

ΤΕΙ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ
ΣΧΟΛΗ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ
ΤΜΗΜΑ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ – ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΤΙΚΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ
ΚΑΙ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΝ

ΘΕΜΑ : Η ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΑΠΟ ΤΟ 2000 ΕΩΣ ΤΟ
2006 (ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ ΑΝΑΛΥΣΗ)

ΦΟΙΤΗΤΗΣ : ΑΓΓΕΛΟΣ – ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΖΕΖΑΣ (Α.Μ. 13027)

ΕΠΙΒΛΕΠΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ : ΧΡΗΣΤΟΣ ΤΣΟΥΡΑΜΑΝΗΣ

ΜΕΣΟΛΟΓΓΙ , 2009

ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ	1
1. ΒΑΣΙΚΕΣ ΕΝΝΟΙΕΣ	
α. Τι είναι έγκλημα	15
β. Είδη εγκλημάτων	16
γ. Ορισμός εγκληματικότητας και διακρίσεις	19
δ. Κατηγορίες και αίτια εγκληματικότητας	22
ε. Παράγοντες που συνετέλεσαν στην αύξηση της εγκληματικότητας	24
στ. Το έγκλημα είναι κοινωνικό πρόβλημα?	29
ζ. Εγκληματολογικές στατιστικές	31
Συμπεράσματα	35
2. ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΕΣ ΜΕΛΕΤΕΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΩΝ ΕΤΩΝ 2000 – 2006 ΣΤΗΝ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑ ΚΑΙ ΚΡΙΤΙΚΕΣ	
α. Ανθρωποκτονίες	36
β. Απάτες	46
γ. Βιασμοί	56
δ. Κλοπές – διαρρήξεις	66
ε. Κλοπές τροχοφόρων	76
στ. Ληστείες	86
Συμπεράσματα	96

3. ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΠΟΥ ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΑΝ ΤΟ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ

α. Η δολοφονία του 11χρονου Άλεξ Μεσχισβίλι	98
β. Το ομαδικό έγκλημα στα Καλύβια Αγρινίου	101
γ. Η δολοφονία της Κικής Κούσογλου	105
δ. Η δολοφονία της Άννας Νικολάου	107
ε. Η υπόθεση με τον μητροπολίτη Αττικής Παντελεήμονα	108
στ. Η υπόθεση με τον Ιωάννη Βάκρινο	110
ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ	112
ΠΗΓΕΣ	118

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Είναι γεγονός ότι τα τελευταία χρόνια η εγκληματικότητα και ο φόβος για την εγκληματικότητα γίνονται ένα από τα μεγαλύτερα βιούμενα προβλήματα της Ελληνικής κοινωνίας. Σύμφωνα μάλιστα με δημοσκόπηση του Ινστιτούτου V-PRC που έγινε το 1998 στην περιοχή του Δήμου Αθηναίων, η αστυνόμευση και η εγκληματικότητα αποτελούσαν τότε το υπ' αριθμον ένα πρόβλημα των Αθηναίων πολύ πριν από άλλα σοβαρά προβλήματα όπως νέφος, κυκλοφοριακό, καθαριότητα. (βλ. σχετ. "ΤΑ ΝΕΑ" της 28-09-1998, σελ. 16-17).

Τα χρόνια πέρασαν από τότε (δέκα και κάτι) και η κατάσταση επιδεινώθηκε με αλματώδη αύξηση. Πηγαίοι τίτλοι στις εφημερίδες απεικονίζουν το μέγεθος του προβλήματος όπως : "Εκρηξη εγκληματικότητας με θύματα αθώους πολίτες", "Στο κόκκινο η εγκληματικότητα", "Ο φόβος πλανάται στην πόλη", "Ανεξέλεγκτη πλέον η εγκληματικότητα", "Η ασφάλεια της χώρας δοκιμάζεται από τη βία και τα εγκλήματα", "Η ΕΛ.ΑΣ. σηκώνει τα χέρια ψηλά στην εγκληματικότητα" και άλλα πολλά δημιουργούν ένα αίσθημα ανασφάλειας και φόβου στους πολίτες που διαρκώς αυξάνεται.

Η ανασφάλεια και ο φόβος μεγαλώνει καθώς παρακολουθούμε τις συζητήσεις για την εγκληματικότητα στα κανάλια που ανταγωνίζονται μεταξύ τους σε μεγαλοποίηση και γενίκευση της σημασίας ορισμένων βίαιων περιστατικών. Καθημερινά στα Μ.Μ.Ε. γίνονται συζητήσεις για την εγκληματικότητα, δημιουργούνται εντάσεις, υπάρχουν διαφωνίες, φωνασκίες κρίσεις και επικρίσεις, αρνητικά σχόλια για την αστυνομία κατηγορώντας την για ανεπάρκεια, η αστυνομία και η Κυβέρνηση απολογούνται, οι μισοί βρίζουν τους άλλους μισούς, τα μέτρα είναι λιγοστά και η αποτελεσματικότητα σε γενικές γραμμές κυμαίνεται σε

χαμηλά επίπεδα με τους εγκληματίες και τις εγκληματικές πράξεις να πολλαπλασιάζονται μέρα με την μέρα.

Οι πολίτες νιώθουν ανυπεράσπιστοι, ζητούν πρόσθετα μέτρα προστασίας απο την αστυνομία, η αστυνομία από την πλευρά της είναι απύσχα ή δεν επαρκεί, όλοι προειδοποιούν οτι αν κινδυνεύσει η ζωή τους και η περιουσία τους θα πάρουν το νόμο στα χέρια τους και εν τέλει συμπεραίνουμε ότι ο αυξανόμενος φόβος του εγκλήματος και το συνακόλουθο αίσθημα ανασφάλειας του πολίτη απέναντι σε ενδεχόμενες πράξεις βίας τρίτων (ιδιωτών) κατά του ιδίου ή λεηλασίας της περιουσίας του είναι ένα φαινόμενο που δεν μπορεί να αμφισβητηθεί σοβαρά.

Δολοφονίες, ένοπλες αιματηρές ληστείες, διαρρήξεις, κλοπές, βιασμοί, λαθρεμπορία, καταχρήσεις, υπεξαιρέσεις σημαντικών χρηματικών ποσών, απαγωγές, παιδική πορνογραφία, εμπορία ανθρώπων, τζόγος, διαφθορά, ξέπλυμα μαύρου χρήματος, πλαστογραφίες, διακίνηση λαθρομεταναστών, πληρωμένα συμβόλαια θανάτου, ηλεκτρονικό έγκλημα είναι μια σειρά εγκλημάτων από Έλληνες και αλλοδαπούς που ταλανίζουν την Κυβέρνηση και την Ελληνική κοινωνία και έχουν κάνει τους πολίτες να καιροφυλακτούν, συνειδητοποιώντας ότι υπάρχει αλλαγή στην ποιότητα του εγκλήματος που γίνεται όλο και πιο οργανωμένο, όλο και πιο βίαιο, αλλά παράλληλα και στην ποιότητα του εγκληματία που γίνεται όλο και πιο βίαιος, πιο αδίστακτος, πιο προκλητικός.

Η Ελλάδα, σύμφωνα με την τελευταία Ευρωπαϊκή Έρευνα θυματοποίησης, κατατάσσεται στην πρώτη θέση μεταξύ 18 ευρωπαϊκών χωρών καταγράφοντας τα υψηλότερα ποσοστά φόβου που βιώνουν οι πολίτες. Συγκεκριμένα, η Ελλάδα καταγράφει το ποσοστό του 42%, όταν ο ευρωπαϊκός μέσος όρος είναι 28%! Μετά ακολουθεί η Σουηδία (19%), η Ολλανδία (18%), η Δανία (17%) και τέλος η Φιλανδία (μόλις 13%!) (βλ. σχετ. “Η Καθημερινή” της 18-04-2009).

Η Αθήνα κατέχει την πρωτιά στα επίπεδα ανασφάλειας ανάμεσα σε 32 διεθνείς πόλεις με πάνω από τους μισούς κατοίκους της πρωτεύουσας (το 55%) να δηλώνουν “πολύ ή αρκετή ανασφάλεια” όταν κυκλοφορούν μόνοι το βράδυ στην περιοχή τους. Τα ίδια συμπεράσματα για το φόβο του εγκλήματος επαληθεύονται και από ελληνικές έρευνες. Είναι χαρακτηριστικό ότι σε τελευταία έρευνα του Μεταπτυχιακού Προγράμματος Εγκληματολογίας του Παντείου Πανεπιστημίου και του Εργαστηρίου Ποινικών και Εγκληματολογικών Ερευνών του Πανεπιστημίου Αθηνών που επιμελήθηκαν η Χριστίνα Ζαραφονίτου και ο Νέστωρ Κούρακης και που πρόκειται να δημοσιευθεί στο εγγύς μέλλον, καταγράφεται ότι το 57% αισθάνεται από λίγο έως πολύ ανασφαλές να κυκλοφορεί στους δρόμους της Αθήνας (βλ. σχετ. “Η Καθημερινή” της 18-04-2009). Το ποσοστό θεωρείται ιδιαίτερος υψηλό, αν ληφθεί υπόψη ότι δεν έχουν μελετηθεί τα γεγονότα του Δεκεμβρίου, καθώς και άλλες ακραίες μορφές καθημερινής βίας που έλαβαν χώρα τους τελευταίους μήνες του 2008. Τα ευρήματα της έρευνας παρουσιάζουν ιδιαίτερο ενδιαφέρον, καθώς συνάγεται το συμπέρασμα ότι τα υψηλά ποσοστά ανασφάλειας είναι σε άμεση συνάρτηση με την αρνητική εικόνα που έχουν οι Αθηναίοι για τις γειτονιές τους.

Στα δυσμενή χαρακτηριστικά της γειτονιάς περιλαμβάνουν : χρήση ναρκωτικών σε δημόσιους χώρους, βανδαλισμούς, σκουπίδια, επαίτες, άστεγους και γκράφιτι. Η αρνητικότερη αξιολόγηση της γειτονιάς από τις ευρωπαϊκές πρωτεύουσες καταγράφηκε σε Αθήνα και Βουδαπέστη σε ποσοστό 85% και ακολουθούν Βρυξέλλες και Παρίσι με 83%. Η εικόνα της γειτονιάς εξετάστηκε συνδυαστικά με την εκτίμηση συχνότητας διάπραξης εγκλημάτων κατά της ιδιοκτησίας (διαρρήξεις, κλοπές) και εγκλημάτων βίας (φόνοι, επιθέσεις). Και στην κατάταξη αυτή οι κάτοικοι της Αθήνας ιεραρχούνται πρώτοι – με ποσοστό 52% - καθώς είναι πεπεισμένοι πως στις περιοχές όπου διαμένουν, η συχνότητα τέλεσης διαρρήξεων και κλοπών είναι πολύ υψηλή. Στη δεύτερη θέση έρχονται οι κάτοικοι των Βρυξελλών με ποσοστό 45%.

Σύμφωνα πάντα με τα στοιχεία της έρευνας, η ανασφάλεια, όπως επισημαίνει η Χριστίνα Ζαραφονίτου, αποδίδεται κυρίως στην ανεπαρκή αστυνόμευση (σε ποσοστό 27%), στους πολλούς αλλοδαπούς (σε ποσοστό 17,5%), τους κακοφωτισμένους δρόμους (σε ποσοστό 16,5%), τη διακίνηση ναρκωτικών (σε ποσοστό 14%, όπου αξίζει να σημειωθεί ότι και στο θέμα αυτό οι Έλληνες ιεραρχούνται και πάλι στην πρώτη θέση με 28,5%, όταν ο μέσος ευρωπαϊκός όρος είναι 10%) και την έλλειψη επαφών με τους γείτονες (σε ποσοστό 7,5%).

Σοβαρή είναι, επίσης, η σύνδεση της ανασφάλειας με την αξιολόγηση της αποτελεσματικότητας της αστυνομίας. Η ευρωπαϊκή έρευνα κατέληξε σε ένα αρκετά υψηλό μέσο όρο (67%) εκτίμησης πως η αστυνομία κάνει καλή ή πολύ καλή δουλειά στον έλεγχο της εγκληματικότητας. Η Ελλάδα ωστόσο, συγκαταλέγεται μεταξύ των χωρών με την πιο αρνητική στάση (57%), αμέσως μετά τη Γαλλία (60%) και την Ισπανία (58%) και πριν από την Εσθονία (46%) και την Πολωνία (40%). Ειδικά οι Αθηναίοι, αισθάνονται πιο ευάλωτοι στα περιστατικά βίας και δεν είναι ικανοποιημένοι από την ποιότητα της ζωής τους, εκτιμώντας ότι το κράτος δεν ανταποκρίνεται στις υποχρεώσεις του σε θέματα ασφαλείας, υγείας, παιδείας και περιβάλλοντος.

Με βάση τα ανωτέρω, μπορούμε εύκολα να διαπιστώσουμε ότι η εγκληματικότητα “οργιάζει” παίρνει διαστάσεις που τρομάζουν (ανεξέλεγκτες διαστάσεις) και τρόποι αντιμετώπισης δεν υπάρχουν. Τα κρούσματα μέρα με την μέρα αυξάνονται, το φαινόμενο επεκτείνεται όλο και περισσότερο, οι υπεύθυνοι σφυρίζουν αδιάφορα – είναι απλοί θεατές των όσων λαμβάνουν χώρα -, με αποτέλεσμα η κατάσταση να είναι εκτός ελέγχου.

Επέλεξα να ασχοληθώ με το θέμα της εγκληματικότητας, γιατί σαν Έλληνας πολίτης κάτοικος Αθηνών έχω αρχίσει και εγώ να ανησυχώ, να νιώθω ανασφαλής, να φοβάμαι παρακολουθώντας την καθημερινότητα όπου οι διάφορες μορφές αποκλινουσας συμπεριφοράς συνεχώς αυξάνονται. Νιώθω την ίδια ανασφάλεια με τους γονείς μου, τους γείτονες μου, τους φίλους μου, τους συμπολίτες μου που όλοι παρακολουθούν την έξαρση των κρουσμάτων βίας και εγκληματικότητας ανήσυχοι, δύσπιστοι, επιφυλακτικοί μη μπορώντας να αντιδράσουν, να προστατευτούν. Το φόβο και την ανασφάλεια μας διπλασιάζουν και τα Μ.Μ.Ε. που καθημερινά αναφέρονται σε δολοφονίες, σε εγκλήματα βίας, ληστείες, διαρρήξεις, οργανωμένα εγκλήματα, οικονομικά εγκλήματα, πολιτικά εγκλήματα. Όλοι προσπαθούμε να εξηγήσουμε που οφείλεται αυτή η έξαρση της εγκληματικότητας και η ποιοτική της διαφοροποίηση κατά τα τελευταία έτη.

Μας κυριαρχεί όλους το συναίσθημα ανασφάλειας και στο μυαλό μας στριφογυρίζει η ιδέα ότι έρχεται η σειρά μας. Ανησυχούν οι γονείς για τα παιδιά τους, οι ηλικιωμένοι, ανησυχεί η αστυνομία, ανησυχεί η Κυβέρνηση. Παντού ακούγεται μια κραυγή αγωνίας. Βοηθήστε μας, ενισχύστε την αστυνομία, παρτε μέτρα. Με όλους αυτούς ενώνω και εγώ τη φωνή μου, την ανησυχία μου και βροντοφωνάζω προς τους αρμόδιους Κάντε Κάτι Επιτέλους!

Δεν μπορώ να ακούω την μητέρα μου όταν βγαίνω από το σπίτι να λέει : μη πας στην Ομόνοια και στους γύρω δρόμους, μην περάσεις από τον Άγιο Παντελεήμονα, την πλατεία Βικτωρίας, την Κουμουνδούρου, την πλατεία Βάθη, την πλατεία Αγ. Μελετίου. Δεν μπορώ να ξεχάσω το έγκλημα που έγινε τις παραμονές των Χριστουγέννων εις βάρος της παρουσίας ανύποπτων πολιτών.

Δεν μπορώ να ξεχάσω την εικόνα μιας Αθήνας να καίγεται χωρίς να έχει συλληφθεί ούτε ένας, χωρίς να πληρώσει ούτε ένας για όλο αυτό το χάος.

Δεν μπορώ να δεχθώ ότι για κάποιες ιδέες που έχει μια μερίδα ανθρώπων είμαι εγώ υποχρεωμένος να βλέπω κάθε λίγο και λιγάκι ένα σωρό καταστροφές (όπως πρόσφατα στην Σκουφά και στο Κολωνάκι) εις βάρος αθώων πολιτών οι οποίοι απλά πηγαίνουν για το μεροκάματο τους. Δεν μπορώ να ακούω καθημερινά απο τα Μ.Μ.Ε. για δολοφονίες, συμπλοκές με μαχαιρώματα, ληστείες, διαρρήξεις, παιδεραστίες, βία στα γήπεδα και τραμπουκισμούς, ενδοοικογενειακή βία, κακοποίηση παιδιών.

Στεναχωριέμαι για την κοπέλα που σκότωσαν στο κατάστημα “Γερμανός” στο Βύρωνα, για τον αστυνομικό που πυροβόλησαν στην Νίκαια, για την ηλικιωμένη που λήστεψαν και βίασαν στο Ρέθυμνο, για τις γιαγιάδες που για λίγα ευρώ τις δένουν και τις μαυρίζουν στο ξύλο, λυπάμαι ακόμα και για τον 19χρονο που αυτοκτόνησε στον ΟΑΕΔ Νίκαιας (ποιος ξέρει τι προβλήματα τον βασάνιζαν . .) και ένα σωρό άλλα εγκλήματα ή αδικήματα που γίνονται συνεχώς.

Λυπάμαι, γιατί η κατάσταση κάθε μέρα επιδεινώνεται, δεν υπάρχει καμία αισιοδοξία για περιορισμό του φαινομένου, καμία ελπίδα. Μάλιστα την ανεπάρκεια της Ελληνικής Αστυνομίας ομολόγησε στην Βουλή ακόμα και ο ίδιος ο αναπληρωτής Υπουργός Εσωτερικών (αρμόδιος για θέματα Δημόσιας Τάξης) Χρήστος Μαργκογιαννάκης ο οποίος τόνισε : “Υπάρχει τεράστιο πρόβλημα αυτή τη στιγμή στο Κέντρο της Αθήνας. Φοβάμαι ότι θα οδηγηθούμε σε σκληρές εκρηκτικές καταστάσεις τόσο σε περιστατικά εγκληματικότητας, όσο και σε συνθήκες υγιεινής”.

Αν παρατηρήσουμε τα λεγόμενα του, βλέπουμε ότι μίλησε μόνο για το Κέντρο της Αθήνας. Ίσως επειδή εκεί έχουν συσσωρευθεί όλες οι φυλές του κόσμου, κακοποιά στοιχεία ξεριζωμένοι από τις χώρες τους για καλύτερη ζωή, υπόδικοι ναρκομανείς, έμποροι ναρκωτικών και άλλοι πολλοί . . Το κακό όμως απλώνεται και στις συνοικίες και στις γειτονιές. Ίσως σε μικρότερη κλίμακα αλλά όπως και να το κάνουμε η κατάσταση είναι εκτός ελέγχου. Εγώ φοβάμαι να πάω με τους φίλους μου για μια βόλτα στο Άλσος Βεΐκου ή μέχρι το Αττικό Άλσος από τη στιγμή που σημειώνονται κάθε λίγο και λιγάκι κρούσματα βιασμών, αρπαγές τσαντών, κλοπές κινητών, ληστείες και γενικά κυκλοφορούν πολλά παραβατικά στοιχεία τα οποία είναι ανά πασα στιγμή έτοιμα να δράσουν και να σπείρουν τον πανικό προκαλώντας τον τρόμο και το φόβο σε όποιον βρεθεί στο δρόμο τους χωρίς να λογαριάζουν κανέναν και τίποτα.

Μελετώντας αυτό το κοινωνικό φαινόμενο, θα ήθελα να καταλάβω πως ένα άτομο, πέρα από τους επαγγελματίες κακοποιούς, μπορεί να φτάσει στο έγκλημα. Εάν οι παράγοντες είναι ατομικοί ή ψυχολογικοί ή οι παράγοντες αφορούν το εγγύς ή το ευρύτερο περιβάλλον του . .

Οι παράγοντες που το σπρώχνουν στο έγκλημα είναι ισχυρότεροι διότι π.χ. η ζωή μιας γυναίκας ή ενός παιδιού έχει γίνει αβίωτη από την κακοποίηση ενός αλκοολικού πατέρα ή διότι το άτομο δολοφονείται από μια απάτη ή μια ληστεία πολλών εκατομμυρίων νομίζοντας ότι έτσι θα λύσει το πρόβλημα της ζωής του, οπότε οι αντιστάσεις κάμπτονται και το έγκλημα πραγματοποιείται;

Θα ήθελα να γνωρίσω ποια αδικήματα του Ποινικού μας Κώδικα συγκεντρώνουν τους περισσότερους δράστες βάσει στατιστικών στοιχείων, εάν οι άντρες ή οι γυναίκες εγκληματούν περισσότερο,

εάν οι ηλικίες των δραστών παίζουν κάποιο ρόλο στην εγκληματική τους συμπεριφορά ή είναι κάτι τελείως ανεξάρτητο . . . Επιπλέον, εάν η εγκληματικότητα είναι εισαγομένη ή όχι, εάν οι Έλληνες εγκληματίες συναγωνίζονται τους ξένους και πολλά άλλα . . .

Πάνω από όλα όμως, θα ήθελα να μάθω εάν κάποιος έχει το εγκληματικό στοιχείο μέσα του από τη γέννηση του. Εάν ο εγκληματίας γεννιέται ή γίνεται. Εάν σε κάποια δεδομένη στιγμή και ο πιο ήσυχος και νομοταγής πολίτης μπορεί να φτάσει στο έγκλημα ή άλλες μορφές εγκλημάτων κάτω από συγκεκριμένη φόρτιση και αφήνει όλη την κοινωνία (και ποσό μάλλον τους δικούς του ανθρώπους) άφωνους.

Για αυτό το κοινωνικό φαινόμενο που αυξάνεται αλματωδώς τα τελευταία χρόνια, νομίζω θα χρειαστούν πολλές έρευνες για να απαντηθούν τα ερωτήματα μου. (απορίες)

Για όλα τα παραπάνω λοιπόν που με τρομάζουν, με ανησυχούν, με απογοητεύουν και μου δημιουργούν αρνητικές έως και απαισιόδοξες σκέψεις για το αύριο αλλά και για το μέλλον, επέλεξα να ασχοληθώ με το θέμα της εγκληματικότητας, να γνωρίσω την αλήθεια με στατιστικά στοιχεία από επίσημους φορείς (όσο αυτό είναι εφικτό), να σχηματίσω μια πιο σφαιρική εικόνα γιατί αυτό το κοινωνικό φαινόμενο έχει πάρει ανεξέλεγκτες διαστάσεις, γιατί οι προτάσεις και τα μέτρα που παίρνουν οι αρμόδιοι φορείς, δυστυχώς, δεν επαρκούν. Αντί να καταστείλουν το φαινόμενο, το επιδεινώνουν με την επίσημη φωνή του Κράτους να λέει : “Το Κράτος σηκώνει τα χέρια ψηλά”.

Ανησυχία προκαλεί στο σύνολο της κοινής γνώμης η έξαρση των κρουσμάτων βίας και εγκληματικότητας που έχουν ενταθεί σε επικίνδυνο βαθμό τον τελευταίο καιρό με τις αστυνομικές αρχές και την πολιτεία να δείχνουν ανήμποροι να αντιδράσουν αποτελεσματικά.

Ενισχύεται μέρα με την μέρα το αίσθημα ανασφάλειας των πολιτών καθώς η ήδη αυξημένη εγκληματικότητα αλλάζει συνεχώς μορφή προς το χειρότερο με αποτέλεσμα να σημειώνονται πρωτόγνωρα περιστατικά για τα ελληνικά δεδομένα.

Τελευταία δεν ήταν μόνο η απαγωγή του εφοπλιστή Περικλή Παναγόπουλου που προκάλεσε αίσθηση στην ελληνική κοινωνία. Διαδοχικά περιστατικά τον τελευταίο καιρό δημιουργούν δικαίως την εντύπωση ότι τα πράγματα αγριεύουν και ότι η μορφή της εγκληματικότητας που ξέραμε ως τώρα θα μοιάζει σε λίγο με υπόθεση ρουτίνας.

Εν ψυχρώ δολοφονίες στη μέση του δρόμου, ισχυρές εκρήξεις βομβών για αντεκδίκηση μεταξύ εγκληματικών οργανώσεων, εισβολές ενόπλων σε σπίτια και πυροβολισμοί στο ψαχνό με κίνητρο την ληστεία συνθέτουν τη ζοφερή εικόνα που αρχίζει να διαμορφώνεται. Και μέσα σε όλα αυτά παρατηρείται έξαρση της παραβατικότητας ανηλίκων τόσο στα δυτικά προάστια όσο και σε άλλες περιοχές του Λεκανοπεδίου.

Δεν είχε περάσει ένα 24ωρο από την απαγωγή του 74χρονου εφοπλιστή, όταν ένας άνθρωπος βρέθηκε πνιγμένος, δεμένος και φιμωμένος στο λιμάνι του Πειραιά. Το πτώμα εντοπίστηκε από το προσωπικό του πλοίου Λατω της ANEK LINES με τους πάντες να έχουν σοκαριστεί από το θέαμα που αντίκριζαν. Λίγες ώρες αργότερα, ένας ισοβίτης που βγήκε με άδεια από τις φυλακές Κορυδαλλού, βρέθηκε δολοφονημένος στο Διόνυσο.

Παραμονές Χριστουγέννων ο 52χρονος κρεοπώλης Νικόλαος Ανδριόπουλος δολοφονήθηκε έξω από το σπίτι του στο Γαλάτσι την ώρα που ετοιμαζόταν να πάει στην κρεαταγορά για προμήθειες (για την ακρίβεια στις 05.30 τα ξημερώματα). Οι δράστες του έστησαν ενέδρα, τον λήστεψαν και τον σκότωσαν. Στις αρχές Δεκεμβρίου, πέντε ένοπλοι εισέβαλλαν στο σπίτι του γιατρού – καρδιολόγου Ε. Γερασιμοπούλου στην Βάρκιζα και αφού έδεσαν και κλείδωσαν την οικογένεια του, λεηλάτησαν το σπίτι και όταν ο άτυχος γιατρός επέστρεψε, τον χτύπησαν, τον απήγαγαν και η τύχη του αγνοείται. Μια εβδομάδα αργότερα, δολοφονήθηκε ο ιδιοκτήτης νυκτερινών μαγαζιών Μπάμπης Λαζαρίδης. Ήταν, είπαν, ξεκαθάρισμα λογαριασμών. Τις ίδιες μέρες δολοφονηθήκαν δυο ιερόδουλες και μια φαρμακοποιός στον Γέρακα. Τον Μάρτιο, ένας αστυνομικός στην Νίκαια και ένας Αλβανός στην Κυψέλη.

Παράλληλα με τις δολοφονίες, σε έξαρση βρίσκονται οι κλοπές και οι διαρρήξεις, οι οποίες σύμφωνα με τα στοιχεία της Ελληνικής Αστυνομίας, είχαν ανέλθει σε 33.576 το πρώτο εξάμηνο του 2008 (δεν υπάρχουν ακόμα στοιχεία για ολόκληρο το έτος που πέρασε), ενώ οι κλοπές των τροχοφόρων έφτασαν τις 10.975 (βλ. σχετ. “Η Καθημερινή” της 11-07-2008).

Αν στο δεύτερο εξάμηνο του 2008, οι κλοπές και οι διαρρήξεις βρίσκονται στα ίδια επίπεδα με το πρώτο, τότε το έτος που πέρασε θα είναι χρονιά ρεκόρ για τους δείκτες της μικρομεσαίας εγκληματικότητας.

Πράγματι, παρά το κλίμα αισιοδοξίας που καλλιεργήθηκε το περασμένο διάστημα, οι προσδοκίες για βελτίωση των επιδόσεων των διωκτικών αρχών στη μάχη κατά της εγκληματικότητας δεν επιβεβαιώνονται. Ο αριθμός των λησθειών καταγράφει σημαντική

αύξηση, ιδιαίτερα εκείνων που αφορούν αρπαγές τσαντών, κινητών τηλεφώνων και μικροποσών, περιστατικά που πλήττουν άμεσα το αίσθημα ασφαλείας των πολιτών. Η ίδια εικόνα παρατηρείται στον αριθμό κλοπών και διαρρήξεων, με την αύξηση των κρουσμάτων να αγγίζει το 22% σε όλη την επικράτεια. Την ίδια στιγμή, παρά την εξάρθρωση σημαντικού αριθμού ομάδων κακοποιών που διέπρατταν διαρρήξεις και ληστείες, κυρίως στην περιοχή της Αττικής, ο δείκτης αποτελεσματικότητας της ΕΛ.ΑΣ. (ο αριθμός δηλαδή των εξιχνιάσεων) καταγράφει στις περισσότερες περιπτώσεις μείωση. Κύκλοι πάντως του αρχηγείου της ΕΛ.ΑΣ. κάνουν λόγο για σταθεροποίηση της κατάστασης σε ό,τι αφορά τη δράση κακοποιών και αποδίδουν την έξαρση της εγκληματικότητας στο πρωτοφανές μπαράζ ληστειών, διαρρήξεων και ανθρωποκτονιών που σημειώθηκε στους πρώτους μήνες του έτους και αποδίδεται στη δράση αλλοδαπών, που σήμερα βρίσκονται ήδη φυλακισμένοι.

Συγκεκριμένα, στο τομέα των ληστειών, παρατηρούμε ότι από τις αρχές του έτους καταγράφονται 1.765 έναντι 1.230 το αντίστοιχο διάστημα του 2007. Ο αριθμός των επιθέσεων εναντίον τραπεζών παραμένει αμετάβλητος (140), αύξηση όμως καταγράφεται στις ληστείες πρατηρίων υγρών καυσίμων (87 έναντι 31 πέρσι) και σούπερ μάρκετ (124 έναντι 72 το 2007). Οι αρπαγές τσαντών από 93 το α' εξάμηνο του 2007 αυξήθηκαν σε 115 το αντίστοιχο εξάμηνο του 2008 και κινητών ή πορτοφολιών από 222 το α' εξάμηνο του 2007 σε 402 φέτος.

Όσον αφορά τις κλοπές – διαρρήξεις, παρατηρείται μια αύξηση της τάξεως του 22% (δηλαδή 33.577 περιστατικά σε όλη τη χώρα). Οι 8.504 αφορούν διαρρήξεις κατοικιών (έναντι 6.126), 3.992 διαρρήξεις καταστημάτων (έναντι 3.873), 9.495 κλοπές Ι.Χ. (έναντι 6.901) και 2.499 μικροκλοπές σε δημόσιο χώρο (έναντι 2.196).

Τέλος, τομείς όπως αυτός των ανθρωποκτονιών και αυτός των τροχαίων είναι επίσης σε άνοδο, με αποτέλεσμα η κατάσταση να είναι εκτός ελέγχου. Αξίζει να ειπωθεί ότι από τις 67 δολοφονίες που έχουν καταγραφεί στο α' εξάμηνο του 2008, οι μισές αποδίδονται σε ξεκαθάρισμα λογαριασμών μεταξύ Αλβανών, κυρίως, κακοποιών (βλ. σχετ. “Η Καθημερινή” της 12-07-2008).

Η χώρα βιώνει σήμερα μια ζοφερή πραγματικότητα, καθώς τη θέση του πορτοφολά έχουν καταλάβει οι μαφιόζοι. Οι επιστήμονες κρούουν τον κώδωνα του κινδύνου. Η βαριά εγκληματικότητα όπως αποδεικνύεται από τη ψυχρή γλώσσα των στατιστικών δεδομένων και από τις έρευνες των ειδικών, αυξάνεται χρόνο με το χρόνο ανησυχητικά. Δραματική είναι η αύξηση των κακουργημάτων (ανθρωποκτονίες – ληστείες) που αφορούν τη φανερή εγκληματικότητα, αυτή που καταγράφεται στις στατιστικές, καθώς το “σκοτεινό” έγκλημα κινείται σε δυσθεώρητα ύψη και εν πολλοίς παραμένει απροσδιόριστο.

Σε κάθε ένα γνωστό τοξικομανή, συμπεραίνουν οι επιστημονικές έρευνες, αντιστοιχούν 1000 άγνωστοι για τις αρμόδιες αρχές. Σε κάθε βιασμό που καταγγέλλεται αντιστοιχούν 500 που διεπράχθησαν, αλλά τους γνωρίζουν μόνο ο θύτης και το θύμα.

Οι εγκληματολόγοι όμως δεν περιορίζονται σε αυτά. Η προσέγγιση του προβλήματος δε γίνεται μόνο με την ανάγνωση των αριθμών και την προσκόλληση στα στατιστικά δεδομένα. Επισημαίνουν ότι δεν διαπράττονται μόνο περισσότερα κακουργήματα, αλλά ο τρόπος, η πολυπλοκότητα, οι μέθοδοι διάπραξης, η συμπεριφορά και η ψυχολογία των δραστών, ακόμη και η κοινωνική τους προέλευση και η ηλικία τους έχουν ελάχιστη σχέση με το παρελθόν.

Εγκλήματα όπως του Δαγκλή, του Βακρινού, απαγωγές για λύτρα, οργανωμένες επιθέσεις από σπείρες σε καταστήματα για να “πουλήσουν” προστασία και ανθρωποκτονίες στυγερές που σοκάρουν και προκαλούν τρόμο, είναι μόνο μερικά από εκείνα που συγκλόνισαν τα τελευταία χρόνια την κοινή γνώμη και προκάλεσαν το έντονο ενδιαφέρον των ειδικών. Βεβαίως, όπως εξηγούν οι επιστήμονες (και αυτό φαίνεται και από τα δεδομένα της στατιστικής) τη διετία 1994 – 1996 παρατηρήθηκε

σταθερή αύξηση των κακουργημάτων. “Υπήρξε ένας κορεσμός ακόμη και των στατιστικών δεδομένων” λένε οι ειδικοί.

Όμως όσο ο καιρός περνά, το ζητούμενο είναι πια όχι πόσα εγκλήματα διαπράττονται, αλλά πόσο βαριά και οργανωμένα είναι. Και δυστυχώς τα εγκλήματα είναι βαριά, οργανωμένα, ανεξιχνίαστα, φρικώδη. Ακόμη και εταιρίες για εκτέλεση συμβολαίων θανάτου εμφανίστηκαν στην Ελληνική πραγματικότητα, παραπέμποντας σε μεθόδους Ιταλών μαφιόζων.

Η νέα λοιπόν μορφή του εγκλήματος, το προφίλ του σύγχρονου εγκληματία, έχει αλλάξει. Το ζούμε και δυστυχώς ως και σήμερα δεν έχουν βρεθεί αποτελεσματικοί μέθοδοι αντιμετώπισης τους.

Ποια είναι σήμερα η εικόνα της βαριάς εγκληματικότητας στην Ελλάδα; Το εκτεταμένο εμπόριο ναρκωτικών, οι οργανωμένες ομάδες που “πουλάνε” προστασία σε καταστήματα και νυκτερινά κέντρα, οι ομάδες που κλέβουν αυτοκίνητα και εκβιάζουν τους ιδιοκτήτες τους, οι απαγωγείς που ζητούν λύτρα, οι συμμορίες που δολοφονούν κατά παραγγελία αλλά και το ηλεκτρονικό έγκλημα, η βιομηχανική κατασκοπεία, εξελιγμένες μορφές οικονομικού εγκλήματος (όπως απάτες στο Χρηματιστήριο Αξιών και σε τράπεζες) αλλά και ξέπλυμα βρώμικου χρήματος.

Θα μπορούσε κανείς να σημειώσει δεκάδες ακόμα παράγοντες που διαμορφώνουν, επηρεάζουν και καθορίζουν τη φυσιολογία του εγκλήματος. Αλλά τα ανησυχητικά δεδομένα δε σταματούν εδώ. Ο ηλικιακός δείκτης των παραβατών του νόμου κατεβαίνει με γοργούς ρυθμούς. Παρατηρείται σαφής αύξηση στις μικρές ηλικίες 7-20 ετών, ενώ στις ηλικίες 30 και άνω οι δείκτες είναι σταθεροί. Παράλληλα, όλα τα κοινωνικά στρώματα μετέχουν πλέον στην εγκληματική δραστηριότητα.

Οι “εγκληματίες του λευκού κολάρου” εκείνοι που διαθέτουν μόρφωση και κοινωνική θέση αυξάνονται και διαπράττουν αδικήματα οικονομικά, σύνθετα και πολύπλοκα. Η κοινωνική σύνθεση, χωρίς αμφιβολία, των παραβατών του νόμου έχει πια ριζικά μετατοπιστεί.

Όσα εγκλήματα γίνονται, δε σημαίνει ότι έρχονται στο φως. Το 60% των κακουργημάτων μένει στο σκοτάδι. Οι αδυναμίες, οι υστερήσεις και η ανεπάρκεια των αστυνομικών υπηρεσιών, είναι αιτίες της σκοτεινής – της άδηλης εγκληματικότητας που οδηγούν τους επιστήμονες σε συμπεράσματα και εκτιμήσεις ότι τα εγκλήματα που φαίνονται είναι λιγότερα από τα μισά. Αλλά και από εκείνους που συλλαμβάνουν, μόνο το 5 – 6% οδηγείται στη φυλακή. Αυτό πάντως, δεν ανησυχεί τους ειδικούς, γιατί θεωρούν ότι, αν περνούσαν περισσότεροι το κατώφλι των σωφρονιστικών ιδρυμάτων, τα πράγματα θα ήταν χειρότερα. Οι φυλακές, ως γνωστόν, δε σωφρονίζουν.

Στις επόμενες σελίδες, θα ασχοληθούμε και θα αναλύσουμε διάφορα στοιχεία που σχετίζονται με το φαινόμενο της εγκληματικότητας.

Πιο συγκεκριμένα, στο πρώτο κεφάλαιο, θα ορίσουμε τι είναι έγκλημα και τι εγκληματικότητα, θα δούμε τα διάφορα είδη του εγκλήματος και της εγκληματικότητας, τις αιτίες κάτω από τις οποίες εμφανίστηκε το φαινόμενο αυτό, το κατά πόσο οι εγκληματολογικές στατιστικές είναι αξιόπιστες ή όχι και τέλος θα απαντήσουμε στο ερώτημα : το έγκλημα είναι κοινωνικό πρόβλημα;

Στο δεύτερο κεφάλαιο, θα παραθέσουμε στατιστικά στοιχεία (πίνακες και γραφικές απεικονίσεις) με το πως κινούνταν οι δείκτες εγκληματικότητας ανά έτος και ανά κατηγορία. Στο τρίτο κεφάλαιο, θα αναφερθούμε σε εγκλήματα που έλαβαν χώρα στη Χώρα μας τη συγκεκριμένη βετία και που συγκλόνισαν το πανελλήνιο. Η εργασία ολοκληρώνεται με τα συμπεράσματα – προτάσεις στο τέλος.

1. ΒΑΣΙΚΕΣ ΕΝΝΟΙΕΣ

α. Τι είναι έγκλημα

Το έγκλημα θεωρείται σαν ένα από τα σημαντικότερα προβλήματα σε κάθε σύγχρονη αλλά και παλαιότερη κοινωνία. Πολλοί κοινωνιολόγοι και εγκληματολόγοι έχουν δώσει κατά καιρούς διάφορους ορισμούς για το τι είναι έγκλημα, εν τούτοις όμως μέχρι σήμερα δεν έχει υπάρξει ομοφωνία σχετικά με τον ακριβή προσδιορισμό της έννοιας αυτής (Τσουραμάνης, 2003:110). Θα μπορούσαμε όμως να πούμε πως με κριτήριο τους επιστημονικούς κλάδους που ασχολούνται με αυτό (και τέτοιοι κλάδοι θεωρούνται κατά κύριο λόγο η νομική επιστήμη και η επιστήμη της εγκληματολογίας), το έγκλημα έχει έννοια νομική και εγκληματολογική (Τσουραμάνης, 2003:110).

Σύμφωνα λοιπόν με τον Ποινικό μας Κώδικα., έγκλημα είναι μια πράξη άδικη και καταλογιστή στο δράστη, η οποία τιμωρείται από τον Νόμο (Τσουραμάνης, 2003:111).

Σύμφωνα με τους κύκλους της εγκληματικότητας, πραγματικό έγκλημα είναι κάθε εκδήλωση ανθρώπινης δράσης, η οποία είναι επικίνδυνα αντικοινωνική (Αλεξιάδης, 1996:50). Επίσης πραγματικό έγκλημα καλείται πάσα προσβολή ή διακινδύνευση των έννομων αγαθών. Λέγοντας “έννομα αγαθά” εννοούμε τις διάφορες αξίες του πολιτισμού (δικαιώματα – βιοτικά συμφέροντα – κοινωνικές σχέσεις) οι οποίες προστατεύονται από το Δίκαιο και ειδικότερα από τον Ποινικό Νόμο (Αλεξιάδης, 1996:45).

Με άλλα λόγια, έγκλημα καλείται κάθε εκδήλωση ανθρώπινης συμπεριφοράς που τιμωρείται με ποινή.

β. Είδη εγκλημάτων

Πέρα από τις αυξητικές τάσεις διαφορές εμφανίζονται και ως προς την ποιότητα των εγκλημάτων κατά τα τελευταία χρόνια. Ειδικά σημειώνουν έξαρση τρεις κατηγορίες εγκλημάτων :

1) τα εγκλήματα βίας, που τελούνται μάλιστα συχνά με τρόποθρασύ, αδίστακτο και καλοσχεδιασμένο. (π.χ. οι ληστείες που είναι προσβολές κατά της ιδιοκτησίας με στοιχεία σωματικής βίας ή σοβαρής απειλής) (Κουράκης, 1991:40)

2) το οργανωμένο έγκλημα. Πέρα από τα εγκλήματα διακίνησης ναρκωτικών που απετέλεσαν την παραδοσιακή μορφή οργανωμένου εγκλήματος στην Ελλάδα κατά την δεκαετία του 70 και μετέπειτα, σημειώθηκε από την δεκαετία του 80 και ιδίως του 90 η διάπραξη και άλλου είδους εγκλημάτων από ομάδες εγκληματιών των οποίων οι δράστες έχουν ως κύριο στόχο την επίτευξη μεγάλου οικονομικού ή άλλου οφέλους μέσω αυτής της διάπραξης εγκλημάτων, καθώς και τις στενές διασυνδέσεις με τον κρατικό μηχανισμό (διαφθορά). Τέτοια οργανωμένα εγκλήματα είναι η αθέμιτη διακίνηση γυναικών και παιδιών με σκοπό τη σεξουαλική τους εκμετάλλευση, λαθρομεταναστών, όπλων τσιγάρων. Επιπροσθέτως, η παροχή “προστασίας” σε κέντρα διασκέδασης, η κλοπή αυτοκινήτων με σκοπό την εκβίαση των ιδιοκτητών, η διάπραξη δολοφονιών από “συνδικάτα του εγκλήματος”, απαγωγές, η πλαστογράφηση έργων τέχνης, η καταπάτηση και πώληση δασικών εκτάσεων του Δημοσίου (Κουράκης, 1991:40).

3) το οικονομικό έγκλημα. Και η μορφή αυτή έχει πάρει ιδιαίτερη έκταση στην Ελλάδα, ιδίως από την δεκαετία του 80 και μετά. Πέρα από τις κλασικές περιπτώσεις φοροδιαφυγής και εισφοροδιαφυγής, τα τελευταία χρόνια έχουν σημειώσει έξαρση δραστηριότητες, όπως μεθοδευμένες τελωνειακές παραβάσεις (κυρίως λαθρεμπόριο υγρών καυσίμων), η παράνομη λήψη επιχορηγήσεων – επιδοτήσεων από κοινοτικά κονδύλια (“Ευρωπαϊκές” π.χ. δημιουργία νέων θέσεων με απόλυση προσωπικού και επαναπρόσληψη του στην ίδια επιχείρηση με άλλο όνομα), η εξαπάτηση με εικονικές αγορές μετοχών, παραβίαση διατάξεων περί πνευματικής ιδιοκτησίας (παράνομη κυκλοφόρηση μαγνητοταινιών και κασετών) (Κουράκης, 1991:41).

4) το ηλεκτρονικό έγκλημα. Η σύγχρονη τεχνολογία των ηλεκτρονικών υπολογιστών και του Διαδικτύου έχει προσφέρει τα τελευταία χρόνια στους οικονομικούς παραβάτες (και όχι μόνο) νέα τελειότατα μέσα για την επίτευξη των στόχων τους χωρίς αυτοί να αποκαλύπτονται και χωρίς να διατρέχουν τον κίνδυνο της τιμωρίας. Οι δράστες προέρχονται τις περισσότερες φορές μέσα από τους κόλπους των επιχειρήσεων και όντας δυσαρεστημένοι ή επιδιώκοντας οικονομικά οφέλη, διοχετεύουν μυστικά της επιχείρησης στους ανταγωνιστές ή προβαίνουν σε εκβιασμούς εναντίον της. Συχνά όμως οι δράστες ανήκουν στην κατηγορία των hackers, των χρηστών δηλαδή εκείνων που επιτυγχάνουν “σπάζοντας τους κωδικούς” να παραβιάζουν ξένα ηλεκτρονικά συστήματα αποκτώντας με αυτό τον τρόπο πρόσβαση σε πληροφορίες και άλλα ενδιαφέροντα πράγματα (Κουράκης, 1991:42).

Επίσης, βασικό κίνητρο ήταν και είναι για πολλούς να διατρανώσουν την πίστη τους ότι στον Κυβερνοχώρο η πληροφορία πρέπει να είναι ελεύθερη και προσβάσιμη σε όλους και ότι δεν μπορούν να υπάρχουν στεγανά, λογοκρισία, ιδιοκτήτες ή πνευματικά δικαιώματα. Εύκολα αντιλαμβάνεται κανείς τις επιπτώσεις που μπορούν να υπάρξουν από την δραστηριότητα των hackers αλλά και το ύψος των ζημιών που μπορούν να προκληθούν.

Αξίζει να σημειωθεί ότι κατά το 1999 το ηλεκτρονικό εμπόριο έφτασε τζίρους της τάξεως των 30 δις. δολαρίων (βλ. σχετ. “Ο Τύπος Της Κυριακής” της 29-06-2000, σελ. 59).

Ειδικότερα, οι κίνδυνοι από τις δραστηριότητες των hackers θα μπορούσαν να εντοπιστούν στις ακόλουθες κατηγορίες περιπτώσεων, σύμφωνα με ανακοίνωση της Επιτροπής της Ευρωπαϊκής Ένωσης προς το Συμβούλιο και την Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή. α) θέματα εθνικής ασφάλειας, β) θέματα προστασίας ανηλίκων, γ) θέματα προστασίας της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, δ) θέματα προστασίας ιδιωτικής ζωής, ε) θέματα προστασίας φθοράς ιδιοκτησίας, στ) θέματα προστασίας καλής φήμης και υπόληψης, ζ) θέματα προστασίας πνευματικής ιδιοκτησίας, η) θέματα προστασίας βιομηχανικής κατασκοπίας, θ) θέματα ηλεκτρονικής κλοπής πιστωτικών καρτών, ι) θέματα ηλεκτρονικής κλοπής τραπεζικών κωδικών και ια) θέματα ηλεκτρονικής απάτης σε χρηματιστηριακές συναλλαγές (βλ. σχετ. “Το Βήμα Της Κυριακής”, 1997, σελ. 20-21).

Στον αντίποδα αυτών των σύγχρονων μορφών εγκλήματος, βρίσκεται η παραβατικότητα των ανηλίκων και των νέων, ιδίως, ανθρώπων, οι οποίοι συχνά γίνονται “επαναστάτες” χωρίς αιτία και καταφεύγουν στη τυφλή βία απλώς και μόνο για να εκδηλώσουν έτσι την έντονη αποδοκιμασία τους έστω και υποσυνείδητα απέναντι σε μια κοινωνία που δεν τους εκφράζει και που δεν καλύπτει τα οράματα τους για ένα καλύτερο αύριο, για ένα καλύτερο κόσμο (Κουράκης, 1991:182).

Πράξεις βανδαλισμού και χουλιγκανισμού, αλλά ακόμη και πράξεις πολιτικής ανυπακοής,

τροφοδοτούνται αλλά και ενεργοποιούνται τις πιο πολλές φορές από τη δυσλειτουργία θεσμών, όπως είναι η οικογένεια, το σχολείο, η αγορά εργασίας. Επίσης, οι παραβατικές αυτές μορφές συμπεριφοράς σχετίζονται άμεσα με το ευρύτερο κοινωνικό περιβάλλον στο μέτρο που αυτό παρέχει περιορισμένες μόνο δυνατότητες αυτόνομης σκέψης, έκφρασης, στοχασμών και πολιτικής επικοινωνίας, εν όψει και της απόλυτης κυριαρχίας των διαπλεκόμενων μέσων ενημέρωσης στη σύγχρονη ζωή (Κουράκης, 1991:183).

γ. Ορισμός εγκληματικότητας και διακρίσεις

Με τον όρο εγκληματικότητα, εννοείται το σύνολο των εγκλημάτων που διαπράττονται σε ορισμένη τοπικά και χρονικά κοινωνική ομάδα. Όπως φαίνεται από τον ορισμό αυτό, την έννοια της εγκληματικότητας απαρτίζουν δυο συστατικά στοιχεία (η κοινωνική ομάδα και το έγκλημα) και δυο προσδιοριστικοί όροι (ο τόπος και ο χρόνος) (Αλεξιάδης, 1996:99). Θα μπορούσε συνεπώς να υποθέσει κάποιος ότι το περιεχόμενο και η έκταση της εγκληματικότητας είναι εύκολο να υπολογίζονται κάθε φορά με την πρόσθεση όλων των εγκλημάτων που τελούνται μέσα στα συγκεκριμένα τοπικά και χρονικά όρια (Αλεξιάδης, 1996:100).

Όσο απλός φαίνεται ωστόσο ο συλλογισμός αυτός στη διατύπωση του, τόσο δύσκολη και η εφαρμογή του, ώστε τεχνικά και πρακτικά να γίνεται αδύνατη. Και αυτό γιατί σε καμιά χώρα δεν επινοήθηκε κατάλληλο σύστημα καταγραφής όλων των εγκλημάτων που διαπράττονται (Αλεξιάδης, 1996:103). Ανάλογα λοιπόν με τη δυνατότητα να υπολογιστεί και να μετρηθεί ή όχι η εγκληματικότητα, διακρίνεται σε δυο τμήματα : το πρώτο που είναι δυνατό να μετρηθεί

αποτελεί την εμφανή εγκληματικότητα και το υπόλοιπο τμήμα αποτελεί την αφανή ή αλλιώς λανθάνουσα εγκληματικότητα (Αλεξιάδης, 1996:103).

Στην εμφανή, υπάγονται όλα τα εγκλήματα που καταγράφονται από την αστυνομία (δήλη εγκληματικότητα) και τα δικαστήρια (δικαστικά διαπιστούμενη εγκληματικότητα) (Τσουραμάνης, 2003:111).

Η καταγραφή αυτή γίνεται γνωστή στο ευρύ κοινό μέσα από τις σχετικές στατιστικές της Δικαιοσύνης και αναλύεται ως εξής :

Στην “εγκληματικότητα των αστυνομικών στατιστικών” περιλαμβάνεται μια πράξη που α) παρατηρήθηκε από την αστυνομία ή κάποιο άλλο πρόσωπο, β) χαρακτηρίστηκε από αυτά ως ποινικά “ενδιαφέρουσα”, γ) θεωρήθηκε ότι έπρεπε να αναφερθεί και αναφέρθηκε στην αστυνομία (η προϋπόθεση αυτή ισχύει αν η πράξη παρατηρήθηκε μόνο από κάποιο πρόσωπο) και δ) θεωρήθηκε σοβαρή – δηλαδή ότι παραβαίνει Ποινική Διάταξη – από την αστυνομία και καταχωρήθηκε στα δελτία της (Αλεξιάδης, 1996:104).

Στην δικαστικά βεβαιούμενη εγκληματικότητα - η οποία μαζί με τη δήλη αποτελούν την εμφανή εγκληματικότητα, η εικόνα της οποίας δίνεται μόνο από τις στατιστικές, περιλαμβάνεται μια πράξη που συγκεντρώνει όλες τις παραπάνω προϋποθέσεις που απαιτούνται για την καταχώρηση της στη δήλη εγκληματικότητα και επιπλέον πρέπει : 1) να διερευνήθηκε από την αστυνομία, 2) να έγινε σύλληψη του υπόπτου για την τέλεση της, 3) να παραπέμφθηκε ο ύποπτος σε δίκη, 4) να καταδικάστηκε ο ύποπτος αυτός από το δικαστήριο τελεσίδικα (Αλεξιάδης, 1996:105).

Βέβαια μια πράξη που περιλαμβάνεται στη δήλη εγκληματικότητα των αστυνομικών στατιστικών, δε θα περιληφθεί και στις δικαστικές στατιστικές εφόσον :

α) διερευνήθηκε από την αστυνομία, αλλά για αυτήν δεν πραγματοποιήθηκε σύλληψη υπόπτου και β) διερευνήθηκε από την αστυνομία και συνελήφθη και παραπέμφθηκε σε δίκη, αλλά τελικά αθώωθηκε. Με τον τρόπο αυτό εξηγείται η μεγάλη, πολλές φορές, διαφορά που παρουσιάζεται ανάμεσα στους αριθμούς εγκλημάτων που εμφανίζονται στις αστυνομικές και στις δικαστικές στατιστικές (Αλεξιάδης, 1996:105).

Στην αφανή, ανήκουν όλα εκείνα τα εγκλήματα που για διάφορους λόγους δεν έγιναν ποτέ γνωστά σε κάποια αρχή (Τσουραμάνης, 2003:111). Στην κατηγορία αυτή περιλαμβάνεται από τις στατιστικές : α) μια πράξη (ιδίως αξιόποινη) που δεν την είδε κανένας, β) μια πράξη που την είδε κάποιος αλλά τη θεώρησε ως μη αξιόποινη, γ) μια πράξη που την είδε κάποιος, τη θεώρησε αξιόποινη αλλά δεν την ανέφερε πουθενά και δ) μια πράξη που την είδε κάποιος, τη θεώρησε αξιόποινη, την ανέφερε στην αστυνομία, αλλά η αστυνομία τη θεώρησε ασήμαντη και έτσι δεν της έδωσε συνέχεια (Αλεξιάδης, 1996:106).

Η τελευταία επικρατούσα άποψη λέει πως η αφανής εγκληματικότητα είναι πολύ μεγαλύτερη από την εμφανή, ιδίως σε ορισμένες κατηγορίες εγκλημάτων όπως είναι τα ενδοοικογενειακά εγκλήματα, τα εγκλήματα κατά των ηθών και τα οικονομικά εγκλήματα. Αυτό συμβαίνει, επειδή οι δυο πρώτες από τις κατηγορίες αυτές σε πολλές περιπτώσεις δεν καταγγέλλονται από τα θύματα, η δε τρίτη επειδή δύσκολα ανακαλύπτονται από τις διωκτικές αρχές (Τσουραμάνης, 2003:111).

δ. Κατηγορίες και αίτια εγκληματικότητας

Όπως είδαμε παραπάνω, με τον όρο “έγκλημα”, δε χαρακτηρίζεται μόνο ένα είδος της ανθρώπινης συμπεριφοράς που παραβαίνει το Νόμο. Υπάρχουν και διάφορα άλλα είδη εγκλημάτων και ως εκ τούτου και διάφορα είδη εγκληματικής συμπεριφοράς.

Υπάρχουν τέσσερις κατηγορίες εγκληματικότητας : 1) κάθε αντικοινωνική συμπεριφορά που παραβιάζει είτε τους γραπτούς νόμους είτε τους άγραφους και έρχεται σε κατάφωρη αντίθεση με κάθε έννοια ηθικής τάξης. Στη συγκεκριμένη περίπτωση η αντικοινωνική συμπεριφορά μπορεί να ξεκινά από τις απλές παραβάσεις και να φτάνει στις πλέον ακραίες και απεχθείς. 2) με την οικονομική της διάσταση, σημαίνει “τις καταχρήσεις, τις φοροδιαφυγές, τον αθέμιτο ανταγωνισμό, την ψευδή διαφήμιση”, 3) στην οργανωμένη της διάσταση, η εγκληματικότητα αφορά κάθε οργάνωση που διαπράττει εγκληματικές πράξεις, είτε για την εξυπηρέτηση οικονομικών στόχων είτε πολιτικών. 4) εγκληματικότητα των ανηλίκων : αφορά κυρίως συμπεριφορές ανηλίκων που βλάπτουν ή ζημιώνουν την κοινωνία, αλλά και τους ίδιους τους εαυτούς τους (Ματακιάς, 1993:183).

Αν αναζητήσουμε τώρα τα αίτια εμφάνισης του φαινομένου αυτού, σαν πρώτο και σημαντικότερο θα αναφέρουμε την ανεργία, η οποία συντελεί στην περιθωριοποίηση κάποιων ατόμων, δημιουργώντας πλέγματα επιθετικότητας σε αυτά κάνοντας τα να αισθάνονται ότι απορρίπτονται, ότι είναι περιττά ενώ παράλληλα δεν έχουν τη δυνατότητα νόμιμης επιβίωσης. Άλλα αίτια είναι η ύπαρξη μεγάλων κοινωνικών ανισοτήτων, ο καταναλωτισμός – υλιστικός χαρακτήρας της σύγχρονης κοινωνίας. Ο Β. Φίλιας τονίζει χαρακτηριστικά : “Συνακόλουθο της κατάστασης αυτής του σημερινού ανθρώπου

είναι μια μόνιμη τεχνητή οικονομική στενότητα – σε όλα τα εισοδηματικά επίπεδα - η οποία συνδυαζόμενη με την ανάγκη κοινωνικής προβολής και την ανωριμότητα του σημερινού ανθρώπου, της καταναλωτικής μάζας γίνεται μια πρόσθετη σοβαρή πηγή εγκληματικότητας” (Ματακιάς, 1993:184).

Τα Μ.Μ.Ε. που προβάλλουν “επιτυχημένα” πρότυπα ζωής βασισμένα συχνά στη βία και την άσκοπη δύναμη είναι ένα ακόμα σημαντικό αίτιο εμφάνισης του φαινομένου αυτού, όπως επίσης και ο αφιλόξενος χαρακτήρας των σύγχρονων μεγαλουπόλεων, η αποθέωση του ανταγωνισμού – με κάθε τρόπο – ως μέσου επιβίωσης και κοινωνικής καταξίωσης, η σοβαρή ηθική κρίση που παρατηρείται στη σύγχρονη κοινωνία και που εκφράζεται με φαινόμενα διαφθοράς, σκάνδαλα, δωροδοκίες, φαινόμενα αναξιοκρατίας, η παράλυση διαφόρων θεσμών και η γενίκευση της ανομίας σε όλα τα επίπεδα και η έλλειψη ουσιαστικής παιδείας και ιδανικών στόχων που να οδηγούν στην ποιοτική αναβάθμιση του ατόμου (Ματακιάς, 1993:184).

Τελευταίο αλλά εξίσου σημαντικό όπως και τα προηγούμενα είναι η κρίση του θεσμού της οικογένειας. Δεν πρέπει να λησμονεί κανείς ότι ένα μεγάλο μέρος των ατόμων που παρουσιάζουν ροπή προς την υιοθέτηση βίαιων και εγκληματικών συμπεριφορών, προέρχεται από διαλυμένες οικογένειες ή έστω από οικογένειες με έντονα τα στοιχεία των συγκρούσεων και των τριβών μεταξύ των μελών τους (Ματακιάς, 1993:185).

ε. Παράγοντες που συνετέλεσαν στην αύξηση της εγκληματικότητας

Ποιοι είναι οι παράγοντες όμως που συνετέλεσαν στην αλματώδη αύξηση της βαριάς εγκληματικότητας και γιατί άλλαξε ο εγκληματολογικός μας χάρτης; Ποιες αιτίες οδήγησαν σε εξειδικευμένες και επικίνδυνες μορφές εγκληματικής δραστηριότητας και γιατί ο μικροκομπιναδόρος αντικαταστάθηκε από τον “διακεκριμένο” κλέφτη και “ο ληστής με τις γλαδιόλες” από τους ληστές με τα περίστροφα που σκοτώνουν εν ψυχρώ;

Ο καθηγητής της Εγκληματολογίας στο Πανεπιστήμιο Αθηνών Νέστωρ Κουράκης δίνει απαντήσεις στα ερωτήματα αυτά και εξηγεί γιατί η μετάλλαξη του εγκλήματος στη χώρα μας δεν έγινε σε μια νύχτα. Ο πολίτης σήμερα, ειδικά στις μεγάλες πόλεις, ζει ένα συναίσθημα ανεξήγητης ανησυχίας. Οι παραδοσιακές αξίες σιγά-σιγά ξεπερνιούνται, αλλά δεν έχουν αντικατασταθεί από νέες. Η επιδείνωση των οικονομικών συνθηκών, η περιθωριοποίηση τμημάτων της ελληνικής κοινωνίας, η ανεργία στους νέους, η έλλειψη προτύπων και οραμάτων είναι οι παράγοντες που καθόρισαν το έγκλημα, το προφίλ και τη δράση του εγκληματία (Κουράκης, 1991:190).

Σήμερα, επισημαίνει ο Κουράκης, “ο αιώνας μας εξελίσσεται σε μια εποχή επικοινωνίας με εκρηκτικά” και προσθέτει πως οι γενεσιουργές αιτίες του βαρύτερου και πολύπλοκότερου εγκλήματος είναι η δημιουργία των υδροκέφαλων αστικών κέντρων, οι απρόσωπες σχέσεις, η άνιση κατανομή των αγαθών, ο διάχυτος φόβος των πολιτών μπροστά στον κίνδυνο της βίας, η αποδυνάμωση του αισθήματος της κοινωνικής αλληλεγγυής και η επικράτηση ωφελμιστικών προτύπων (Κουράκης, 1991:190).

Σύμφωνα με τα παραπάνω, ο Κουράκης επισημαίνει τρεις κατηγορίες παραγόντων που συνετέλεσαν στην αύξηση της εγκληματικότητας : (1) Δομικοί παράγοντες. Από τη δεκαετία του 60 σημειώθηκε μεγάλη συσσώρευση πληθυσμού στα αστικά κέντρα π.χ. στην Αθήνα με την ευρύτερη περιφέρεια της (Νομός Αττικής). Σήμερα υπολογίζεται ότι σήμερα κατοικούν περίπου 4,500,000 – 5,000,000. Η κατάσταση αυτή είναι φανερό ότι μειώνει τις δυνατότητες άτυπου κοινωνικού ελέγχου οι οποίες αντιθέτως υπάρχουν στις επαρχίες και επαυξάνει τις ευκαιρίες διαφυγής των δραστών σε άλλες περιοχές της Ελλάδος ή του εξωτερικού, υποθάλλει την ανεργία και άρα την ανταγωνιστικότητα και την έλλειψη του πνεύματος αλληλεγγύης μεταξύ των πολιτών. Παράλληλα, λόγω του συνωστισμού και της κακής πολεοδομικής χωροταξίας, δημιουργούνται καταστάσεις εκνευρισμού και προδιάθεσης για επιθετικότητα (Κουράκης, 1991:191).

Εξάλλου, η έξαρση της ανεργίας σε συνδυασμό κατά τα τελευταία χρόνια και με ένα γενικότερο πνεύμα δυσλειτουργίας βασικών κοινωνικοποιητικών θεσμών (οικογένεια, σχολείο) ηθικής χαλάρωσης καταναλωτισμού και εύκολου πλουτισμού έχει οδηγήσει σε έξαρση των εγκλημάτων κατά της περιουσίας τα οποία τελούνται πλέον όχι μόνο για λόγους απλής κάλυψης βιοποριστικών αναγκών όσο για λόγους “ευμάρειας”, δηλαδή καλύτερης ποιότητας ζωής ή για λόγους καθαρής απληστίας (π.χ. απόκτηση δεύτερου – τρίτου αυτοκίνητου, βίλας) (Κουράκης, 1991:191).

(2) Μη δομικοί παράγοντες : εδώ έχουμε να αναφέρουμε τα εξής : Κατά πρώτον, το μεγάλο κύμα αλλοδαπών που εισέρρευσαν και στην Ελλάδα κυρίως από τα βόρεια σύνορα της, μετά την κατάρρευση του λεγόμενου “υπαρκτού σοσιαλισμού” στις αρχές της δεκαετίας του 90.

Σήμερα, χωρίς να υπάρχουν επίσημα στοιχεία, υπολογίζονται σε 1,500,000. Βέβαια δεν ήρθαν στην Ελλάδα με εγκληματικές διαθέσεις, αλλά για να βρουν δουλειά και να ζήσουν μια καλύτερη ζωή. Ορισμένοι όμως από αυτούς, όντας δραπέτες αλβανικών φυλακών, ανέλαβαν να συντονίσουν, σε συνεργασία με Έλληνες συνεργούς, διάφορες αθέμιτες δραστηριότητες οργανωμένου εγκλήματος, όπως η διακίνηση γυναικών, λαθρομεταναστών, όπλων, ναρκωτικών (Κουράκης, 1991:192).

Εξάλλου ορισμένοι άλλοι αλλοδαποί, μη βρίσκοντας εργασία, κατέφυγαν, για να επιβιώσουν, σε ληστείες και κλοπές προκαλώντας στους Έλληνες αισθήματα ξενοφοβίας. Βέβαια τα κρούσματα αυτά ήταν συγκριτικά περιορισμένα π.χ. σε αδικήματα, εκτός από τροχαία, ο αριθμός των γνωστών αλλοδαπών δραστών το 1999 έφτασε μόλις τους 18.190 ενώ το 2003 τους 23.000 Από την άλλη πλευρά όμως ο αριθμός των αλλοδαπών, κυρίως σε εγκλήματα κατά της περιουσίας, εμφανίζει τώρα τελευταία αλματώδη αύξηση.

Δεύτερος μη δομικός παράγοντας που ευνόησε την ποσοτική και ποιοτική διαφοροποίηση της εγκληματικότητας στην Ελλάδα κατά τα τελευταία χρόνια, είναι αναμφισβήτητα η έξαρση των ναρκωτικών. Από 400 επίσημα βεβαιωμένες περιπτώσεις παραβίασης της σχετικής νομοθεσίας, το 1980 φτάσαμε τις 3.500, το 1999 στις 6.700 περιπτώσεις και το 2003 στις 10.550 δηλαδή περίπου 26 φορές πάνω μέσα σε 23 χρόνια. Και βέβαια αυτά είναι μόνο τα επίσημα και μάλιστα αυτά που σχετίζονται ευθέως με παράβαση της νομοθεσίας περί ναρκωτικών. Από κει και πέρα, υπάρχει σωρεία άλλων περιπτώσεων που είτε δεν έρχονται ποτέ στην δημοσιότητα, είτε αφορούν μορφές εγκληματικότητας στις οποίες εξωθούνται έμμεσα οι εξαρτημένοι για να ικανοποιήσουν το πάθος τους : ληστείες, διαρρήξεις φαρμακείων, πλαστογράφιση ιατρικών συνταγών, πορνεία, σωματεμπορία και άλλα (Κουράκης, 1991:193).

Σύμφωνα μάλιστα με ενδιαφέρουσα Έκθεση Εξεταστικής Επιτροπής του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου που δημοσιεύθηκε το 1986, το 50% των ατόμων που συλλαμβάνονται στην Ευρώπη για κάποιο αδίκημα έχουν άμεση ή έμμεση σχέση με τα ναρκωτικά. Είναι προφανές ότι αυτή η εξέλιξη έχει επηρεάσει και την εγκληματικότητα στην Ελλάδα, η οποία από τις αρχές της δεκαετίας του 80, έπαυσε να είναι ένα απλό διαμετακομιστικό κέντρο της λεγόμενης “Βαλκανικής Οδού” και εξελίχθηκε σε αυτοτελή στόχο διάθεσης ναρκωτικών από το οργανωμένο μεγαλεμπόριο (Κουράκης, 1991:193).

Τρίτος και τελευταίος μη δομικός παράγοντας είναι η επίδραση που ασκεί κυρίως από τις αρχές του 90 στην Ελλάδα η τηλεόραση. Η δυσμενής αυτή επίδραση οφείλεται όχι μόνο στη συνεχή σφυροκόπηση του κοινού με θέματα βίας (είτε με τηλεταινίες βίαιου περιεχομένου, είτε και μέσω των δελτίων ειδήσεων όπου υπερτονίζονται εγκλήματα και διαφόρων ειδών βομβιστικές επιθέσεις), αλλά επίσης γενικότερα με την καλλιέργεια ενός πνεύματος καταναλωτισμού και εύκολης ζωής που ωθεί στην προαναφερθείσα “εγκληματικότητα της ευμάρειας” (Κουράκης, 1991:193).

(3) Λειτουργικοί παράγοντες : εδώ εντάσσεται ο τρόπος λειτουργίας όλων εκείνων των φορέων που έχουν ως αποστολή τη δίωξη ή γενικότερα την αντιμετώπιση του εγκλήματος (αστυνομία, εισαγγελικές αρχές, δικαστικές αρχές, σωφρονιστικές αρχές) και των οποίων οι υπηρεσίες δε φαίνεται ότι πέτυχαν να προσαρμοστούν έγκαιρα και αποτελεσματικά στις νέες μορφές εγκληματικότητας. Από τη δεκαετία του 80 και μετά συντελέστηκε με τέτοιο τρόπο, ώστε η κρατική μηχανή να βρεθεί ανέτοιμη στη λήψη και υλοποίηση των αναγκαίων μέτρων αντιμετώπισης (Κουράκης, 1991:195).

Ειδικότερα, οι αστυνομικές αρχές τώρα τελευταία άρχισαν να αποκτούν τον απαραίτητο τεχνολογικό εξοπλισμό και την εκπαίδευση που χρειάζεται για να ανταπεξέλθουν στις νέες προκλήσεις των καιρών, ενώ επίσης μόλις το 1998 οργανώθηκαν σώματα συνοροφυλάκων για να αποτρέπουν την ανεξέλεγκτη διείσδυση αλλοδαπών μεταναστών από τα σύνορα. Επίσης, οι εισαγγελικές και δικαστικές αρχές εξακολουθούν να δυσκολεύονται σημαντικά στην έγκαιρη εκδίκαση υποθέσεων και στην απονομή δικαιοσύνης, λόγω του υπέρμετρου αριθμού μηνύσεων ετησίως. Τέλος, οι σωφρονιστικές αρχές αντιμετωπίζουν από το 1989 και μετά σοβαρό πρόβλημα συμφόρησης των φυλακών, αφού π.χ. τον Οκτώβριο του 2004 κρατούνταν περί τους 8.500 σε φυλακές 5.590 οργανικών θέσεων, πράμα που καθιστά, ελλείψει χώρων, ανέφικτη οποιαδήποτε προσπάθεια για ικανοποιητικούς χώρους κράτησης, εργασίας, επαγγελματικής επιμόρφωσης και κοινωνικής επανένταξης των κρατουμένων (Κουράκης, 1991:195).

Είναι προφανές ότι όλη αυτή η δυσλειτουργία στην απονομή της δικαιοσύνης έχει ουσιαστική επίπτωση στην εγκληματικότητα, αφού καθιστάται ως ένα βαθμό αβέβαιη η σύλληψη και τιμωρία των εγκληματιών και ατονεί έτσι η γενική και ειδική πρόληψη (άλλωστε με την πάροδο του χρόνου, το αποδεικτικό υλικό εξασθενίζει τη μνήμη των μαρτύρων, ενώ ελλοχεύει ο κίνδυνος παραγραφής) (Κουράκης, 1991:196).

Με τον αέρα λοιπόν της θεωρίας ότι δεν θα τιμωρηθούν τα παραβατικά άτομα (κουκουλοφόροι, αναρχικοί και λοιποί) συνεχίζουν τις εγκληματικές τους δραστηριότητες ανενόχλητοι σπέρνοντας το τρόμο και το φόβο στο πέραςμα τους, καταστρέφοντας ό,τι βρίσκουν μπροστά τους χωρίς οίκτο και χωρίς να νοιάζονται για το καλό της χώρας μας.

στ. Το έγκλημα είναι κοινωνικό πρόβλημα;

Υπάρχουν ορισμένες καταστάσεις για τις οποίες δε διαφωνεί κανείς ότι αποτελούν κοινωνικά προβλήματα (όπως είναι π.χ. η ανεργία, η βία). Άλλες ανάλογες καταστάσεις όμως, όπως είναι η χρήση των λεγόμενων “μαλακών” ναρκωτικών, η πορνεία και γενικά η σεξουαλικά παρεκκλίνουσα συμπεριφορά, δε θεωρούνται πάντα από την πλειοψηφία των πολιτών και ίσως και από τους ειδικούς (π.χ. κοινωνιολόγους, ψυχολόγους) σαν κοινωνικά προβλήματα (Τσουραμάνης, 2003:19).

Μια μάλλον, γενική άποψη, υποστηρίζει ότι μια κατάσταση αποτελεί κοινωνικό πρόβλημα, εφόσον είναι απλά και μόνο επιβλαβής για τα άτομα ή για την κοινωνία σαν σύνολο ή και για τα δυο μαζί (Τσουραμάνης, 2003:19). Κατά καιρούς, πολλοί κοινωνιολόγοι έχουν δώσει διάφορους ορισμούς για το τι είναι κοινωνικό πρόβλημα, αλλά δεν βλέπουμε να υπάρχει ομοφωνία μεταξύ τους ως προς τον ακριβή προσδιορισμό.

Συγκεκριμένα ο κοινωνιολόγος Merton (1974) σημείωσε ότι προκειμένου να προσδιοριστεί κοινωνιολογικά η έννοια αυτή, θα πρέπει να ληφθούν υπόψη τα εξής : 1) τα κριτήρια με τα οποία κάθε κοινωνία οριοθετεί τα προβλήματα της, 2) η κοινωνική προέλευση των προβλημάτων αυτών, 3) οι αντιτιθέμενες απόψεις των διαφόρων κοινωνικών ομάδων σχετικά με το περιεχόμενο τους, 4) οι απόψεις της κοινής γνώμης για αυτά, 5) η πεποίθηση πως δυσάρεστες και ανεπιθύμητες για μια κοινωνία καταστάσεις, μπορούν να αλλάξουν προς το καλύτερο. Ο ίδιος επιπλέον τονίζει ότι “ένα κοινωνικό πρόβλημα αναφέρεται σε μια ουσιαστική διάσταση μεταξύ ευρέως παραδεκτών κοινωνικών προτύπων και πραγματικών συνθηκών της κοινωνικής ζωής” (Τσουραμάνης, 2003:20-21).

Ο Τσαούσης, από την πλευρά του, τα προσδιορίζει ως “μια κατάσταση που προκαλεί δυσφορία σε ένα σημαντικό τμήμα του κοινωνικού συνόλου, γιατί η κατάσταση αυτή δε συμπίπτει με την επιθυμητή, ενώ θα μπορούσε να προληφθεί η εμφάνιση της” (Τσουραμάνης, 2003:21). Ο Τάτσης, πάλι, τα ορίζει σαν “μια κατάσταση, η οποία προσδιορίζεται (από το κοινωνικό σύνολο) και κρίνεται επιβλαβής για την εύρυθμη λειτουργία των ανθρωπίνων κοινωνιών” (Τσουραμάνης, 2003:21).

Συμπερασματικά, οι καταστάσεις οι οποίες δεν είναι επιθυμητές για μεγάλα σύνολα κοινωνικών ομάδων και για τις οποίες καταβάλλονται προσπάθειες βελτίωσης τους, ώστε να μην προκαλούν αρνητικά συναισθήματα και δυσφορία στους πολίτες, θα μπορούσαμε να τις χαρακτηρίσουμε ως κοινωνικά προβλήματα.

Ένας από τους διασημότερους καθηγητές κοινωνιολογίας στο Πανεπιστήμιο Northern Michigan ο Thomas Sullivan επισημαίνει πως τα κοινωνικά προβλήματα αποτελούν προβλήματα που προσδιορίζονται σαν τέτοια από μεγάλες κοινωνικές ομάδες, που έχουν τη δυνατότητα επηρεασμού του κοινωνικού τους περιβάλλοντος (κοινωνική επιρροή) (Τσουραμάνης, 2003:21). Τα προβλήματα επομένως α) των μικρών ομάδων, β) των ομάδων που δεν μπορούν να επηρεάσουν το κοινωνικό τους περιβάλλον καθώς και εκείνα γ) των μεμονωμένων ατόμων, δεν υπάγονται στην περίπτωση αυτή (Τσουραμάνης, 2003:22).

Με βάση τις εξαιρέσεις αυτές, ο Sullivan υποστηρίζει πως τα κοινωνικά προβλήματα αποτελούν κοινωνικές καταστάσεις που 1) θεωρούνται από μεγάλες κοινωνικές ομάδες που έχουν κοινωνική επιρροή ότι τις απειλούν, 2) η απειλή τους αυτή στρέφεται εναντίον των παραδεδεγμένων αξιών (δηλαδή απόψεις των ατόμων για το τι

είναι καλό ή κακό, σωστό ή λάθος – αυτές είναι που θα αποτελέσουν τα κριτήρια για την επιλογή σκοπών, καθώς και την κρίση συμπεριφορών των ομάδων αυτών -),

3) οφείλονται σε ανθρώπινη συμπεριφορά και

4) η αντιμετώπιση τους μπορεί να γίνει μόνο με συλλογική ανθρώπινη δράση (Τσουραμάνης, 2003:22).

Βάσει των ανωτέρω, το έγκλημα αποτελεί κοινωνικό πρόβλημα, επειδή είναι μια κοινωνική κατάσταση που απειλεί μεγάλες κοινωνικές ομάδες – τα ενδεχόμενα θύματα του – των οποίων η κοινωνική επιρροή στηρίζεται στην ευρεία (λόγω του μεγέθους και της φύσης τους) προβολή που τους γίνεται (κυρίως από τα Μ.Μ.Ε) για τα ζητήματα που τις αφορούν και στο συνεπακόλουθο ενδιαφέρον των διαμορφωτών της κοινωνικής πολιτικής για αυτά. Το έγκλημα προσβάλλει βασικές αξίες των θυμάτων του (π.χ. ζωή, τιμή και άλλα), ενώ οφείλεται σε ανθρώπινη δραστηριότητα και μπορεί να αντιμετωπιστεί μοναχά με την άσκηση αντεγκληματικής πολιτικής που συνεπάγεται συλλογική ανθρώπινη δράση (διωκτικών αρχών, Κράτους, πολιτών). Το έγκλημα ανήκει στα κοινωνικά προβλήματα, τα οποία έχουν κατά γενική ομολογία την αιτιολογική τους βάση στην παρέκκλιση από γενικά αποδεκτούς κοινωνικούς κανόνες (Τσουραμάνης, 2003:112).

ζ. Εγκληματολογικές στατιστικές

Όπως και τα άλλα κοινωνικά φαινόμενα, έτσι και το κοινωνικό φαινόμενο του εγκλήματος μπορεί να μετρηθεί με τη χρήση των στατιστικών. Οι εγκληματολογικές στατιστικές σκοπεύουν στη μέτρηση του μεγέθους και των διακυμάνσεων της εγκληματικότητας που

παρουσιάζονται σε μια κοινωνία. Η απόκτηση συστηματικών, αξιόπιστων και λεπτομερών πληροφοριών προς την κατεύθυνση αυτή, υπήρξε ανέκαθεν ένα από τα κύρια ζητήματα που προβλημάτισαν όσους ασχολήθηκαν με το έγκλημα (Τσουραμάνης, 1990:16).

Σε γενικές γραμμές, οι εγκληματολογικές στατιστικές επιτρέπουν τη μελέτη της πορείας, των ρυθμών, των μεταβλητών, των εξαρτήσεων της εγκληματικότητας από προσωπικές (ηλικία, φύλο) ή γεωγραφικές – κοινωνικές συνθήκες (οικονομία, πολιτισμός). Ειδικότερα, τα στοιχεία τα οποία περιέχουν, αναφέρονται α) σε χρονικές, τοπικές, ποσοτικές και ποιοτικές μεταβολές, β) στα δημογραφικά χαρακτηριστικά των εγκληματιών (ηλικία, φύλο, επάγγελμα, οικογενειακή κατάσταση, θρήσκευμα κτλ.) και γ) στον τρόπο μεταχείρισης των εγκληματιών έξω από τα ιδρύματα (π.χ. υπό όρον αναστολή, χρηματική ποινή κτλ.) και μέσα σε αυτά (π.χ. σωφρονιστικά ιδρύματα ανηλίκων, φυλακές, απολύσεις, αποδράσεις, μεταγωγές κτλ.) (Τσουραμάνης, 1990:16).

Οι εγκληματολογικές στατιστικές διακρίνονται σε : α) εθνικές (δικαστηρίων, αστυνομίας, φυλακών μιας χώρας), β) διακρατικές (δικαστηρίων, αστυνομίας, φυλακών διαφόρων χωρών) και γ) επιστημονικές (σχηματίζονται βάσει ερωτηματολογίων που υποβλήθηκαν σε έρευνες (Τσουραμάνης, 1990:16). Ανάλογα με τις πηγές τους οι εγκληματολογικές στατιστικές διακρίνονται σε στατιστικές α) της αστυνομίας, β) των συλλήψεων, γ) των ποινικών δικαστηρίων ή καταδικών και δ) των φυλακών (Τσουραμάνης, 1990:17).

Η αξία των αποτελεσμάτων των εγκληματολογικών στατιστικών είναι οπωσδήποτε σχετική, δεν πρέπει όμως να παραγνωρίζεται το γεγονός ότι αναμφίβολα παρουσιάζουν, έστω και σε γενικές γραμμές, τα πλαίσια μέσα στα οποία κινείται η εγκληματική συμπεριφορά (κατά κατηγορίες εγκλημάτων, κατά γεωγραφικό διαμέρισμα, κατά φύλο,

κατά ηλικία (Τσουραμάνης, 1990:17).

Η βασική “κατηγορία” που διατυπώνεται ενάντια στις στατιστικές του εγκλήματος, είναι ότι δεν παρουσιάζουν το συνολικό αριθμό των εγκλημάτων που γίνονται σε μια κοινωνία. Δηλαδή, δεν παρουσιάζουν ειδικότερα την πραγματική εικόνα της εγκληματικότητας της κοινωνίας αυτής. Στα πλαίσια της κριτικής αυτής, διατυπώθηκαν απόψεις όπως: α) “από τους Sutherland, Gressey το 1974 ότι “οι στατιστικές που αφορούν το έγκλημα, είναι οι πιο αναξιόπιστες και οι πιο δύσκολες από όλες τις κοινωνικές στατιστικές”. β) από τον Gibbons το 1973 ότι “οι εγκληματικές στατιστικές περιλαμβάνονται ανάμεσα στις πιο αναξιόπιστες και αμφισβητήσιμες στατιστικές”. γ) από τους Bloch, Geis το 1970 ότι “οι εγκληματολογικές στατιστικές περιέχουν πολυάριθμους λαβύρινθους, που μπορούν να παγιδεύσουν κάθε απρόσεκτο, ακόμα και αν αυτές στηρίζονταν στις καλύτερες προθέσεις του συντάκτη (Τσουραμάνης, 1990:17).

Αν ληφθεί υπόψη το γεγονός, ότι η εγκληματικότητα που παρουσιάζουν οι στατιστικές – η εμφανής εγκληματικότητα είναι σε σύγκριση με την εγκληματικότητα που δεν παρουσιάζουν – την αφανή ή “σκοτεινό αριθμό” όπως λέγεται – αρκετά μικρότερη, τότε οι παραπάνω κριτικές, καθώς και άλλες ανάλογες που έχουν κατά καιρούς διατυπωθεί, ίσως να είναι απόλυτα δικαιολογημένες. Η απατηλή εικόνα για την εγκληματικότητα που δίνουν οι στατιστικές, οδηγεί, έτσι, σε λαθεμένες εκτιμήσεις με τελικό αποτέλεσμα τα εγκληματοπροληπτικά μέτρα που λαμβάνονται να μην είναι τα κατάλληλα για την αντιμετώπιση του προβλήματος του εγκλήματος. Να αποδεικνύονται, εν ολίγοις, απρόσφορα στην πράξη ή να οδηγούν σε αδιέξοδο την αντεγκληματική πολιτική που στηρίχτηκε σε αυτά (Τσουραμάνης, 1990:17).

Η άποψη που σε τελική φάση θα σχηματιστεί αναφορικά με την αξία των εγκληματολογικών στατιστικών και ιδιαίτερα αυτών που είναι οι περισσότερο συνηθισμένες (δηλαδή των αστυνομικών και των δικαστικών) θα πρέπει, πριν από την οριστική διαμόρφωση της, να λάβει υπόψιν της τον τρόπο “κατασκευής” των στοιχείων των στατιστικών αυτών. Έτσι, θα διαπιστωθεί ποια είναι τα εγκλήματα που “εισέρχονται” σε αυτές, τα οποία σχηματίζουν τα μεγέθη της εμφανούς εγκληματικότητας και ποια είναι τα εγκλήματα που “απορρίπτονται” από αυτές, τα οποία συγκροτούν το λεγόμενο “σκοτεινό αριθμό” (Τσουραμάνης, 1990:18).

Παρά τα αναμφισβήτητα προβλήματα που δημιουργούν, παρά τις οποιεσδήποτε επιφυλάξεις υπάρχουν για την αξία τους, οι εγκληματολογικές στατιστικές δεν μπορούν να θεωρηθούν εντελώς άχρηστες, αφού αποτελούν μια – τη μοναδική σε αρκετές περιπτώσεις – αρκετά αξιόπιστη (σε σύγκριση με άλλες πηγές) πηγή λήψης υλικού χρήσιμου σε μια κοινωνική έρευνα. Στην ουσία αποτελούν μια ένδειξη, ένα “δείκτη” για τα μεγέθη που απεικονίζουν. Εφόσον δε, δεν υπάρχει κάποιος άλλος εγκυρότερος τρόπος μέτρησης, που να υπολογίζει σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση αυτό που αυτές – ακόμα και εσφαλμένα – μετρούν και εφόσον υπάρχει η κατάλληλη και επιστημονικά χρήσιμη διάρθρωση τους, τότε είναι απαραίτητο (έστω και ενδεικτικά και παρά τις οποιεσδήποτε αντιρρήσεις ή επιφυλάξεις), να λαμβάνονται σοβαρά υπόψιν σε κάθε αξιολογη προσπάθεια ανάλυσης των στοιχείων του εγκλήματος (Τσουραμάνης, 1990:21).

Συμπεράσματα

Σε γενικές γραμμές, η εξάπλωση της κοινωνίας της πληροφορίας, η αντιστροφή του μεταναστευτικού ρεύματος στην Ελλάδα που την μετέβαλλε από χώρα αποστολής σε χώρα υποδοχής μεταναστών, η παγκοσμιοποίηση και έξαρση νέων μορφών οργανωμένης εγκληματικότητας (π.χ. η εμπορία ανθρώπων και η γενετήσια εκμετάλλευση ακόμα και παιδιών ή η νομιμοποίηση εσόδων από εγκληματικές δραστηριότητες (ξέπλυμα μαύρου χρήματος δηλαδή)), είναι κάποιοι από τους παράγοντες που έπαιξαν σημαντικό ρόλο στη δημιουργία νέων εγκληματολογικών προβληματισμών και κατευθύνσεων.

Η εγκληματικότητα είναι θέμα πολιτικής φροντίδας για τις Κυβερνήσεις και ανησυχίας για τους πληθυσμούς. Δεν είναι κάτι καινούριο. Όλες οι ανθρώπινες κοινωνίες υφίστανται αυτό το κοινωνικό γεγονός και αντιδρούν κατά ποικίλους τρόπους, ανάλογα με την εποχή και τον πολιτισμό τους. Πράγματι, κανένα εθνικό χαρακτηριστικό, κανένα πολιτικό σύστημα, κανένα κοινωνικοοικονομικό σύστημα, κανένα νομικό σύστημα, καμιά τιμωρία ή μεταχείριση, απάλλαξαν ποτέ μια χώρα από το έγκλημα. Αντίθετα παρατηρούμε την συνεχή αύξηση του, την εμφάνιση νέων μορφών του, συνοδευόμενων, μάλιστα, από τη βία. Ιδιαίτερα στις μέρες μας, η εμφάνιση ενός μαζικού νεανικού πολιτισμού, οι αντιφάσεις των σύγχρονων κοινωνιών, τα διαφορετικά πολιτιστικά πρότυπα που βασίζονται σε βάρβαρες και απάνθρωπες “αξίες” (όπως το κέρδος, ο ανταγωνισμός και η υλική μόνο εξέλιξη) ευνοούν την αναπτυξη της εγκληματικότητας.

Η εγκληματικότητα αποτελεί ίσως το πιο ορατό δείκτη κοινωνικής παθολογίας. Είναι ένα υποπροϊόν του πολιτισμού μας. Ο έλεγχος της, αρχικά από την οικογένεια και το γένος, στη συνέχεια από τη θρησκεία και τέλος από την Κεντρική Πολιτειακή Εξουσία (μέσω των νόμων), φαντάζει ατελέσφορος στις μέρες μας. Η κατανόηση της εγκληματικότητας πρέπει να βασίζεται στην κατανόηση της ανθρώπινης συμπεριφοράς, της ανάπτυξης της κοινωνίας και της εμπλοκής του συστήματος της Ποινικής Δικαιοσύνης που είναι αρμόδια να ελέγχει την παρεκκλίνουσα συμπεριφορά.

**2. ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΕΣ ΜΕΛΕΤΕΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΩΝ ΕΤΩΝ 2000 – 2006
ΣΤΗΝ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑ ΚΑΙ ΚΡΙΤΙΚΕΣ**

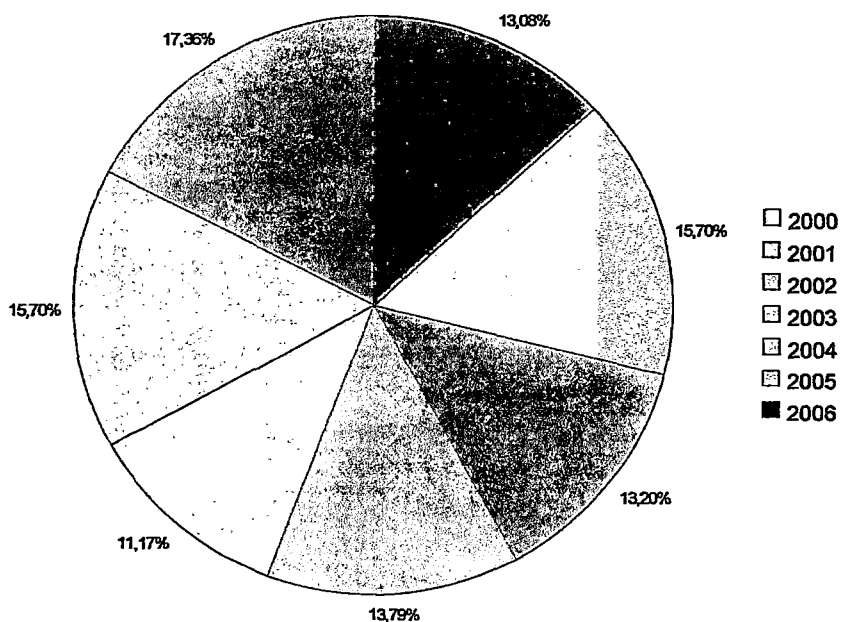
α. Ανθρωποκτονίες

ΠΙΝΑΚΑΣ 1

Τετελεσμένες ανθρωποκτονίες στην Επικράτεια τα έτη 2000 – 2006		
Έτος	Αριθ. Τ.	%
2000	146	17,36%
2001	132	15,70%
2002	94	11,17%
2003	116	13,79%
2004	111	13,20%
2005	132	15,70%
2006	110	13,08%
ΣΥΝΟΛΟ	841	100,00%

Πηγή : Αρχηγείο Ελληνικής Αστυνομίας

ΓΡΑΦΙΚΗ ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΗ ΤΟΥ ΠΙΝΑΚΑ 1

Από τα στοιχεία του πίνακα αυτού προκύπτουν τα εξής:

α. Η πορεία των διαπραχθεισών ανθρωποκτονιών είναι γενικά καθοδική. Παρατηρούνται όμως διακυμάνσεις μεταξύ των ετών. Πιο συγκεκριμένα, παρατηρείται κάθοδος τα έτη 2001 και 2002, άνοδος το 2003, μείωση το 2004, αύξηση το 2005 και πάλι καθοδική πορεία το 2006.

β. Οι περισσότερες ανθρωποκτονίες κατεγράφησαν το πρώτο έτος της εξεταζόμενης περιόδου (2000) και οι λιγότερες το τρίτο έτος της περιόδου αυτής (2002). Το σύνολο των ανθρωποκτονιών την εξαετία 2000 – 2006 ήταν 841.

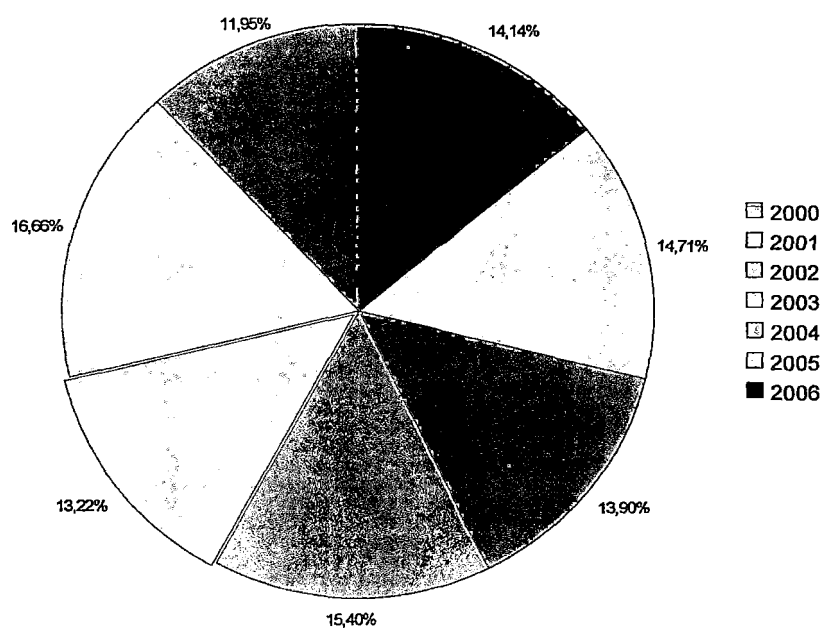
γ. Η μείωση του αριθμού των τετελεσμένων ανθρωποκτονιών ανάμεσα στην αρχή και το τέλος της παραπάνω χρονικής περιόδου που εξετάζουμε, είναι της τάξεως του 24,6%.

ΠΙΝΑΚΑΣ 2

Απόπειρες ανθρωποκτονιών στην Επικράτεια τα έτη 2000 – 2006		
Έτος	Αριθ. Απ.	%
2000	104	11,95%
2001	145	16,66%
2002	115	13,22%
2003	134	15,40%
2004	121	13,90%
2005	128	14,71%
2006	123	14,14%
ΣΥΝΟΛΟ	870	100,00%

Πηγή : Αρχηγείο Ελληνικής Αστυνομίας

ΓΡΑΦΙΚΗ ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΗ ΤΟΥ ΠΙΝΑΚΑ 2

Από τα στοιχεία του πίνακα αυτού προκύπτουν τα εξής:

α. Οι διαπραχθείσες απόπειρες ανθρωποκτονιών την περίοδο 2000 – 2006 ανήλθαν στις 870.

β. Οι περισσότερες απόπειρες κατεγράφησαν το δεύτερο έτος της περιόδου που εξετάζουμε (2001) και οι λιγότερες το πρώτο έτος της περιόδου αυτής (2000).

γ. Η πορεία στους απόπειρες είναι γενικά ανοδική, αλλά παρουσιάζει διακυμάνσεις. Το 2001 παρουσιάζεται σημαντική άνοδος, το 2002 μείωση, το 2003 πάλι άνοδος και από το 2004 – 2006 η πορεία είναι καθοδική συγκριτικά με το 2003, αλλά ανοδική συγκριτικά με το 2000.

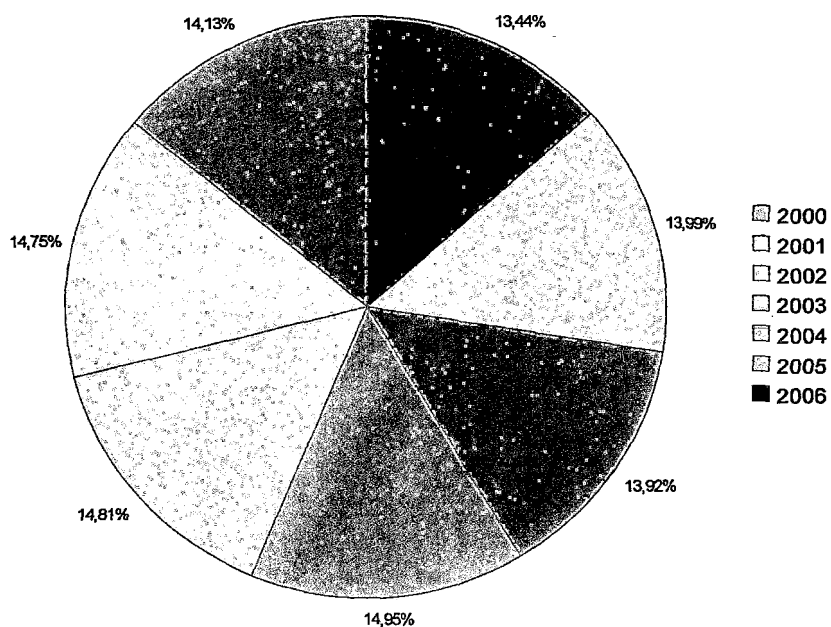
δ. Η αύξηση του αριθμού των απόπειρων ανθρωποκτονιών ανάμεσα στο πρώτο και το τελευταίο έτος της περιόδου στην οποία αναφερόμαστε, είναι της τάξεως του 18,2%.

ΠΙΝΑΚΑΣ 3

Ανθρωποκτονίες που εξιχνιάστηκαν στην Επικράτεια τα έτη 2000 – 2006		
Έτος	Αριθ. Εξ.	%
2000	206	14,13%
2001	215	14,75%
2002	216	14,81%
2003	218	14,95%
2004	203	13,92%
2005	204	13,99%
2006	196	13,44%
ΣΥΝΟΛΟ	1458	100,00%

Πηγή : Αρχηγείο Ελληνικής Αστυνομίας

ΓΡΑΦΙΚΗ ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΗ ΤΟΥ ΠΙΝΑΚΑ 3

Από τα στοιχεία του παραπάνω πίνακα, βλέπουμε ότι οι ανθρωποκτονίες που εξιχνιάστηκαν στην Επικράτεια τα έτη 2000 – 2006 ανήλθαν σε 1458.

Οι λιγότερες εξιχνιάσεις καταγράφονται το τελευταίο έτος της εξεταζόμενης περιόδου (2006) και οι περισσότερες το τέταρτο έτος της περιόδου (2003).

Η πορεία των εξιχνιάσεων στις ανθρωποκτονίες είναι ανοδική έως το 2003 και τα επόμενα χρόνια (2004 – 2006) η πορεία γίνεται καθοδική.

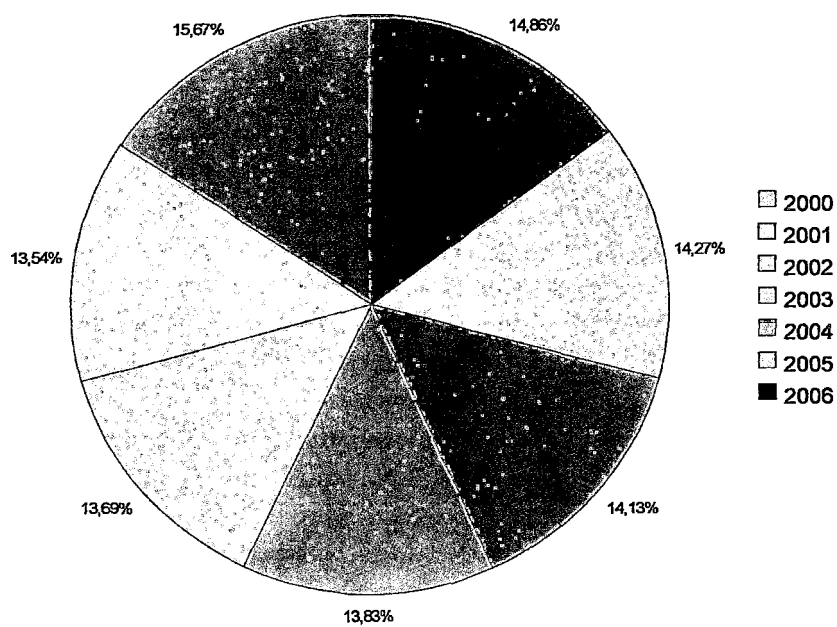
Η μείωση του αριθμού εξιχνιάσεων των ανθρωποκτονιών ανάμεσα στο πρώτο και το τελευταίο έτος της εξεταζόμενης περιόδου, είναι της τάξεως του 4,8%.

ΠΙΝΑΚΑΣ 4

Ημεδαποί δράστες που διέπραξαν ανθρωπο - κτονίες στην Επικράτεια τα έτη 2000 – 2006		
Έτος	Αριθ. Ημ. Δρ.	%
2000	214	15,67%
2001	185	13,54%
2002	187	13,69%
2003	189	13,83%
2004	193	14,13%
2005	195	14,27%
2006	203	14,86%
ΣΥΝΟΛΟ	1366	100,00%

Πηγή : Αρχηγείο Ελληνικής Αστυνομίας

ΓΡΑΦΙΚΗ ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΗ ΤΟΥ ΠΙΝΑΚΑ 4

Από τα στοιχεία του πίνακα προκύπτουν τα εξής :

α. Οι ανθρωποκτονίες που διέπραξαν οι ημεδαποί την περίοδο 2000 – 2006 στην Επικράτεια ανήλθαν στις 1366.

β. Οι περισσότερες ανθρωποκτονίες κατεγράφησαν το πρώτο έτος της εξεταζόμενης περιόδου (2000) και οι λιγότερες το δεύτερο έτος της περιόδου αυτής (2001).

γ. Η πορεία των ανθρωποκτονιών από ημεδαπούς είναι καθοδική.

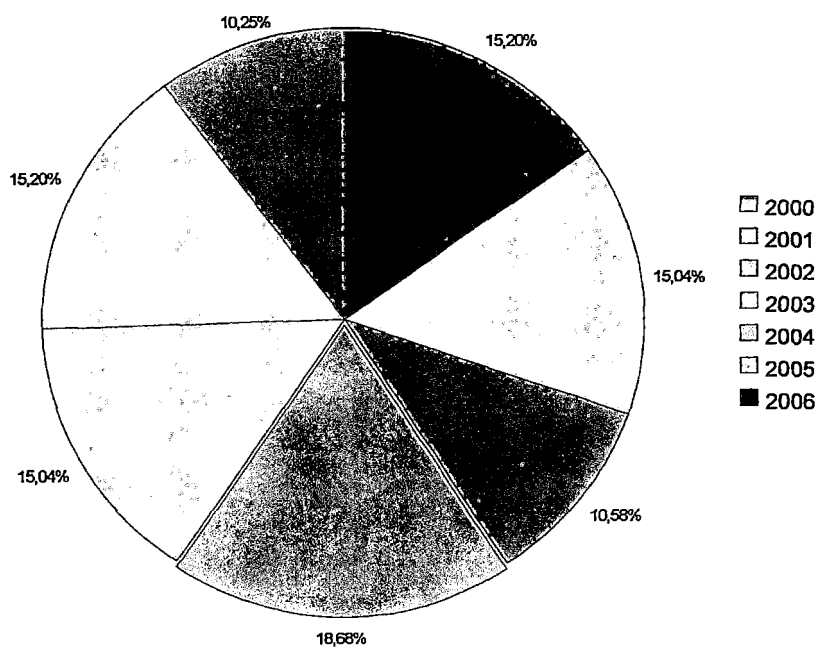
δ. Η μείωση του αριθμού των ανθρωποκτονιών από ημεδαπούς ανάμεσα στην αρχή και το τέλος της συγκεκριμένης χρονικής περιόδου, είναι της τάξεως του 5,1%.

ΠΙΝΑΚΑΣ 5

Αλλοδαποί δράστες που διέπραξαν ανθρωποκτονίες στην Επικράτεια τα έτη 2000 – 2006		
Έτος	Αριθ. Αλ. Δρ.	%
2000	62	10,25%
2001	92	15,20%
2002	91	15,04%
2003	113	18,68%
2004	64	10,58%
2005	91	15,04%
2006	92	15,20%
ΣΥΝΟΛΟ	605	100,00%

Πηγή : Αρχηγείο Ελληνικής Αστυνομίας

ΓΡΑΦΙΚΗ ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΗ ΤΟΥ ΠΙΝΑΚΑ 5

Από τα δεδομένα του παραπάνω πίνακα προκύπτουν τα εξής :

α. Οι ανθρωποκτονίες που διαπράχθησαν από αλλοδαπούς την περίοδο 2000 – 2006 ανήλθαν στις 605.

β. Οι περισσότερες ανθρωποκτονίες κατεγράφησαν το τέταρτο έτος της εξεταζόμενης περιόδου (2003) και οι λιγότερες το πρώτο έτος της περιόδου αυτής (2000).

γ. Η πορεία των ανθρωποκτονιών από αλλοδαπούς είναι ανοδική με σημαντική αύξηση το 2003. Παρατηρείται μια μείωση το 2004 συγκριτικά με το 2003 και ακολουθεί ξανά ανοδική πορεία το 2005 και το 2006.

δ. Η αύξηση του αριθμού των ανθρωποκτονιών από αλλοδαπούς ανάμεσα στην αρχή και το τέλος της παραπάνω χρονικής περιόδου, είναι της τάξεως του 48,38%.

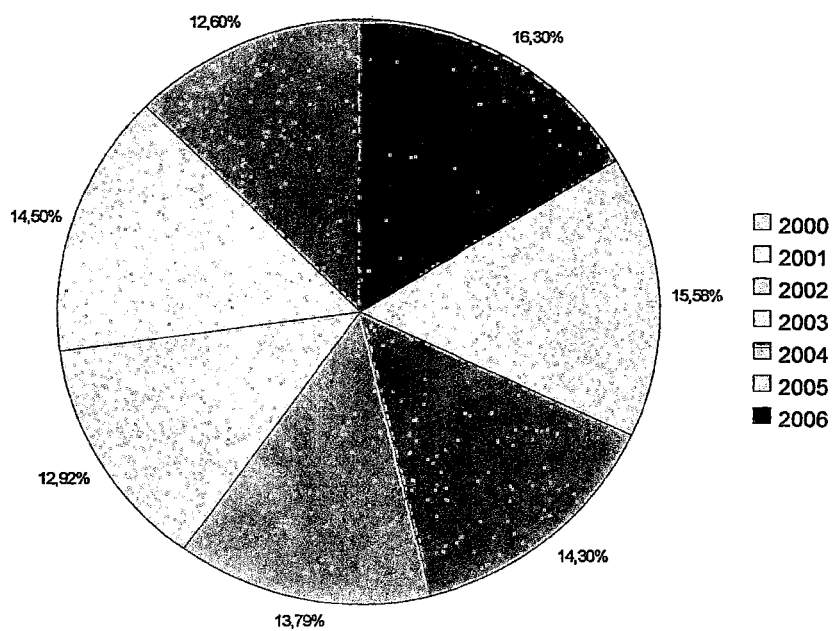
β. Απάτες

ΠΙΝΑΚΑΣ 6

Τετελεσμένες απάτες στην Επικράτεια τα έτη 2000 – 2006		
Έτος	Αριθ. Τ.	%
2000	768	12,60%
2001	884	14,50%
2002	788	12,92%
2003	841	13,79%
2004	872	14,30%
2005	950	15,58%
2006	994	16,30%
ΣΥΝΟΛΟ	6097	100,00%

Πηγή : Αρχηγείο Ελληνικής Αστυνομίας

ΓΡΑΦΙΚΗ ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΗ ΤΟΥ ΠΙΝΑΚΑ 6

Από τα στοιχεία του παραπάνω πίνακα βλέπουμε πως οι τετελεσμένες απάτες που κατεγράφησαν στην Επικράτεια την περίοδο 2000 – 2006 ανήλθαν στις 6097. Οι περισσότερες απάτες έγιναν το τελευταίο έτος της εξεταζόμενης περιόδου (2006) και οι λιγότερες το πρώτο έτος (2000).

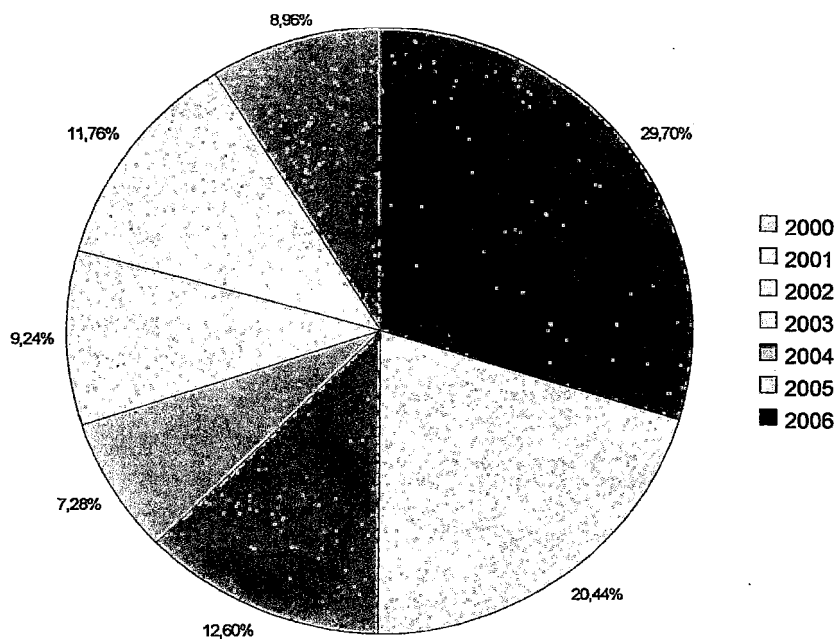
Η πορεία των απατών που κατεγράφησαν είναι ανοδική από το 2000 έως το 2001, κατεβαίνει το 2002 και από το 2003 έως και το 2006, γίνεται και πάλι ανοδική. Η αύξηση του αριθμού των τετελεσμένων απατών ανάμεσα στο πρώτο και το τελευταίο έτος της περιόδου που εξετάζουμε, είναι της τάξεως του 29,4%.

ΠΙΝΑΚΑΣ 7

Απόπειρες απατών στην Επικράτεια τα έτη 2000 – 2006		
Έτος	Αριθ. Απ.	%
2000	32	8,96%
2001	42	11,76%
2002	33	9,24%
2003	26	7,28%
2004	45	12,60%
2005	73	20,44%
2006	106	29,70%
ΣΥΝΟΛΟ	357	100,00%

Πηγή : Αρχηγείο Ελληνικής Αστυνομίας

ΓΡΑΦΙΚΗ ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΗ ΤΟΥ ΠΙΝΑΚΑ 7

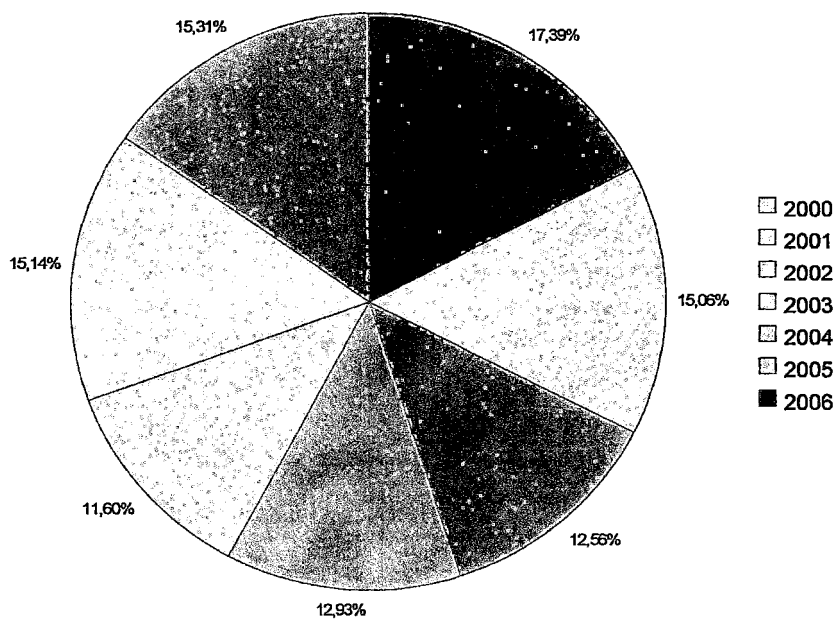
Σύμφωνα με τα δεδομένα του πίνακα παρατηρούμε πως οι απόπειρες απατών στην Επικράτεια τα έτη 2000 – 2006 ανήλθαν στις 357. Οι περισσότερες απόπειρες απατών έγιναν το τελευταίο έτος της εξεταζόμενης περιόδου (2006) ενώ οι λιγότερες το τέταρτο έτος (2003). Η πορεία των απόπειρων είναι ανοδική, με ένα μικρό διάλειμμα το 2002 και το 2003. Η αύξηση του αριθμού των απόπειρων ανάμεσα στο πρώτο και το τελευταίο έτος της περιόδου στην οποία αναφερόμαστε, είναι της τάξεως του 23,1%.

ΠΙΝΑΚΑΣ 8

Απάτες που εξιχνιάστηκαν στην Επικράτεια τα έτη 2000 – 2006		
Έτος	Αριθ. Εξ.	%
2000	540	15,31%
2001	534	15,14%
2002	409	11,60%
2003	456	12,93%
2004	443	12,56%
2005	531	15,06%
2006	613	17,39%
ΣΥΝΟΛΟ	3526	100,00%

Πηγή : Αρχηγείο Ελληνικής Αστυνομίας

ΓΡΑΦΙΚΗ ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΗ ΤΟΥ ΠΙΝΑΚΑ 8

Από τα δεδομένα του παραπάνω πίνακα προκύπτουν τα εξής :

α. Οι απάτες που εξιχνιάστηκαν στην Επικράτεια τα έτη 2000 – 2006 ανήλθαν στις 3526.

β. Οι περισσότερες εξιχνιάσεις απατών σημειώθηκαν στο τελευταίο έτος της εξεταζόμενης περιόδου (2006) και οι λιγότερες στο δεύτερο έτος (2002).

γ. Η πορεία των απατών που εξιχνιάστηκαν είναι καθοδική από τα έτη 2000 – 2002, ανοδική το 2003, πάλι καθοδική το 2004 και τα υπόλοιπα χρόνια (2005 και 2006) παρατηρείται πάλι άνοδος.

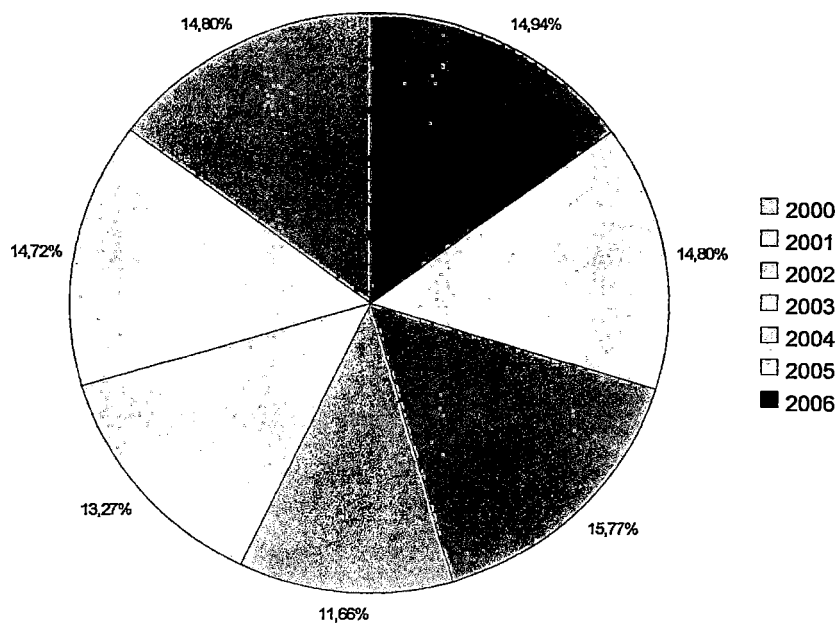
δ. Η αύξηση του αριθμού των απατών που εξιχνιάστηκαν ανάμεσα στο πρώτο και το τελευταίο έτος της περιόδου που εξετάζουμε, είναι της τάξεως του 13,5%.

ΠΙΝΑΚΑΣ 9

Ημεδαποί δράστες που διέπραξαν απάτες στην Επικράτεια τα έτη 2000 – 2006		
Έτος	Αριθ. Ημ. Δρ.	%
2000	533	14,80%
2001	530	14,72%
2002	478	13,27%
2003	420	11,66%
2004	568	15,77%
2005	533	14,80%
2006	538	14,94%
ΣΥΝΟΛΟ	3600	100,00%

Πηγή : Αρχηγείο Ελληνικής Αστυνομίας

ΓΡΑΦΙΚΗ ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΗ ΤΟΥ ΠΙΝΑΚΑ 9

Από τα στοιχεία του παραπάνω πίνακα προκύπτουν τα εξής :

α. Οι απάτες που διέπραξαν ημεδαποί δράστες στην Επικράτεια την εξαετία 2000 – 2006 ανήλθαν στις 3600.

β. Οι περισσότερες απάτες σημειώθηκαν στο τέταρτο έτος της εξεταζόμενης περιόδου (2004) και οι λιγότερες στο τρίτο έτος (2003).

γ. Η πορεία των απατών από ημεδαπούς είναι καθοδική από το 2000 έως το 2003, γίνεται ανοδική το 2004, κατεβαίνει το 2005 και υπάρχει μικρή άνοδος το 2006. Παρατηρούμε ότι οι αριθμοί στην αρχή της εξεταζόμενης περιόδου είναι σχεδόν ίδιοι με το τέλος της περιόδου αυτής.

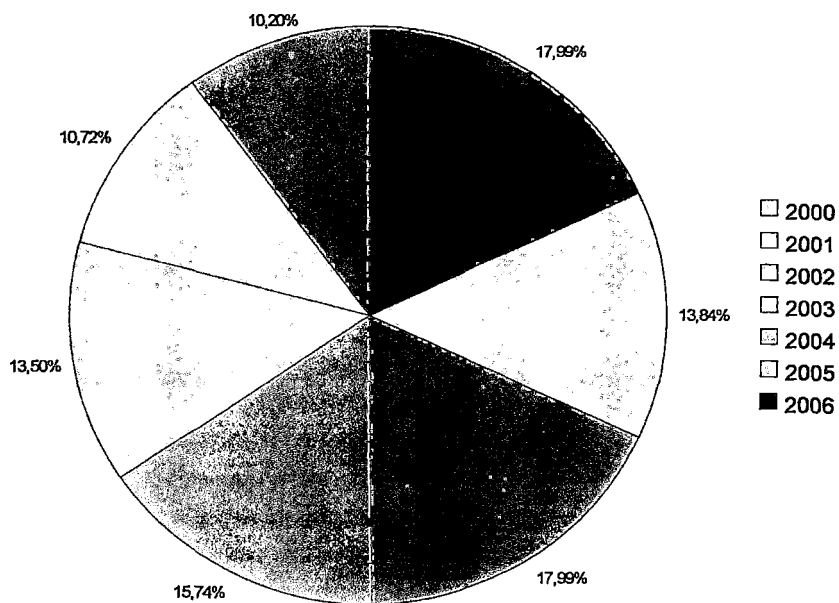
δ. Η αύξηση του αριθμού των απατών από ημεδαπούς ανάμεσα στο πρώτο και το τελευταίο έτος της περιόδου που εξετάζουμε, είναι της τάξεως του 1%.

ΠΙΝΑΚΑΣ 10

Αλλοδαποί δράστες που διέπραξαν απάτες στην Επικράτεια τα έτη 2000 – 2006		
Ετος	Αριθμ. Αλ. Δρ.	%
2000	59	10,20%
2001	62	10,72%
2002	78	13,50%
2003	91	15,74%
2004	104	17,99%
2005	80	13,84%
2006	104	17,99%
ΣΥΝΟΛΟ	578	100,00%

Πηγή : Αρχηγείο Ελληνικής Αστυνομίας

ΓΡΑΦΙΚΗ ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΗ ΤΟΥ ΠΙΝΑΚΑ 10

Από τα στοιχεία του πίνακα αυτού προκύπτουν τα εξής :

α. Οι απάτες που διέπραξαν αλλοδαποί δράστες στην Επικράτεια την περίοδο 2000 – 2006 ανήλθαν στις 578.

β. Οι περισσότερες απάτες κατεγράφησαν το πέμπτο και στο τελευταίο έτος της εξεταζόμενης περιόδου (2004 και 2006) και οι λιγότερες το πρώτο (2000).

γ. Η πορεία των απατών από αλλοδαπούς είναι ανοδική. Μόνο το 2005 παρατηρείται μια μικρή μείωση.

δ. Η αύξηση του αριθμού των απατών από αλλοδαπούς ανάμεσα στην αρχή και το τέλος της συγκεκριμένης χρονικής περιόδου, είναι της τάξεως του 76,27%.

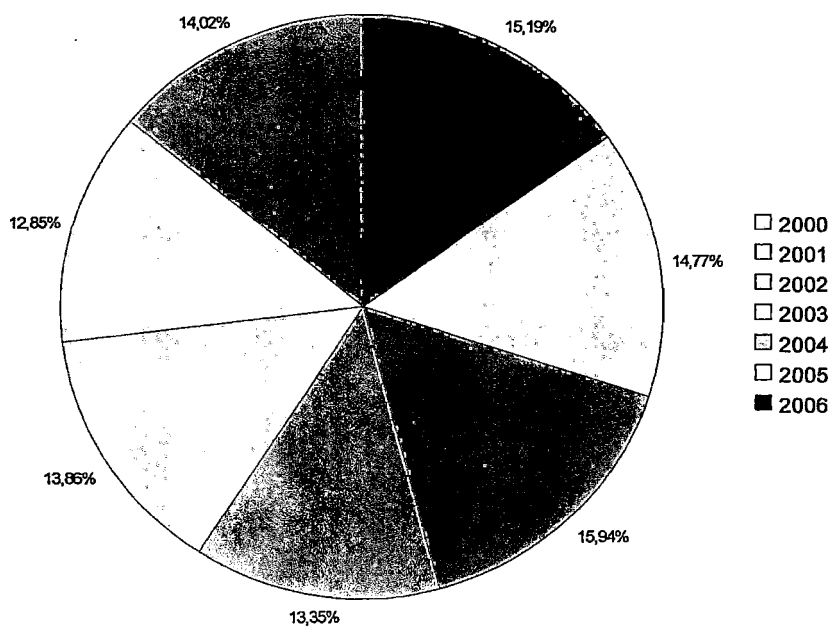
γ. Βιασμοί

ΠΙΝΑΚΑΣ 11

Τετελεσμένοι βιασμοί στην Επικράτεια τα έτη 2000 – 2006		
Έτος	Αριθ. Τ.	%
2000	168	14,02%
2001	154	12,85%
2002	166	13,86%
2003	160	13,35%
2004	191	15,94%
2005	177	14,77%
2006	182	15,19%
ΣΥΝΟΛΟ	1198	100,00%

Πηγή : Αρχηγείο Ελληνικής Αστυνομίας

ΓΡΑΦΙΚΗ ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΗ ΤΟΥ ΠΙΝΑΚΑ 11

Από τα στοιχεία του παραπάνω πίνακα, βλέπουμε ότι οι βιασμοί που τελέσθηκαν την περίοδο 2000 – 2006 στην Επικράτεια έφτασαν τις 1198. Οι περισσότεροι βιασμοί καταγγέλθηκαν στο τέταρτο έτος της εξεταζόμενης περιόδου (2004) και οι λιγότεροι στο δεύτερο (2001). Παρατηρώντας τον πίνακα, φαίνεται ότι στους τετελεσμένους βιασμούς υπάρχουν διακυμάνσεις. Η πορεία είναι άλλοτε καθοδική (όπως τα έτη 2001, 2003, 2005) και άλλοτε ανοδική (όπως τα έτη 2002, 2004 και 2006).

Η αύξηση του αριθμού των τετελεσμένων βιασμών ανάμεσα στο πρώτο και το τελευταίο έτος της περιόδου στην οποία αναφερόμαστε, είναι της τάξεως του 8,3%.

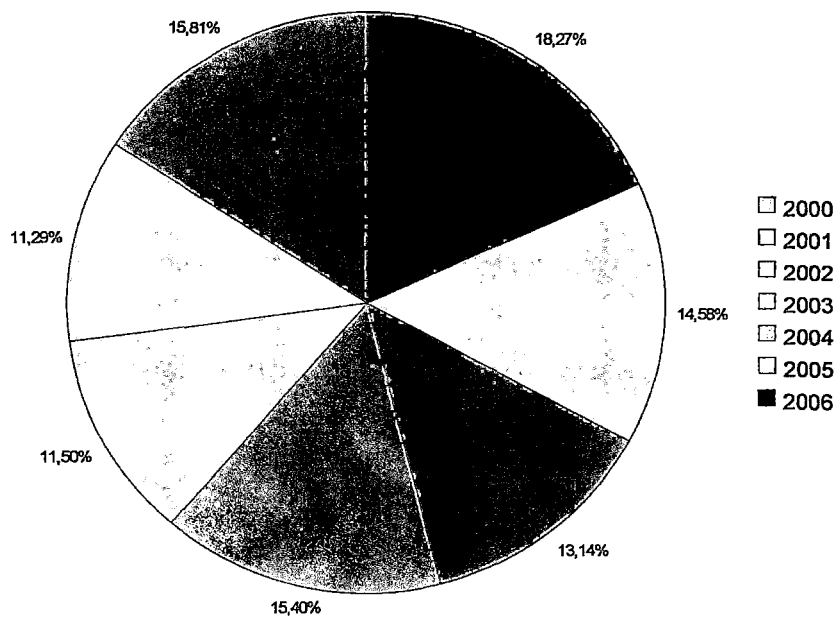
Σχετικά με το αν τα παραπάνω στοιχεία αποδίδουν ακριβή εικόνα για το έγκλημα αυτό, θα πρέπει να σημειώσουμε πως ο βιασμός ανήκει στα εγκλήματα που δεν καταγγέλλονται εύκολα στις αρχές.

ΠΙΝΑΚΑΣ 12

Απόπειρες βιασμών στην Επικράτεια τα έτη 2000 – 2006		
Έτος	Αριθ. Απ.	%
2000	77	15,81%
2001	55	11,29%
2002	56	11,50%
2003	75	15,40%
2004	64	13,14%
2005	71	14,58%
2006	89	18,27%
ΣΥΝΟΛΟ	487	100,00%

Πηγή : Αρχηγείο Ελληνικής Αστυνομίας

ΓΡΑΦΙΚΗ ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΗ ΤΟΥ ΠΙΝΑΚΑ 12

Από τα δεδομένα του πίνακα αυτού προκύπτουν τα ακόλουθα :

α. Οι απόπειρες βιασμών που έγιναν στην Επικράτεια την περίοδο 2000 – 2006 ανήλθαν στις 487.

β. Οι περισσότερες απόπειρες βιασμών έγιναν το τελευταίο έτος της εξεταζόμενης περιόδου (2006) και οι λιγότερες το δεύτερο (2001).

γ. Όπως βλέπουμε στον πίνακα, η πορεία των απόπειρων βιασμών που καταγγέλθηκαν, είναι καθοδική από το 2000 έως το 2002. Η πορεία διακόπτεται το 2003, όπου σημειώνεται άνοδος, το 2004 υπάρχει μείωση και τα επόμενα χρόνια (2005 και 2006) η πορεία γίνεται και πάλι ανοδική.

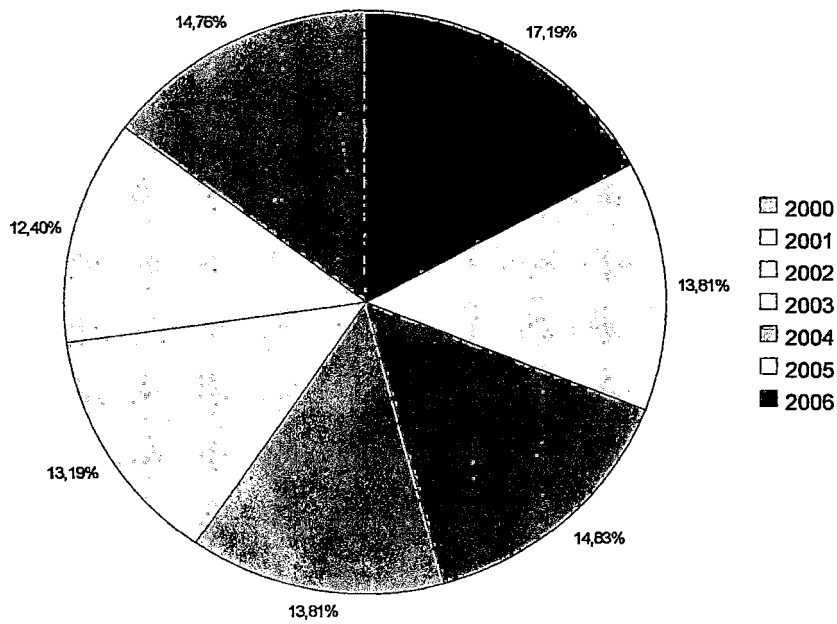
δ. Η αύξηση του αριθμού των απόπειρων βιασμών ανάμεσα στο πρώτο και το τελευταίο έτος της περιόδου στην οποία αναφερόμαστε, είναι της τάξεως του 15,5%.

ΠΙΝΑΚΑΣ 13

Βιασμοί που εξιχνιάστηκαν στην Επικράτεια τα έτη 2000 – 2006		
Έτος	Αριθ. Εξ.	%
2000	188	14,76%
2001	158	12,40%
2002	168	13,19%
2003	176	13,81%
2004	189	14,83%
2005	176	13,81%
2006	219	17,19%
ΣΥΝΟΛΟ	1274	100,00%

Πηγή : Αρχηγείο Ελληνικής Αστυνομίας

ΓΡΑΦΙΚΗ ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΗ ΤΟΥ ΠΙΝΑΚΑ 13

Από τα στοιχεία του παραπάνω πίνακα παρατηρούμε πως :

α. Οι βιασμοί που εξιχνιάστηκαν στην Επικράτεια την εξαετία 2000 – 2006 ανήλθαν στις 1274.

β. Οι περισσότεροι βιασμοί εξιχνιάστηκαν το τελευταίο έτος της περιόδου που εξετάζουμε (2006) και οι λιγότεροι το δεύτερο (2001).

γ. Η πορεία των εξιχνιάσεων τα έτη 2001, 2002, 2003 είναι καθοδική με μικρές αυξομειώσεις, στη συνέχεια (το 2004) γίνεται ανοδική, διακόπτεται το 2005 και το 2006 παρατηρείται σημαντική αύξηση.

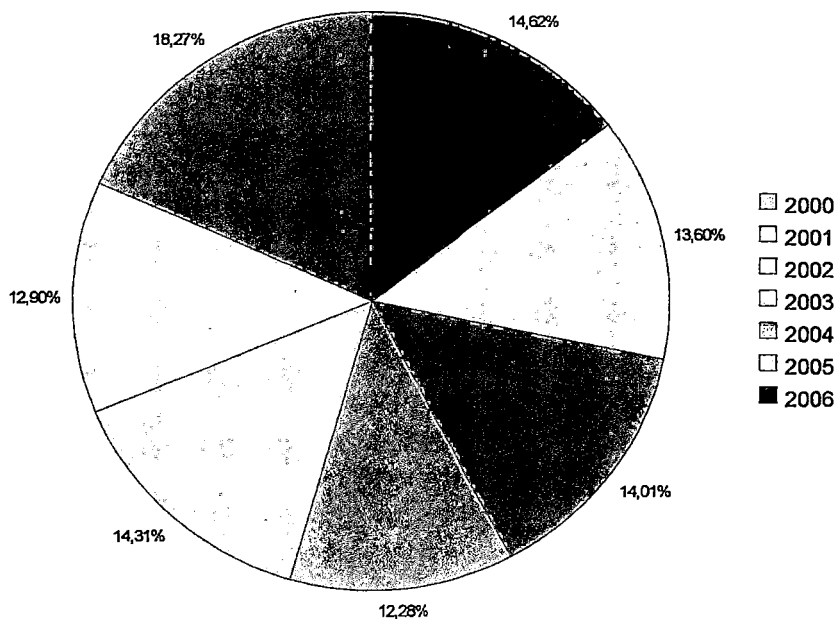
δ. Η αύξηση του αριθμού των εξιχνιάσεων ανάμεσα στο πρώτο και το τελευταίο έτος της περιόδου που εξετάζουμε, είναι της τάξεως του 16,4%.

ΠΙΝΑΚΑΣ 14

Ημεδαποί δράστες που διέπραξαν βιασμούς στην Επικράτεια τα έτη 2000 – 2006		
Έτος	Αριθ. Ημ. Δρ.	%
2000	180	18,27%
2001	127	12,90%
2002	141	14,31%
2003	121	12,28%
2004	138	14,01%
2005	134	13,60%
2006	144	14,62%
ΣΥΝΟΛΟ	985	100,00%

Πηγή : Αρχηγείο Ελληνικής Αστυνομίας

ΓΡΑΦΙΚΗ ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΗ ΤΟΥ ΠΙΝΑΚΑ 14

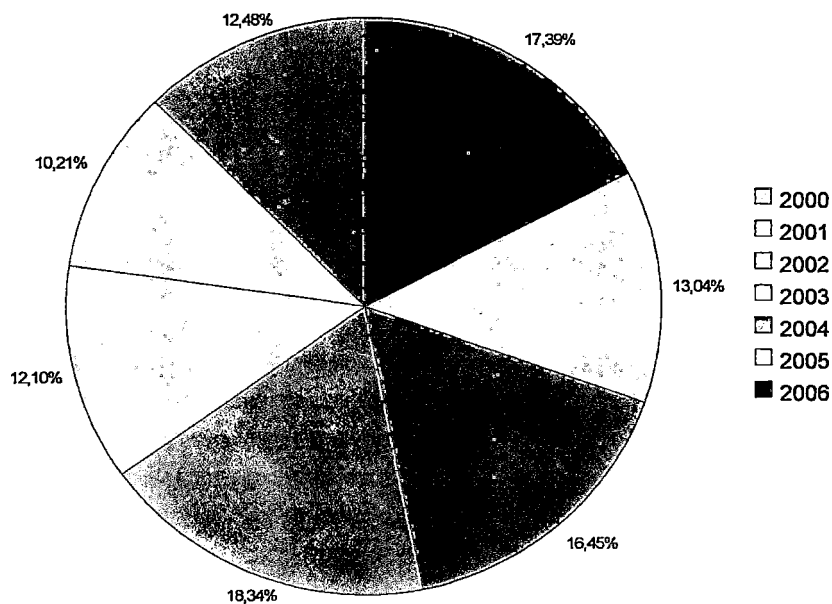
Από τα στοιχεία του ανωτέρω πίνακα, βλέπουμε πως οι βιασμοί που έγιναν από ημεδαπούς δράστες την περίοδο 2000 – 2006, ανήλθαν στους 985. Γενικά, η πορεία των βιασμών είναι καθοδική. Στην καθοδική τους πορεία, εμφανίζουν κάποιες διακυμάνσεις. Άλλοτε υπάρχει μια μικρή αύξηση και άλλοτε μια μικρή μείωση. Οι διαφορές όμως είναι ελάχιστες. Οι περισσότεροι βιασμοί από ημεδαπούς δράστες σημειώθηκαν στο πρώτο έτος της εξεταζόμενης περιόδου (2000) και οι λιγότεροι στο τέταρτο (2003). Η μείωση του αριθμού των βιασμών που έγιναν από ημεδαπούς ανάμεσα στο πρώτο και το τελευταίο έτος της περιόδου στην οποία αναφερόμαστε, είναι της τάξεως του 20%.

ΠΙΝΑΚΑΣ 15

Αλλοδαποί δράστες που διέπραξαν βιασμούς στην Επικράτεια τα έτη 2000 – 2006		
Έτος	Αριθ. Αλ. Δρ.	%
2000	66	12,48%
2001	54	10,21%
2002	64	12,10%
2003	97	18,34%
2004	87	16,45%
2005	69	13,04%
2006	92	17,39%
ΣΥΝΟΛΟ	529	100,00%

Πηγή : Αρχηγείο Ελληνικής Αστυνομίας

ΓΡΑΦΙΚΗ ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΗ ΤΟΥ ΠΙΝΑΚΑ 15

Εξετάζοντας τα δεδομένα του παραπάνω πίνακα, παρατηρούμε πως :

α. Οι βιασμοί που διεπράχθησαν από αλλοδαπούς δράστες από το 2000 – 2006 είναι 529.

β. Οι περισσότεροι βιασμοί έγιναν το τέταρτο έτος της εξεταζόμενης περιόδου (2003) και οι λιγότεροι το δεύτερο (2001).

γ. Η πορεία των βιασμών που διεπράχθησαν από αλλοδαπούς δράστες την εξαετία 2000 – 2006 παρουσιάζει διακυμάνσεις. Άλλοτε σημειώνεται άνοδος και άλλοτε πτώση. Πιο συγκεκριμένα, το 2001 υπάρχει μια μικρή μείωση την οποία διαδέχεται μια αισθητή αύξηση τα έτη 2002 και 2003. Ακολουθεί καθοδική πορεία τα έτη 2004 και 2005 και το 2006 παρατηρείται εκ νέου αξιόλογη αύξηση.

δ. Η αύξηση του αριθμού των βιασμών ανάμεσα στο πρώτο και το τελευταίο έτος της περιόδου που εξετάζουμε, είναι της τάξεως του 39,3%.

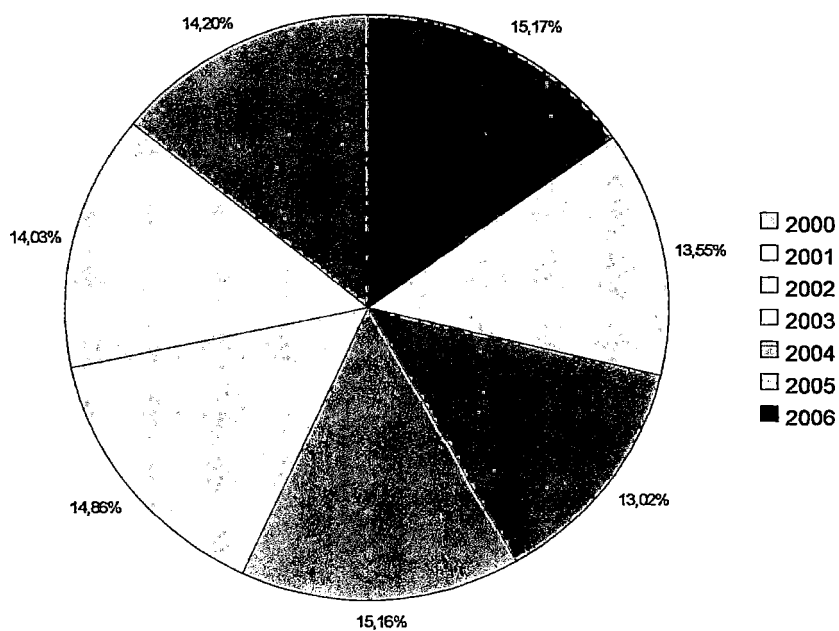
δ. Κλοπές – διαρρήξεις

ΠΙΝΑΚΑΣ 16

Τελεσμένες κλοπές – διαρρήξεις στην Επικράτεια τα έτη 2000 – 2006		
Έτος	Αριθ. Τ.	%
2000	46233	14,20%
2001	45689	14,03%
2002	48365	14,86%
2003	49352	15,16%
2004	42397	13,02%
2005	44100	13,55%
2006	49403	15,17%
ΣΥΝΟΛΟ	325539	100,00%

Πηγή : Αρχηγείο Ελληνικής Αστυνομίας

ΓΡΑΦΙΚΗ ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΗ ΤΟΥ ΠΙΝΑΚΑ 16

Από τα στοιχεία του πίνακα αυτού, βλέπουμε πως οι τετελεσμένες κλοπές – διαρρήξεις στην Επικράτεια τα έτη 2000 – 2006 ανήλθαν στις 325.539

Οι περισσότερες κατεγράφησαν το τέταρτο και το τελευταίο έτος της εξεταζόμενης περιόδου (2003 και 2006) και οι λιγότερες το πέμπτο (2004).

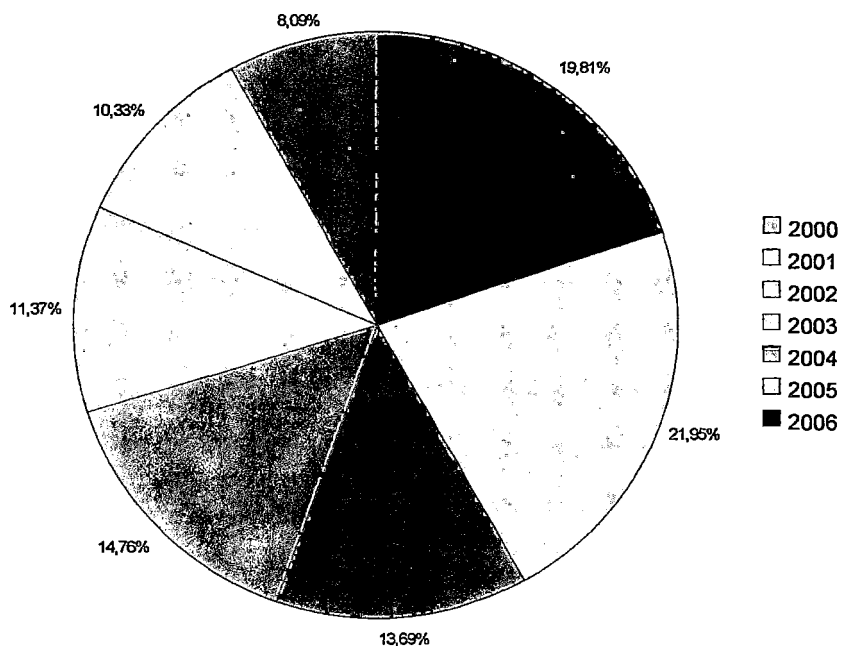
Παρατηρώντας τον πίνακα, βλέπουμε ότι υπάρχει μια μείωση το 2001, ανοδική πορεία τα έτη 2002 και 2003, αισθητή μείωση το 2004 και πάλι ανοδική πορεία τα έτη 2005 και 2006. Η αύξηση του αριθμού των τετελεσμένων κλοπών – διαρρήξεων ανάμεσα στην αρχή και το τέλος της χρονικής περιόδου που εξετάζουμε, είναι της τάξεως του 6,8%.

ΠΙΝΑΚΑΣ 17

Απόπειρες κλοπών – διαρρήξεων στην Επικράτεια τα έτη 2000 – 2006		
Έτος	Αριθ. Απ.	%
2000	908	8,09%
2001	1160	10,33%
2002	1276	11,37%
2003	1657	14,76%
2004	1536	13,69%
2005	2464	21,95%
2006	2224	19,81%
ΣΥΝΟΛΟ	11225	100,00%

Πηγή : Αρχηγείο Ελληνικής Αστυνομίας

ΓΡΑΦΙΚΗ ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΗ ΤΟΥ ΠΙΝΑΚΑ 17

Από τα δεδομένα του πίνακα αυτού, προκύπτουν τα εξής :

α. Το διάστημα 2000 – 2006 που εξετάζουμε, έγιναν 11.225 απόπειρες κλοπών – διαρρήξεων.

β. Οι περισσότερες απόπειρες έγιναν το προτελευταίο έτος της περιόδου που εξετάζουμε (2005) και οι λιγότερες το πρώτο έτος (2000).

γ. Σε γενικές γραμμές, η πορεία είναι ανοδική, με μια μικρή μείωση το 2004. Ακολουθεί σημαντική αύξηση το 2005 και ελαφρά μείωση το 2006.

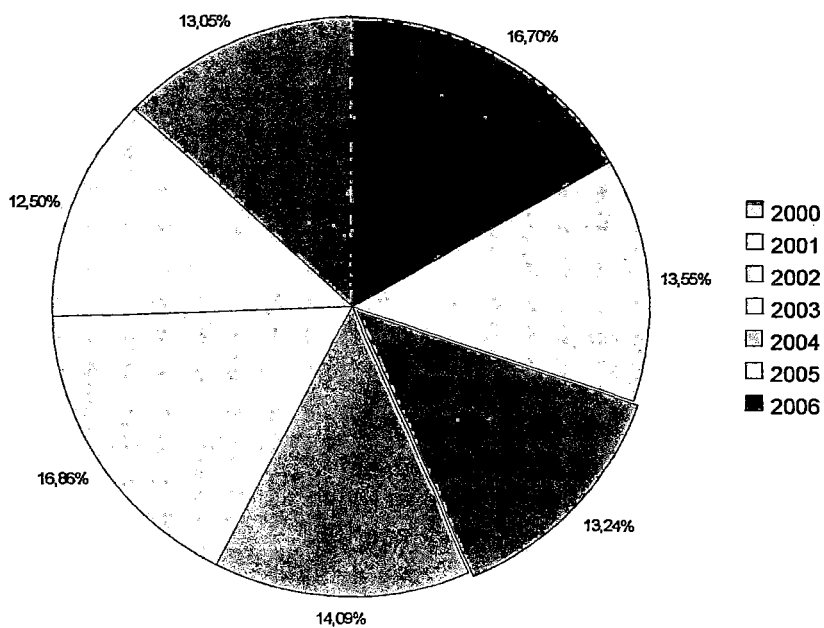
δ. Η αύξηση του αριθμού των απόπειρων κλοπών – διαρρήξεων ανάμεσα στο πρώτο και το τέλος έτος της περιόδου στην οποία αναφερόμαστε, είναι της τάξεως του 144,9%!

ΠΙΝΑΚΑΣ 18

Κλοπές – διαρρήξεις που εξιχνιάστηκαν στην Επικράτεια τα έτη 2000 – 2006		
Έτος	Αριθ. Εξ.	%
2000	8154	13,05%
2001	7815	12,50%
2002	10536	16,86%
2003	8803	14,09%
2004	8273	13,24%
2005	8465	13,55%
2006	10438	16,70%
ΣΥΝΟΛΟ	62484	100,00%

Πηγή : Αρχηγείο Ελληνικής Αστυνομίας

ΓΡΑΦΙΚΗ ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΗ ΤΟΥ ΠΙΝΑΚΑ 18

Από τα δεδομένα του παραπάνω πίνακα, φαίνεται πως οι κλοπές – διαρρήξεις που εξιχνιάστηκαν από το 2000 έως το 2006, ήταν 62.484

Οι περισσότερες εξιχνιάσεις έγιναν τα έτη 2002 (10.536) και 2006 (10.438), ενώ οι λιγότερες το 2001 (7.815).

Η πορεία των εξιχνιάσεων είναι ανοδική, με εξαίρεση το 2001 που υπήρξε μείωση. Υπάρχει μια σχετική αυξομείωση των εξιχνιάσεων τα έτη 2003 – 2005 και μια εντυπωσιακή αύξηση τα έτη 2002 και 2006.

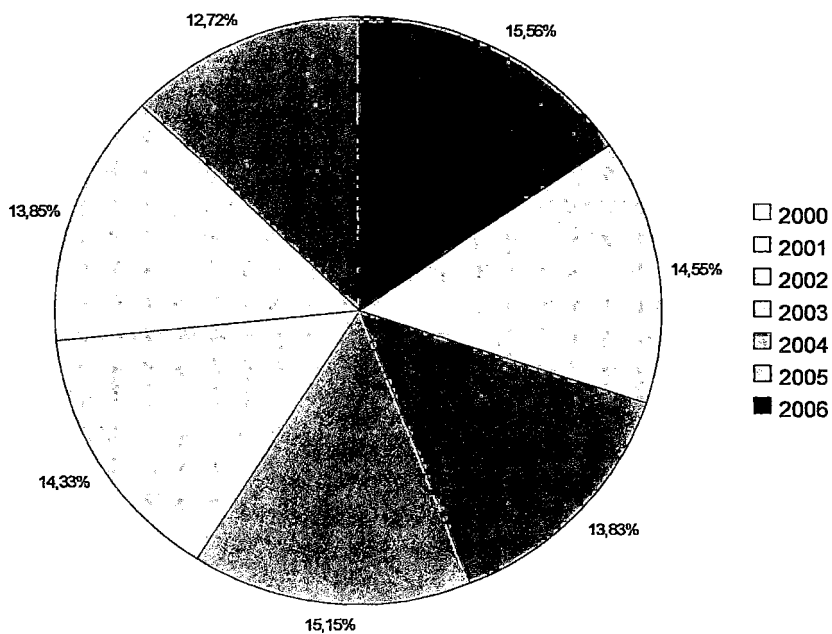
Η αύξηση των εξιχνιάσεων ανάμεσα στην αρχή και το τέλος της συγκεκριμένης χρονικής περιόδου, είναι της τάξεως του 28%.

ΠΙΝΑΚΑΣ 19

Ημεδαποί δράστες που διέπραξαν κλοπές διαρρήξεις στην Επικράτεια τα έτη 2000 – 2006		
Έτος	Αριθ. Ημ. Δρ.	%
2000	4625	12,72%
2001	5036	13,85%
2002	5210	14,33%
2003	5507	15,15%
2004	5026	13,83%
2005	5291	14,55%
2006	5655	15,56%
ΣΥΝΟΛΟ	36350	100,00%

Πηγή : Αρχηγείο Ελληνικής Αστυνομίας

ΓΡΑΦΙΚΗ ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΗ ΤΟΥ ΠΙΝΑΚΑ 19

Από τα στοιχεία του πίνακα αυτού, βλέπουμε πως οι κλοπές – διαρρήξεις που έγιναν από ημεδαπούς δράστες στην Επικράτεια τα έτη 2000 – 2006, ανήλθαν στις 36350.

Οι περισσότερες διεπράχθησαν τα έτη 2003 (5.507) και 2006 (5.655) και οι λιγότερες το 2000 (4.625). Η πορεία τους είναι ανοδική, αλλά παρουσιάζει διακυμάνσεις. Άλλοτε υπάρχει αύξηση όπως τα έτη 2001, 2002, 2003, άλλοτε μείωση όπως το 2004, πάλι αύξηση το 2005 και το 2006 παρατηρείται αισθητή αύξηση.

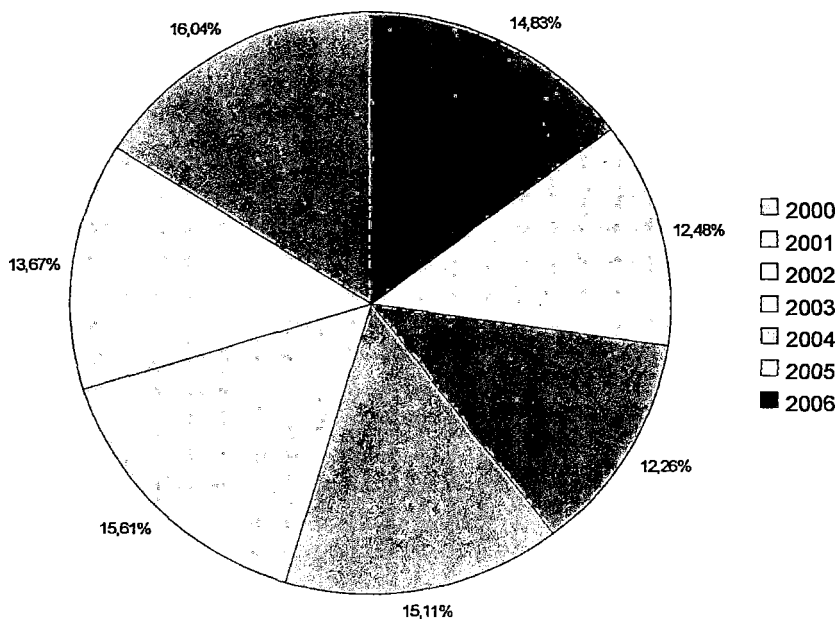
Η αύξηση του αριθμού των κλοπών – διαρρήξεων από ημεδαπούς δράστες ανάμεσα στην αρχή και το τέλος της παραπάνω χρονικής περιόδου, είναι της τάξεως του 22,2%.

ΠΙΝΑΚΑΣ 20

Αλλοδαποί δράστες που διέπραξαν κλοπές - διαρρήξεις στην Επικράτεια τα έτη 2000 – 2006		
Έτος	Αριθ. Αλ. Δρ.	%
2000	2597	16,04%
2001	2214	13,67%
2002	2527	15,61%
2003	2447	15,11%
- 2004	1985	12,26%
2005	2020	12,48%
2006	2401	14,83%
ΣΥΝΟΛΟ	16191	100,00%

Πηγή : Αρχηγείο Ελληνικής Αστυνομίας

ΓΡΑΦΙΚΗ ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΗ ΤΟΥ ΠΙΝΑΚΑ 20

Από τα στοιχεία του πίνακα αυτού βλέπουμε πως οι κλοπές – διαρρήξεις από αλλοδαπούς δράστες που έγιναν στην Επικράτεια την περίοδο 2000 – 2006, ανήλθαν στις 16191.

Οι περισσότερες κλοπές – διαρρήξεις από αλλοδαπούς έγιναν το πρώτο έτος της περιόδου που εξετάζουμε (2000) και οι λιγότερες το πέμπτο έτος (2004). Γενικά η πορεία των κλοπών – διαρρήξεων από αλλοδαπούς, μετά το 2000, είναι καθοδική, αλλά με διακυμάνσεις. Σημειώνεται μείωση το 2001, αύξηση το 2002, μείωση τα έτη 2003 και 2004 και πάλι αύξηση τα έτη 2005 και 2006. Η μείωση του αριθμού των κλοπών – διαρρήξεων που διέπραξαν αλλοδαποί δράστες ανάμεσα στην αρχή και το τέλος της συγκεκριμένης χρονικής περιόδου, είναι της τάξεως του 7,5%.

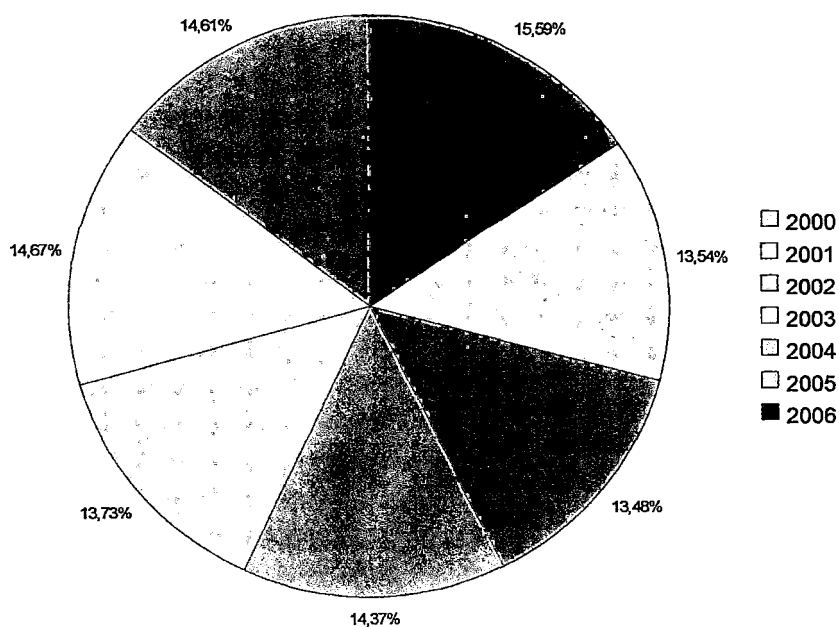
ε. Κλοπές τροχοφόρων

ΠΙΝΑΚΑΣ 21

Τετελεσμένες κλοπές τροχοφόρων στην Επικράτεια τα έτη 2000 – 2006		
Έτος	Αριθ. Τ.	%
2000	18941	14,61%
2001	19025	14,67%
2002	17801	13,73%
2003	18629	14,37%
2004	17478	13,48%
2005	17552	13,54%
2006	20216	15,59%
ΣΥΝΟΛΟ	129642	100,00%

Πηγή : Αρχηγείο Ελληνικής Αστυνομίας

ΓΡΑΦΙΚΗ ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΗ ΤΟΥ ΠΙΝΑΚΑ 21

Από τα δεδομένα του παραπάνω πίνακα προκύπτουν τα εξής :

α. Οι κλοπές τροχοφόρων που τελέσθηκαν στην Επικράτεια την περίοδο 2000 – 2006 έφτασαν τις 129.642

β. Οι περισσότερες τετελεσμένες κλοπές έγιναν το τελευταίο έτος της περιόδου που εξετάζουμε (2006) και οι λιγότερες το πέμπτο (2004).

γ. Στις τετελεσμένες κλοπές τροχοφόρων, η πορεία είναι άλλοτε ανοδική (όπως τα έτη 2001, 2003, 2006) και άλλοτε καθοδική (όπως τα έτη 2002, 2004, 2005). Γενικά παρατηρούμε ότι οι τετελεσμένες κλοπές τροχοφόρων παρουσιάζουν το 2006 αλματώδη αύξηση.

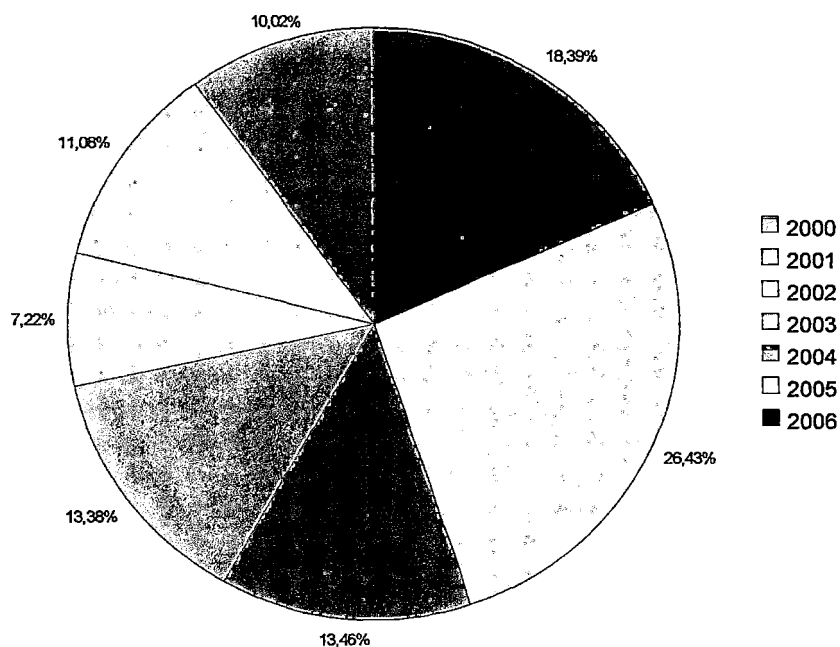
δ. Η αύξηση του αριθμού των τετελεσμένων κλοπών τροχοφόρων ανάμεσα στο πρώτο και το τελευταίο έτος της χρονικής περιόδου που εξετάζουμε, είναι της τάξεως του 67,5%.

ΠΙΝΑΚΑΣ 22

Απόπειρες κλοπών τροχοφόρων στην Επικράτεια τα έτη 2000 – 2006		
Έτος	Αριθ. Απ.	%
2000	122	10,02%
2001	135	11,08%
2002	88	7,22%
2003	163	13,38%
2004	164	13,46%
2005	322	26,43%
2006	224	18,39%
ΣΥΝΟΛΟ	1218	100,00%

Πηγή : Αρχηγείο Ελληνικής Αστυνομίας

ΓΡΑΦΙΚΗ ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΗ ΤΟΥ ΠΙΝΑΚΑ 22

Από τα στοιχεία του παραπάνω πίνακα προκύπτουν τα εξής :

α. Οι απόπειρες κλοπών τροχοφόρων στην Επικράτεια τα έτη 2000 – 2006 έφτασαν τις 1.218

β. Οι περισσότερες από αυτές κατεγράφησαν το προτελευταίο έτος της εξεταζόμενης περιόδου (2005) και οι λιγότερες το τρίτο (2002).

γ. Γενικά η πορεία τους την συγκεκριμένη χρονική περίοδο είναι ανοδική, με μια αξιόλογη μείωση να παρατηρείται μοναχά το 2002. Και σε αυτόν τον πίνακα, παρατηρούμε συνεχείς διακυμάνσεις.

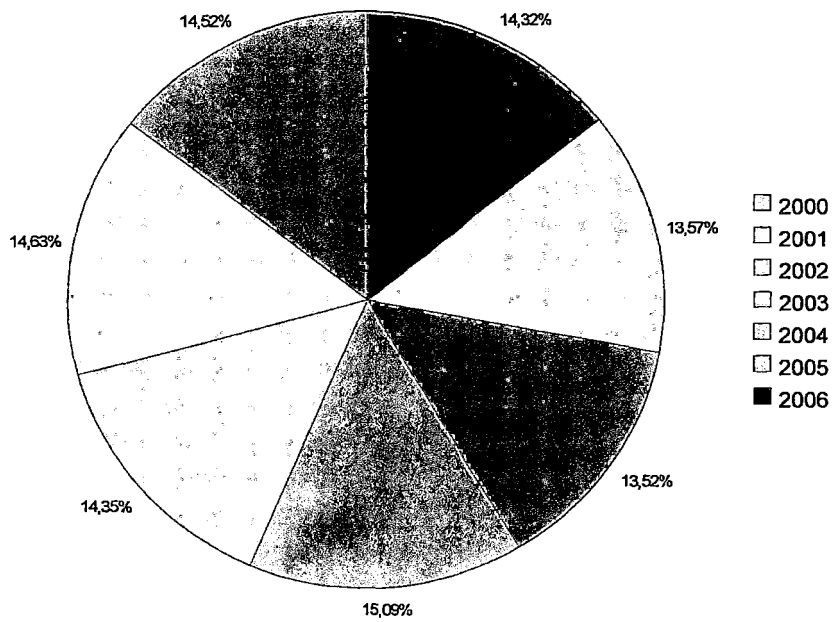
δ. Η αύξηση του αριθμού των απόπειρων κλοπών τροχοφόρων ανάμεσα στο πρώτο και το τελευταίο έτος της περιόδου στην οποία αναφερόμαστε, είναι της τάξεως του 83,6%.

ΠΙΝΑΚΑΣ 23

Κλοπές τροχοφόρων που εξιχνιάστηκαν στην Επικράτεια τα έτη 2000 – 2006		
Έτος	Αριθ. Εξ.	%
2000	8542	14,52%
2001	8609	14,63%
2002	8442	14,35%
2003	8876	15,09%
2004	7953	13,52%
2005	7983	13,57%
2006	8428	14,32%
ΣΥΝΟΛΟ	58833	100,00%

Πηγή : Αρχηγείο Ελληνικής Αστυνομίας

ΓΡΑΦΙΚΗ ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΗ ΤΟΥ ΠΙΝΑΚΑ 23

Από τα στοιχεία του παραπάνω πίνακα, βλέπουμε ότι οι κλοπές τροχοφόρων που εξιχνίασε η αστυνομία κατά τη διάρκεια της περιόδου που εξετάζουμε, έφτασαν τις 58833.

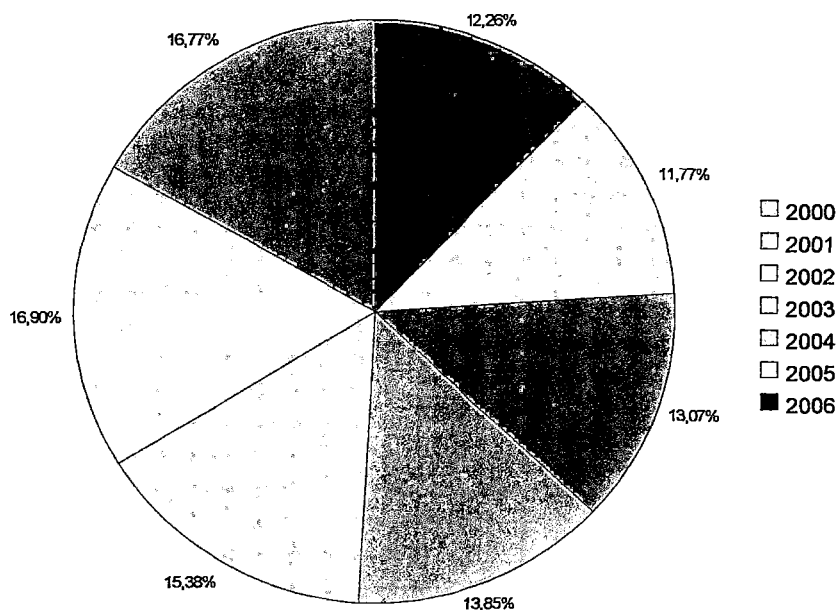
Οι περισσότερες εξιχνιάσεις έγιναν το 2003 (8.876) και οι λιγότερες το 2004 (7.953). Η πορεία των εξιχνιάσεων παρουσιάζει διακυμάνσεις. Άλλοτε είναι ανοδική και άλλοτε καθοδική. Παρατηρώντας τον πίνακα, βλέπουμε ότι το 2001 υπάρχει άνοδος, το 2002 μια μικρή μείωση, το 2003 αισθητή άνοδος, το 2004 και 2005 σημαντική μείωση και το 2006 πάλι αισθητή άνοδος, αλλά συγκριτικά με το 2000, υπάρχει μείωση. Η μείωση του αριθμού των εξιχνιάσεων ανάμεσα στο πρώτο και το τελευταίο έτος της περιόδου στην οποία αναφερόμαστε, είναι της τάξεως του 1,33%.

ΠΙΝΑΚΑΣ 24

Ημεδαποί δράστες που διέπραξαν κλοπές τροχοφόρων στην Επικράτεια τα έτη 2000 – 2006		
Έτος	Αριθ. Ημ. Δρ.	%
2000	1417	16,77%
2001	1428	16,90%
2002	1299	15,38%
2003	1170	13,85%
2004	1104	13,07%
2005	994	11,77%
2006	1036	12,26%
ΣΥΝΟΛΟ	8448	100,00%

Πηγή : Αρχηγείο Ελληνικής Αστυνομίας

ΓΡΑΦΙΚΗ ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΗ ΤΟΥ ΠΙΝΑΚΑ 24

Από τα στοιχεία του πίνακα αυτού, βλέπουμε πως οι κλοπές τροχοφόρων που διέπραξαν ημεδαποί δράστες στην Επικράτεια τα έτη 2000 – 2006 ανήλθαν στις 8448. Παρατηρώντας τον πίνακα, διαπιστώνουμε ότι υπάρχουν διακυμάνσεις. Άλλοτε υπάρχει ανοδική πορεία και άλλοτε καθοδική. Το 2000 έγιναν 1.417 κλοπές τροχοφόρων, το 2001 1.428, από το 2002 έως το 2005 η πορεία είναι φθίνουσα για να φτάσουμε στο 2006 όπου παρατηρείται μικρή άνοδος. Οι περισσότερες κλοπές τροχοφόρων από ημεδαπούς έγιναν το δεύτερο έτος της περιόδου που εξετάζουμε (2001) και οι λιγότερες το προτελευταίο έτος (2005).

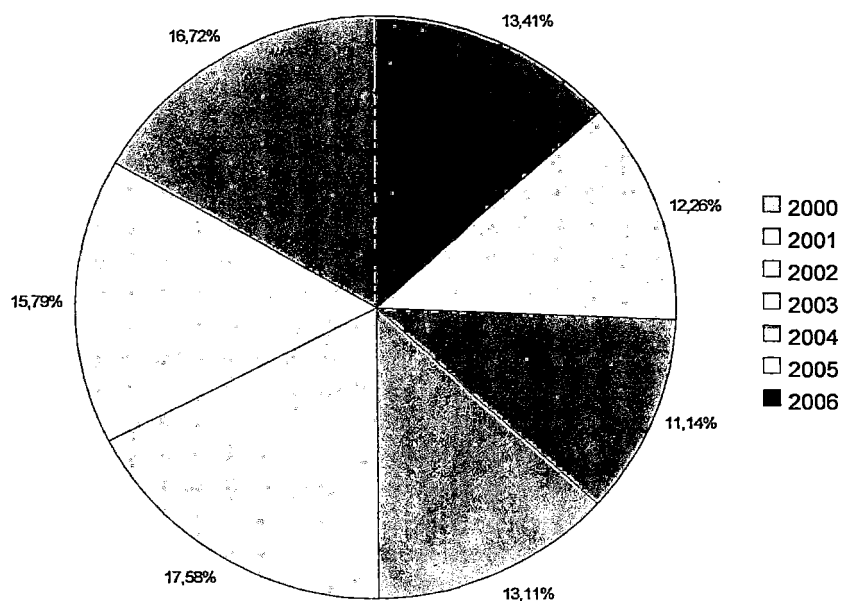
Η μείωση του αριθμού των ημεδαπών που διέπραξαν κλοπές τροχοφόρων ανάμεσα στο πρώτο και το τελευταίο έτος της εξεταζόμενης περιόδου, είναι της τάξεως του 26,8%.

ΠΙΝΑΚΑΣ 25

Αλλοδαποί δράστες που διέπραξαν κλοπές τροχοφόρων στην Επικράτεια τα έτη 2000 – 2006		
Έτος	Αριθ. Αλ. Δρ.	%
2000	450	16,72%
2001	425	15,79%
2002	473	17,58%
2003	353	13,11%
2004	300	11,14%
2005	330	12,26%
2006	361	13,41%
ΣΥΝΟΛΟ	2692	100,00%

Πηγή : Αρχηγείο Ελληνικής Αστυνομίας

ΓΡΑΦΙΚΗ ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΗ ΤΟΥ ΠΙΝΑΚΑ 25

Από τα δεδομένα του παραπάνω πίνακα, βλέπουμε ότι τα στοιχεία που κατέγραψε η αστυνομία σχετικά με τις κλοπές τροχοφόρων από αλλοδαπούς, παρουσιάζουν διακυμάνσεις. Το 2000 είναι 450, το 2001 παρατηρείται μείωση, το 2002 αύξηση, ενώ από το 2003 έως το 2006 η πορεία είναι φθίνουσα συγκριτικά με τα προηγούμενα έτη. Διαπιστώνουμε όμως ότι και στο διάστημα αυτό (δηλαδή 2003 – 2006) υπάρχουν αυξομειώσεις. Οι κλοπές τροχοφόρων που κατεγράφησαν από αλλοδαπούς στην Επικράτεια τη συγκεκριμένη εξαετία έφτασαν τις 2692.

Οι περισσότερες έγιναν το 2002 (473) και οι λιγότερες το 2004 (300). Ενθαρρυντικό είναι το γεγονός ότι τα τελευταία χρόνια της περιόδου αυτής, η μείωση είναι κάτι παραπάνω από αισθητή. Η μείωση του αριθμού των αλλοδαπών που διέπραξαν κλοπές τροχοφόρων ανάμεσα στην αρχή και το τέλος της περιόδου στην οποία αναφερόμαστε, είναι της τάξεως του 19,7%.

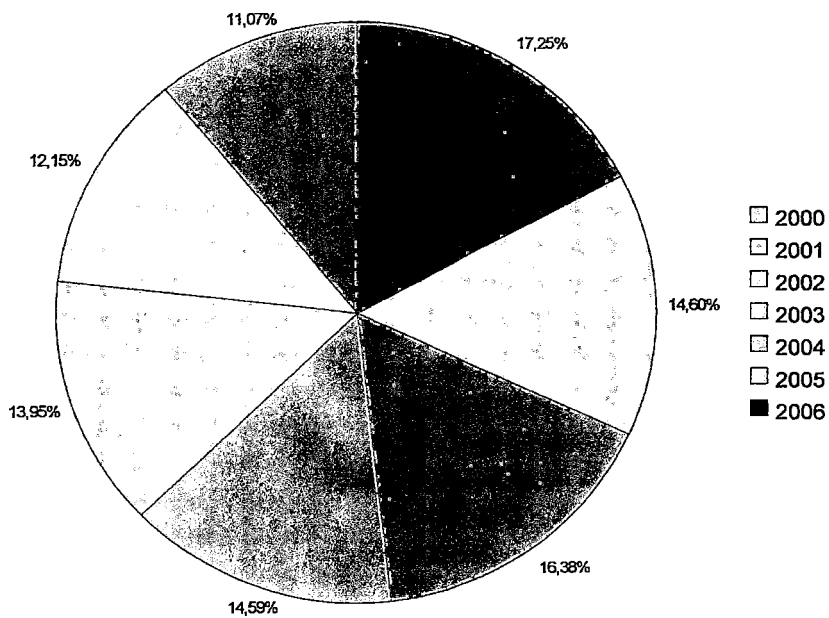
στ. Ληστείες

ΠΙΝΑΚΑΣ 26

Τετελεσμένες ληστείες στην Επικράτεια τα έτη 2000 - 2006		
Έτος	Αριθ. Τ.	%
2000	1581	11,07%
2001	1735	12,15%
2002	1992	13,95%
2003	2083	14,59%
2004	2339	16,38%
2005	2084	14,60%
2006	2463	17,25%
ΣΥΝΟΛΟ	14277	100,00%

Πηγή : Αρχηγείο Ελληνικής Αστυνομίας

ΓΡΑΦΙΚΗ ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΗ ΤΟΥ ΠΙΝΑΚΑ 26

Από τα στοιχεία του πίνακα αυτού προκύπτουν τα εξής :

α. Οι τετελεσμένες ληστείες στην Επικράτεια τα έτη 2000 – 2006 έφτασαν τις 14277.

β. Οι περισσότερες κατεγράφησαν το τελευταίο έτος της περιόδου που εξετάζουμε (2006) και οι λιγότερες το πρώτο (2000).

γ. Η πορεία, την χρονική αυτή περίοδο, είναι συνεχώς ανοδική, με μια εξαίρεση το 2005 όπου παρατηρείται μια αισθητή μείωση. Το 2006 η πορεία γίνεται πάλι ανοδική και θα μπορούσε κάποιος να χαρακτηρίσει αυτή την αύξηση αλματώδη.

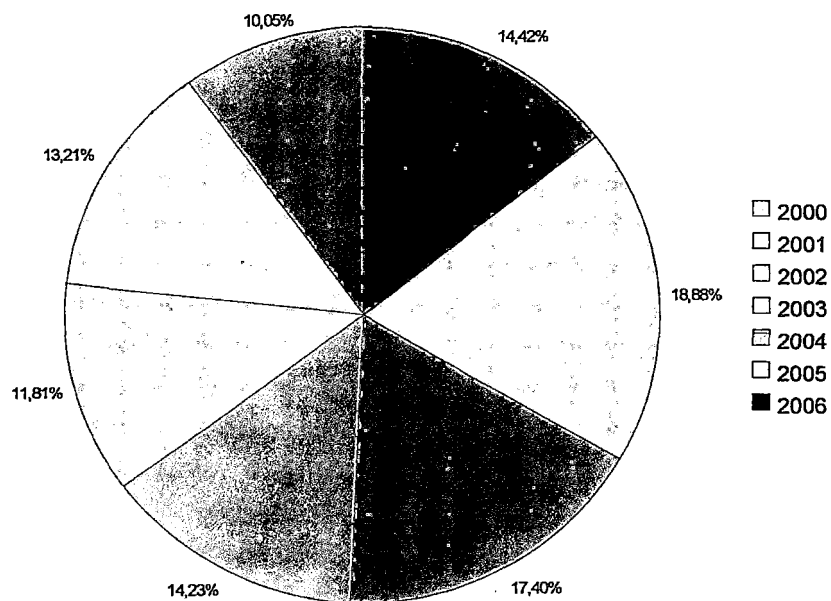
δ. Η αύξηση του αριθμού των ληστειών που τελέστηκαν ανάμεσα στο πρώτο και το τελευταίο έτος της συγκεκριμένης χρονικής περιόδου, είναι της τάξεως του 55,7%.

ΠΙΝΑΚΑΣ 27

Απόπειρες λησθειών στην Επικράτεια τα έτη 2000 – 2006		
Έτος	Αριθ. Απ.	%
2000	108	10,05%
2001	142	13,21%
2002	127	11,81%
2003	153	14,23%
2004	187	17,40%
2005	203	18,88%
2006	155	14,42%
ΣΥΝΟΛΟ	1075	100,00%

Πηγή : Αρχηγείο Ελληνικής Αστυνομίας

ΓΡΑΦΙΚΗ ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΗ ΤΟΥ ΠΙΝΑΚΑ 27

Από τα στοιχεία του πίνακα αυτού προκύπτουν τα εξής :

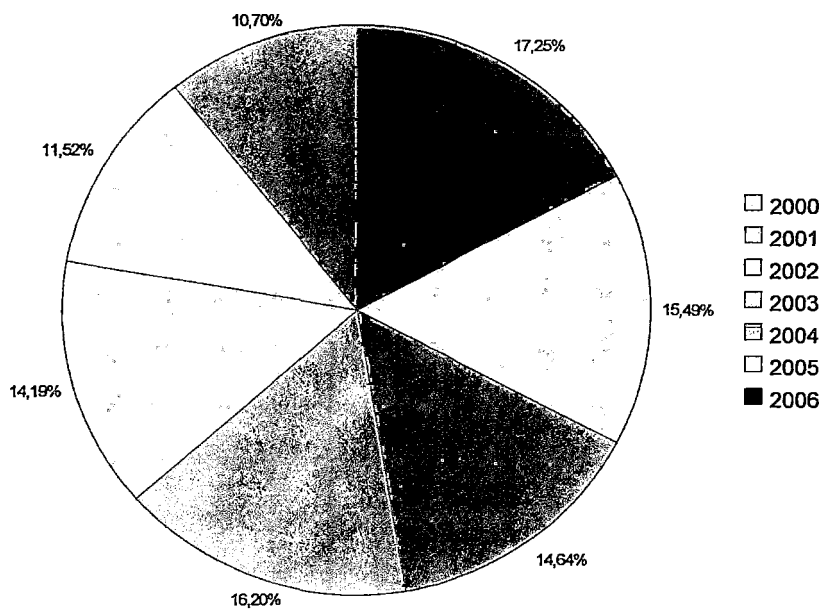
- α. Οι απόπειρες λησθειών στην Επικράτεια το διάστημα 2000 – 2006 ήταν 1075.
- β. Οι περισσότερες έγιναν το 2005 (203) και οι λιγότερες το 2000 (108).
- γ. Η πορεία είναι άλλοτε ανοδική (έτη 2000 – 2001 και 2003 – 2005) και άλλοτε καθοδική (έτος 2002 και 2006).
- δ. Η αύξηση του αριθμού στις απόπειρες λησθειών ανάμεσα στο πρώτο και το τελευταίο έτος της περιόδου στην οποία αναφερόμαστε, είναι της τάξεως του 43,5%.

ΠΙΝΑΚΑΣ 28

Ληστείες που εξιχνιάστηκαν στην Επικράτεια τα έτη 2000 – 2006		
Έτος	Αριθ. Εξ.	%
2000	570	10,70%
2001	614	11,52%
2002	756	14,19%
2003	863	16,20%
2004	780	14,64%
2005	825	15,49%
2006	919	17,25%
ΣΥΝΟΛΟ	5327	100,00%

Πηγή : Αρχηγείο Ελληνικής Αστυνομίας

ΓΡΑΦΙΚΗ ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΗ ΤΟΥ ΠΙΝΑΚΑ 28

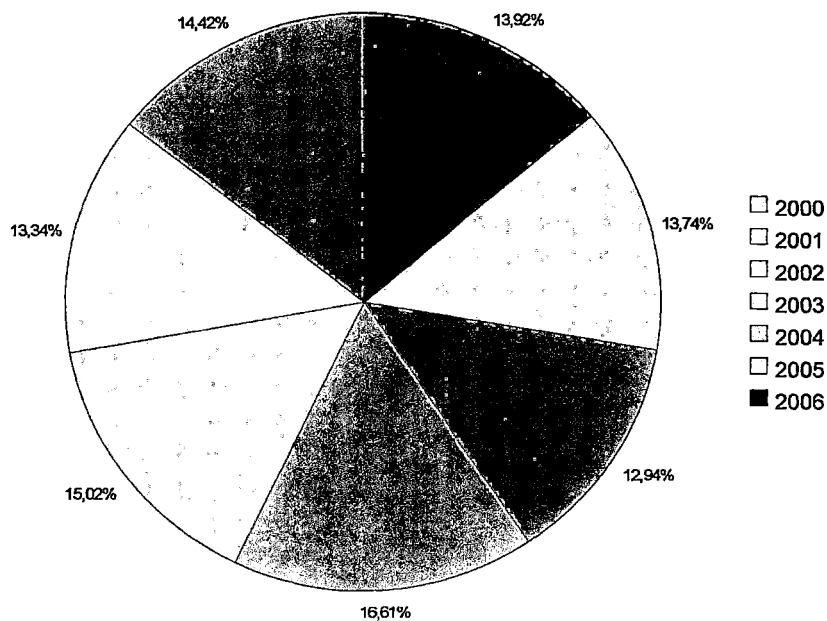
Από τα στοιχεία του πίνακα αυτού, βλέπουμε πως οι ληστείες που εξιχνιάστηκαν στην Επικράτεια τα έτη 2000 – 2006 ήταν 5327. Παρατηρώντας τον πίνακα, διαπιστώνουμε ότι υπάρχει ανοδική πορεία στις εξιχνιάσεις τη συγκεκριμένη χρονική περίοδο. Παρατηρείται μια μείωση το 2004, αλλά τα επόμενα χρόνια η πορεία των εξιχνιάσεων είναι και πάλι ανοδική. Οι περισσότερες ληστείες εξιχνιάστηκαν το τελευταίο έτος της εξεταζόμενης περιόδου (2006) και οι λιγότερες το πρώτο (2000). Η αύξηση του αριθμού των λησθειών που εξιχνιάστηκαν ανάμεσα στο πρώτο και το τελευταίο έτος της περιόδου στην οποία αναφερόμαστε, είναι της τάξεως του 61,2%.

ΠΙΝΑΚΑΣ 29

Ημεδαποί δράστες που διέπραξαν ληστείες στην Επικράτεια τα έτη 2000 – 2006		
Έτος	Αριθ. Ημ. Δρ.	%
2000	616	14,42%
2001	570	13,34%
2002	642	15,02%
2003	710	16,61%
2004	553	12,94%
2005	587	13,74%
2006	595	13,92%
ΣΥΝΟΛΟ	4273	100,00%

Πηγή : Αρχηγείο Ελληνικής Αστυνομίας

ΓΡΑΦΙΚΗ ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΗ ΤΟΥ ΠΙΝΑΚΑ 29

Εξετάζοντας τα δεδομένα του παραπάνω πίνακα παρατηρούμε πως :

α. Οι ληστείες που διεπράχθησαν από ημεδαπούς δράστες στην Επικράτεια τα έτη 2000 – 2006 ανήλθαν στις 4273.

β. Παρατηρώντας τον πίνακα, βλέπουμε ότι υπάρχουν αυξομειώσεις την περίοδο της εξαετίας. Οι περισσότερες ληστείες από ημεδαπούς έγιναν το 2003 (710) ενώ οι λιγότερες το 2004 (553).

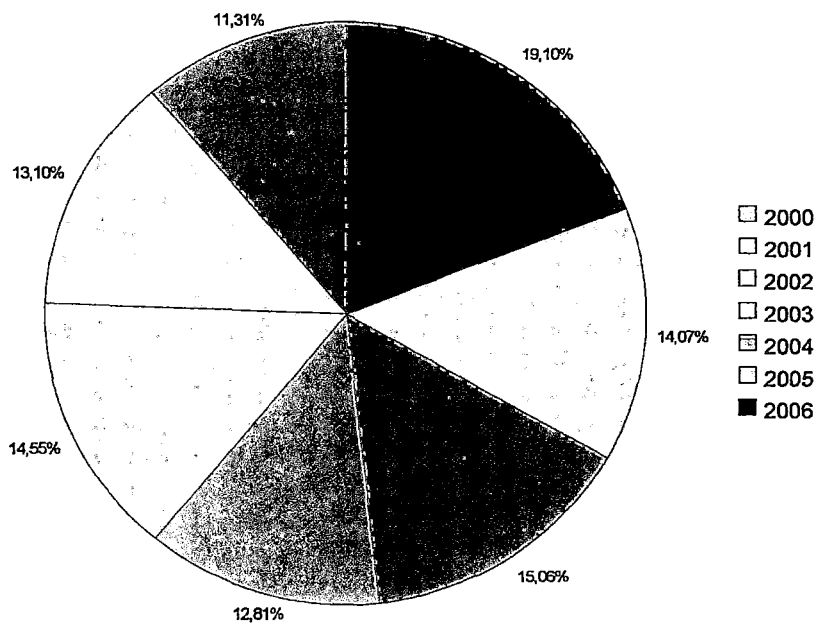
γ. Συγκρίνοντας τα στοιχεία του πίνακα, διαπιστώνουμε ότι οι ληστείες από ημεδαπούς σημειώνουν μείωση ανάμεσα στο πρώτο και το τελευταίο έτος της περιόδου στην οποία αναφερόμαστε σε ποσοστό 3,4%.

ΠΙΝΑΚΑΣ 30

Αλλοδαποί δράστες που διέπραξαν ληστείες στην Επικράτεια τα έτη 2000 – 2006		
Έτος	Αριθ. Αλ. Δρ.	%
2000	241	11,31%
2001	279	13,10%
2002	310	14,55%
2003	273	12,81%
2004	321	15,06%
2005	300	14,07%
2006	407	19,10%
ΣΥΝΟΛΟ	2131	100,00%

Πηγή : Αρχηγείο Ελληνικής Αστυνομίας

ΓΡΑΦΙΚΗ ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΗ ΤΟΥ ΠΙΝΑΚΑ 30

Από τα στοιχεία του πίνακα αυτού, βλέπουμε πως οι ληστείες που διέπραξαν αλλοδαποί δράστες στην Επικράτεια από το 2000 έως το 2006 έφτασαν τις 2131.

Οι περισσότερες ληστείες που διεπράχθησαν από αλλοδαπούς έγιναν το τελευταίο έτος της εξεταζόμενης περιόδου (2006) και οι λιγότερες το πρώτο (2000).

Παρατηρώντας τον πίνακα, διαπιστώνουμε ότι οι ληστείες από αλλοδαπούς έχουν ανοδική πορεία από το 2000 έως το 2002, παρατηρείται μια αισθητή μείωση το 2003, σημειώνεται εκ νέου άνοδος το 2004, μικρή σχετικά πτώση το 2005 για να φτάσουμε στο 2006 οπότε και εμφανίζεται και ο μεγαλύτερος αριθμός (407 αλλοδαποί).

Η αύξηση του αριθμού των αλλοδαπών που διέπραξαν ληστείες ανάμεσα στην αρχή και το τέλος της περιόδου που εξετάζουμε, είναι της τάξεως του 68,8%.

Συμπεράσματα

Παρατηρώντας τα διαγράμματα όπου σημειώνεται ανοδική τάση του φαινομένου της εγκληματικότητας, τα συμπεράσματα είναι, ως φυσικό επακόλουθο, αρνητικά και απαισιόδοξα.

Η διαμόρφωση του εγκληματολογικού μας χάρτη για τον 21^ο αιώνα, προβλέπουν οι επιστήμονες ότι παράγει εφιαλτικές καταστάσεις. Ουδείς θα μπορεί να προστατευθεί. Γιατί οι σύγχρονες μορφές του εγκλήματος (κυρίως τα εγκλήματα κατά του περιβάλλοντος) προκαλούν χιλιάδες θύματα, άγνωστα στον δράστη, που δεν μετέχουν καν στην εκδήλωση της εγκληματικής συμπεριφοράς. Ούτε γνωρίζουν το πότε. Είναι τα αθώα θύματα μιας επικίνδυνης εγκληματικότητας που φτάνει ως την πρόκληση θανάτων.

Ο κίνδυνος της ομαδικής θυματοποίησης είναι η νέα σκληρή πραγματικότητα. Η προσωπική ζωή, τα ατομικά δικαιώματα θα δοκιμαστούν λένε οι ειδικοί (κυρίως από το ηλεκτρονικό έγκλημα), ενώ η ανασφάλεια και ο φόβος της θυματοποίησης που ήδη υπάρχει, θα διογκωθεί αν δεν ληφθούν άμεσα μέτρα αντεγκληματικής πολιτικής και εξάλειψης των παραγόντων (κυρίως οικονομικών και κοινωνικών) που γεννούν το έγκλημα.

Στην Ελληνική κοινωνία του σήμερα, οι παραβάτες των “ελαφρών” λεγόμενων εγκλημάτων τελούν υπό εξαφάνιση. Καθημερινά όλοι βιώνουμε μια σκληρή εγκληματική πραγματικότητα. Οι εν ψυχρώ δολοφονίες, οι απαγωγές για λύτρα, οι σπείρες και οι συμμορίες θανάτου, οι οργανωμένες ομάδες μαφιόζων και τα οικονομικά εγκλήματα που έχουν γίνει πια ρουτίνα, αποτελούν την εικόνα της εγκληματικότητας στη χώρα μας. Και αν, όπως λένε οι ειδικοί, η ποιότητα της κοινωνίας καθορίζει και την ποιότητα του εγκλήματος δράσης,

τότε περιθώρια εφησυχασμού δεν υπάρχουν. Τα τελευταία χρόνια “γεννώνται” εγκλήματα απεχθή, εγκλήματα εν ψυχρώ, εγκλήματα σύνθετα – πολύπλοκα – οργανωμένα.

Ο τρόμος της εγκληματικότητας από καιρό πλανάται πάνω από την Αθήνα, αλλά και στην ευρύτερη περιφέρεια. Οι εγκληματολόγοι καταγράφουν τα αίτια και τα υπόγεια ρεύματα του εγκλήματος στην Ελλάδα και φέρνουν στο φως άκρως ανησυχητικά στατιστικά δεδομένα που κάνουν λόγο για δραματική αύξηση της βαριάς εγκληματικότητας τα τελευταία 15 χρόνια.

Παραθέτουν απόψεις που κρούουν τον κώδικα του κινδύνου και προειδοποιούν. “Αν δεν ληφθούν αυστηρά μέτρα αντεγκληματικής πολιτικής, η Ελλάδα σε λίγα χρόνια θα γίνει ο ιδανικός τόπος διέλευσης αλλά και δράσης του οργανωμένου εγκλήματος”.

3. ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΠΟΥ ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΑΝ ΤΟ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ

α. Η δολοφονία του 11χρονου Αλεξ Μεσχισβίλι

Παρασκευή 2 Ιουνίου του 2006 και η εκπομπή της δημοσιογράφου Αγγελικής Νικολούλη φέρνει στο φως ένα τραγικό γεγονός που πάγωσε όχι μόνο τους κατοίκους της Βέροιας, αλλά και όλη την Ελλάδα. Επρόκειτο για την εξαφάνιση (δολοφονία όπως αποδείχτηκε στο τέλος) του 11χρονου μαθητή Αλεξ Μεσχισβίλι.

Ο 11χρονος Αλεξ εξαφανίστηκε την Παρασκευή 3 Φεβρουαρίου 2006 μεταξύ 7-8 το απόγευμα, από την περιοχή Ελιάς – Ανοίξεως Βέροιας. Εκεί τον είδαν για τελευταία φορά φίλοι και συμμαθητές. Έφυγε από την προπόνηση του μπάσκετ στο κλειστό γυμναστήριο της Ελιάς και προορισμός του ήταν το πρακτορείο ΠΡΟΠΙΟ του πατριού του, που βρίσκεται στην διασταύρωση των οδών Αριστοτέλους και Παναγή Τσαλδάρη. Εν συνεχεία θα πήγαινε στο μάθημα ζωγραφικής στη Στέγη Γραμμάτων και Τεχνών στην Οδό Αντωνιάδη 19. Οι έρευνες της συγκεκριμένης εκπομπής έδειξαν ότι το τελευταίο καιρό ο μικρός ήταν προβληματισμένος από την απόρριψη κάποιων συμμαθητών του, που πολλές φορές έφτανε και στον ξυλοδαρμό του.

Σαράντα μέρες μετά την εξαφάνιση, η δημοσιογράφος σε έρευνα της στην Βέροια, εντόπισε έναν από τους συνολικά 5 συμμαθητές του που θεωρούνταν ύποπτοι για το αποτροπαίο αυτό έγκλημα και μέσω του διαλόγου που είχε μαζί του κατάλαβε ότι πίσω από αυτό το νέο θρίλερ βρίσκονται παιδιά. Η Αγγελική Νικολούλη ενημέρωσε άμεσα την Ασφάλεια της πόλης, αλλά η εκδοχή θεωρήθηκε ακραία από τον τότε διοικητή, με αποτέλεσμα να μην ερευνηθεί εις βάθος και έτσι να χαθεί πολύτιμος χρόνος. Κάποιες μαρτυρίες που προέρχονταν από το οικείο περιβάλλον, έστρεψαν τις έρευνες των Αρχών στην Τιφλίδα της Γεωργίας αλλά και στην Γερμανία όπου ζούσαν συγγενείς από την πλευρά του φυσικού του πατέρα. Υπήρξε η εκδοχή να απήχθη ο Αλεξ και να οδηγήθηκε στα συγκεκριμένα σημεία. Μάταια όμως. Κατι τέτοιο δεν εδραιώθηκε ποτέ και ως εκ τούτου οι έρευνες άρχιζαν από το μηδέν με το βάρος να πέφτει στα παιδιά (βλ. σχετ. “www.anikoulouli.gr” 5-06-2006).

Οι μέρες περνούσαν και το θέμα συνέχιζε να απασχολεί με τις έρευνες να γίνονται προς πάσα κατεύθυνση. Η δημοσιογράφος φρόντιζε να είναι σε διαρκή επαφή με εκπαιδευτικούς, φίλους και συμμαθητές του Άλεξ, προκειμένου να μαθαίνει από πρώτο χέρι γεγονότα και λεπτομέρειες που θα οδηγούσαν στην εξιχνίαση αυτού του μυστηρίου. Στην εκπομπή της ακούγονται πια αποκαλυπτικές μαρτυρίες που συγκλονίζουν την κοινή γνώμη και φωτίζουν όλο και περισσότερο τη δράση της ομάδας των πέντε, τη μοιραία για τον Άλεξ, Παρασκευή.

Στις 30 Ιουνίου, ένας απο τους πέντε ανηλίκους της συμμορίας των μαθητών, που έκοψαν χωρίς δισταγμό και με πέρα για πέρα βίαιο τρόπο το νήμα της ζωής του Άλεξ και στη συνέχεια τον εξαφάνισαν, πήρε την απόφαση να λύσει τον όρκο της σιωπής τους. Αποκάλυψε αυτός και η μητέρα του το γιατί κρατούσε το στόμα του κλειστό τόσο καιρό και ποιον φοβόταν. Τα δυο ελληνόπουλα και ο Ρουμάνος, τον απείλησαν τη μοιραία νύχτα, πως αν μιλήσει (αν πει το παραμικρό στον οποιονδήποτε) θα έχει την τύχη του Άλεξ. Φοβόταν, είπε, την παρέα των ενηλίκων που ήταν οι “προστάτες” των ελληνόπουλων. Το ίδιο παιδί αποκάλυψε ότι τη σκηνή της καταδίωξης του μικρού μαθητή, είδαν μάρτυρες που εκείνη τη στιγμή βρίσκονταν έξω απο το Internet Cafe “Intersport”. Κανείς όμως δεν μίλησε. Παράλληλα, το βράδυ στην εκπομπή, ακούστηκε μια μαρτυρία από κάτοικο της Βέροιας εξαιρετικά σοβαρή. Ακόμα και η Ασφάλεια Θεσσαλονίκης σοκαρίστηκε. Ο μάρτυρας δήλωνε πως αργά τη νύχτα είδε πέντε παιδιά να προσπαθούν να ξεφορτωθούν ένα πτώμα σε ένα ποτάμι! Αμέσως σήμανε συναγερμός. Η σύλληψη των δραστών ήταν πια θέμα χρόνου . . (βλ. σχετ. “www.anikolouli.gr” 3-07-2006).

Μετά από έρευνες των αστυνομικών με την εποπτεία του Εισαγγελέα της Βέροιας που κράτησε περί τους δύο μήνες, η Εισαγγελία άσκησε ποινικές διώξεις κατά των πέντε ανηλίκων και των γονιών τους. Η κατηγορία για τα παιδιά ήταν ανθρωποκτονία από πρόθεση από κοινού και περιύβριση νεκρού απο κοινού και για τους γονείς τους παραμέληση εποπτείας ανηλίκων. Η δικογραφία εστάλη αρχικά στην ανακρίτρια απο την οποία οι αστυνομικοί ζητούσαν να ερευνήσει

πιθανή συμμετοχή και άλλων προσώπων. Έπειτα η υπόθεση θα πήγαινε στον ειδικό εφέτη ανακριτή.

Μετά από πέντε μήνες ακροαματικής διαδικασίας και αφού κατέθεσαν πάνω από εκατό και πλέον μάρτυρες, ο εισαγγελέας της έδρας μίλησε για ενοχή των 5 ανηλίκων. Δέχτηκε ότι τον χτύπησαν, τον μετέφεραν στο ακατοίκητο σπίτι και τον εγκατέλειψαν αβοήθητο, αλλά πρότεινε την μετατροπή της κατηγορίας της ανθρωποκτονίας σε επικίνδυνη σωματική βλάβη. Δεν δέχτηκε ότι υπήρξε κάποιο κύκλωμα παιδεραστίας (βλ. σχετ. “www.artikolovill.gr” 28-07-2006).

Το Μονομελές Δικαστήριο Ανηλίκων της Θεσσαλονίκης με την συμπλήρωση ακριβώς τριών χρόνων από το χαμό του 11χρόνου και αφού εξετάσε εξονυχιστικά όλο το ογκώδες υλικό που είχε συγκεντρωθεί όλο αυτό το διαστημα, έκρινε ένοχους τους πέντε ανηλίκους για το κακούργημα της μη σκοπούμενης σωματικής βλάβης και για περιώβριση νεκρού. Στους ανηλίκους επιβλήθηκαν αναμορφωτικά μέτρα.

Για τα δύο ελληνόπουλα το Δικαστήριο αποφάσισε ποινή εγκλεισμού στο Ίδρυμα Αγωγής Ανηλίκων Βόλου μέχρι να ενηλικιωθούν. Επίσης να παρακολουθούν εντατικό πρόγραμμα στο Κέντρο Ψυχικής Υγείας Βόλου. Για τον Αλβανό και τον Ρουμάνο, αποφασίστηκε η ποινή της ανάθεσης της επιμέλειας τους στην υπηρεσία ανηλίκων Βέροιας και για το Βορειοηπειρώτη στην αντίστοιχη της Αθήνας.

Τέλος ο μεγαλύτερος αδερφός των δύο Ελλήνων, ο οποίος και αυτός με τον τρόπο του συμμετείχε ενεργά στο αποτροπαίο αυτό έγκλημα, κρίθηκε ένοχος για ψευδή ανωμοτί κατάθεση και υπόθαλψη εγκληματία (βλ. σχετ. “www.artikolovill.gr” 5-02-2009).

β. Το ομαδικό έγκλημα στα Καλύβια Αγρινίου

Ένα ακόμη συγκλονιστικό γεγονός που άφησε άφωνη όλη την Ελλάδα ήταν το πολλαπλό έγκλημα με θύματα πέντε νεαρούς κυνηγούς που βρέθηκαν νεκροί το βράδυ του Σαββάτου 25 Νοεμβρίου 2006 στην αγροτική περιοχή Στάικα του συνοικισμού Πλατάνου στα Καλύβια Αγρινίου.

Θύματα ήταν τα αδέρφια Βασίλειος και Χρήστος Νικολοπουλος του Νικολάου 23 και 21 ετών, και τα ξαδέρφια τους Λάμπρος Αντρέσσας του Χρηστου 33 ετών, Ηλίας Πίπας του Παναγιώτη 33 ετων επισης και Αλέξιος Νικολόπουλος του Γεωργίου 17 ετών. Και οι 5 έφεραν δυο τουλάχιστον τραύματα από πυροβόλο όπλο (προφανώς κυνηγητικό) τόσο απο μακρινή όσο και από κοντινή απόσταση. Τρία από τα θύματα δέχθηκαν πυροβολισμούς και στο κεφάλι, ενώ όλα φέρουν τραύματα στο σώμα τους.

Σύμφωνα με την Αστυνομική Διεύθυνση Αγρινίου, εκτιμήθηκε οτι το ομαδικό έγκλημα έγινε μεταξύ 5 και 6 το απόγευμα του Σαββάτου, ενώ θεωρήθηκε δύσκολο να ήταν μόνο ένας ο δράστης. Στην περιοχή – τόπο τέλεσης της ομαδικής δολοφονίας – βρέθηκαν συνολικά 20 κάλυκες, με τις αστυνομικές αρχές να εξετάζουν όλα τα ενδεχόμενα για τα αίτια της ομαδικής αυτής εκτέλεσης. Οι 13 κάλυκες προέρχονταν από ένα άγνωστο όπλο και οι υπόλοιποι 7 απο τα όπλα των 5 θυμάτων.

Η παρέα των κυνηγών ειχε ξεκινήσει στις 15.30μμ του Σαββάτου απο το χωριό Λεύκα και μετέβησαν μαζί στο συγκεκριμένο σημείο για κυνήγι τσίχλας. Όλοι εβρέθησαν νεκροί (σύμφωνα με τα πρώτα στοιχεία της Αστυνομίας) στα σημεία όπου είχαν τοποθετηθεί για το καρτέρι εκτός από τον 17χρονο. Από ότι φάνηκε ο νεαρός προσπάθησε να διαφύγει τραυματισμένος, αφού εγκατέλειψε το όπλο του δίπλα σε ένα απο τους εξαδέρφους του και βρέθηκε νεκρός σε μια απόσταση περίπου 100 μέτρων. Ο 17χρονος πρόλαβε και έκανε στον πατέρα του μια αναπάντητη κλήση με το κινητό του τηλέφωνο, όμως οι δυνάμεις του τον εγκατέλειψαν με αποτέλεσμα

να μην προλάβει να του μιλήσει και να τον πληροφορήσει σχετικά με το σύμβαν που εκείνη τη στιγμή λάμβανε χώρα.

Από την επόμενη κιόλας μέρα (Κυριακή) ξεκίνησαν έρευνες προκειμένου να χυθεί άπλετο φως σε αυτή την μυστηριώδη ομαδική εκτέλεση. Αρχικά οι Αρχές έλεγαν πως δεν υπήρχε καμιά αναφορά γαι διαφορές μεταξύ των θυμάτων και άλλων προσώπων, ενώ η διάταξη των πτωμάτων έδειχνε οτι τα θύματα αιφνιδιάστηκαν. Επιπλέον και οι 5 ήταν νέοι και οπλισμένοι. Κάποιοι έκαναν ακόμα και λόγο οτι μπορεί οι 5 κυνηγοί να μην πρόλαβαν να πυροβολήσουν εναντίον του δράστη ή των δραστών, αφού οι κάλυκες απο τα όπλα τους μπορεί να προέρχονταν και από κυνήγι πουλιών (βλ. σχετ. “in.gr ειδήσεις” της 26-11-2006).

Μετά από μια σειρά καταθέσεων και ερευνών, ένας 37χρονος κτηνότροφος από τα Καλυβια Αιτωλοακαρνανίας, συνεπικουρούμενος απο τον 73χρονο πατέρα του, αποκαλύφθηκε πως ήταν οι δράστες της ομαδικής δολοφονίας των πέντε κυνηγών που έγινε το Σάββατο 25.11.2006 στην ίδια περιοχή. Τις λεπτομέρειες του εγκλήματος, που μας παραπέμπει σε περασμένες εποχές όπου τα κοπάδια προβάτων είχαν μεγαλύτερη αξία απο την ανθρώπινη ζωή, ανέλυσε ο Γενικός Επιθεωρητής Νοτίου Ελλάδος της Αστυνομίας, αντιστράτηγος Βασίλης Τσιατούρας σε συνέντευξη Τύπου.

Ανέφερε χαρακτηριστικά τα εξής : “Σήμερα το πρωί της Τρίτης ο 37χρονος ομόλογησε την πράξη του δείχνοντας βαθιά μετανιωμένος με την Αστυνομία παράλληλα να έχει πειστήρια (αποδεικτικά στοιχεία) που τον “έκαιγαν”. Επιπλέον κρατείται και ο 73χρονος πατέρας του δράστη, ο οποίος ήταν παρών την ώρα της ομαδικής δολοφονίας, ενώ αξίζει να σημειωθεί πως κατά τη διάρκεια της ανακρίσεως του, προσπάθησε να αναλάβει την ευθύνη για τους φόνους, χωρίς όμως να καταφέρει να πείσει τους αστυνομικούς αφού έπεφτε διαρκώς σε αντιφάσεις”.

Ο Γενικός Επιθεωρητής παρουσίασε αναλυτικά τον τρόπο με τον οποίο ενήργησαν οι αστυνομικές αρχές για την εξιχνίαση της ομαδικής αυτής δολοφονίας, ενώ ανέφερε και τα όσα είπε ο κτηνοτρόφος κατα τη διάρκεια της κατάθεσης του σχετικά με το πολλαπλό έγκλημα. Επίσης είπε ότι από την πρώτη στιγμή η Αστυνομία κινήθηκε άμεσα και αποτελεσματικά, κρατώντας το χώρο της μαζικής δολοφονίας ανέπαφο. Απο εκεί συλλέχθηκαν σημαντικά πειστήρια και με μεθοδικότητα αξιοποιήθηκαν με το ταχύτερο δυνατό τρόπο από τα σύγχρονα εργαστήρια της ΕΛ.ΑΣ. Σημαντικό ρόλο στην πρόοδο των ερευνών, έπαιξαν οι 13 κάλυκες που βρέθηκαν στον τόπο δολοφονίας των κυνηγών.

Στο σημείο αυτό, ο αντιστράτηγος τόνισε ότι υπήρξε κάποια απροθυμία απο κατοίκους της περιοχής στην προσπάθεια συλλογής πληροφοριών. Είπε ότι “σχηματίστηκε ένας κύκλος υπόπτων που θα μπορούσε να έχει σχέση με το αποτροπαίο έγκλημα” και σημείωσε ότι η Αστυνομία οδηγήθηκε στους δύο κτηνοτρόφους απο την μαρτυρία ενός ανθρώπου που ειδοποίησε τον πατέρα και το γιό, ότι κυνηγοί και σκυλιά βρίσκονταν κοντά στα πρόβατα τους.

Όσον αφορά το πως έγινε η ομαδική δολοφονία, ο αντιστράτηγος είπε ότι ο 37χρονος κτηνοτρόφος δήλωσε πως ο ίδιος και ο πατέρας του, ειδοποιημένοι απο κάποιον γείτονα, πήγαν στο σημείο όπου βρίσκονταν οι κυνηγοί για να διαπιστώσουν εάν δημιουργούσαν κάποιο πρόβλημα στα πρόβατα τους. Ο γιος, ο οποίος είχε μαζί του καραμπίνα, απομακρύνθηκε απο τον πατέρα του, αναζητώντας τους 5 κυνηγούς. Μετά από 5 – 10 λεπτά ο 37χρονος άκουσε διαπληκτισμούς μεταξύ του πατρός του και τεσσάρων κυνηγών. Στο σημείο αυτό, ισχυρίστηκε ότι υπήρξε και ένας πυροβολισμός από την πλευρά των κυνηγών ίσως κατά λάθος ή για εκφοβισμό. Ο 37χρονος δήλωσε ότι μέσα στην ένταση, άρχισε και αυτός να πυροβολεί. Αυτό είχε ως συνέπεια δύο απο τους κυνηγούς να πέσουν βαριά τραυματισμένοι στο χωράφι, ο τρίτος στην απέναντι πλευρά, ενώ ο τέταρτος έτρεξε προσπαθώντας να σωθεί. Ο δράστης τον κυνήγησε και άρχισε να τον πυροβολεί.

Στο σημείο αυτό, ο 37χρονος δέχτηκε βολή απο τον πέμπτο κυνηγό, τον οποίο δεν είχε δει καθόλου. Τα σκάγια τον τραυμάτισαν κοντά στη δεξιά κλείδα, όχι όμως σοβαρά. Τότε ο δράστης απάντησε με νέους πυροβολισμούς, σκοτώνοντας και τον πέμπτο κυνηγό. Στη συνέχεια ο δράστης, για να βεβαιωθεί πως ήταν όλοι νεκροί, επέστρεψε στο σημείο όπου τους πυροβόλησε και άρχισε να τους πυροβολεί ξανά έναν προς έναν. Μετά από την ομαδική δολοφονία, επέστρεψε σπίτι του μαζί με τον πατέρα του σαν να μην έγινε ποτέ τίποτα και χωρίς να εξαφανίσει το όπλο. Ο κος Τσιατούρας επιβεβαίωσε οτι απο την βαλλιστική εξέταση ταυτοποιήθηκε το όπλο του 37χρονου, αφού οι 13 κάλυκες που βρέθηκαν στο χώρο της ομαδικής δολοφονίας, είχαν βληθεί απο το συγκεκριμένο όπλο.

Στο τέλος της ομιλίας του, δεν παρέλυσε να ευχαριστήσει όλους όσους έλαβαν μέρος στην εξιχνίαση αυτής της υπόθεσης, ενώ απηύθυνε έκκληση προς τους κατοίκους για ψυχραιμία. Μάλιστα σε ερώτηση που του έγινε για το αν υπάρχει κίνδυνος “βεντέτας” μεταξύ οικογενειών λογω εγκλημάτων, ο Επιθεωρητής απάντησε οτι η Αστυνομία θα λάβει όλα τα απαραίτητα μέτρα ώστε να μην ξαναγίνει κάτι πανομοιότυπο στην πόλη και να έχουν οι πολίτες εμπιστοσύνη στις Αρχές, καθώς η βεντέτα είναι κάτι το οποίο δεν οδηγεί πουθενά. Τέλος, επεσήμανε πως ο δράστης της πολλαπλής δολοφονίας δεν είχε απασχολήσει άλλη φορά τις Αρχές κατά το παρελθόν, ενώ σε ερώτηση για το αν ο 37χρονος και ο πατέρας του γνώριζαν τα θύματα, απάντησε πως δεν τους είχαν ξαναδεί / δεν τους ήξεραν καν (βλ. σχετ. “in.gr ειδήσεις” της 28-11-2006).

γ. Η δολοφονία της Κικής Κούσογλου

Ένα έγκλημα που συγκλόνισε την ελληνική κοινωνία, ήταν η δολοφονία της Κικής Κούσογλου στην Βέροια τον Απρίλιο του 2005 από τον άνθρωπο με τον οποίον διατηρούσε σχέση για πολλά χρόνια. Κανείς δεν πίστευε ότι θα της επεφύλασσε τέτοιο τραγικό τέλος. Τον τελευταίο καιρό άρχισε να την κακομεταχειρίζεται με αποτέλεσμα η κατάσταση να είναι εκτός ελέγχου.

Η κοπέλα, μέρα με την μέρα, καταλάβαινε ότι η συνέχεια μαζί του θα ήταν δύσκολη και έτσι μια μέρα του ζήτησε να χωρίσουν. Ακολούθησε έντονος καβγάς. Κοιμήθηκαν μαζί το βράδυ σπίτι του και τις πρώτες πρωινές ώρες την στραγγάλισε χωρίς δισταγμό. Αφού την έπνιξε, μετέφερε το πτώμα της με το αυτοκίνητο του σε ένα απόμερο σημείο και μετά μαζί με έναν ξάδερφο του την έθαψαν ανάμεσα σε θάμνους, χωρίς να σκάσουν σε βάθος.

Το συγκλονιστικό σε αυτό το έγκλημα είναι ότι έψαχνε τον δολοφόνο της μαζί με τους αστυνομικούς και τους δικούς της ο ίδιος ο δολοφόνος παραπλανώντας για αρκετό καιρό τις αρχές αλλά και τους γονείς του θύματος.

Το έγκλημα ήρθε στο προσκήνιο χάρις στο αστυνομικό δαιμόνιο της δημοσιογράφου Αγγελικής Νικολούλη, η οποία αφιέρωσε αρκετές εκπομπές προσπαθώντας να αποκαλύψει τι έγινε εκείνο το βράδυ με την άτυχη κοπέλα. Σε μια συνέντευξη με τον δολοφόνο (Δάνος Μουρατίδης) κατάφερε να τον στριμώξει υποπίπτοντας σε ουκ ολίγες αντιφάσεις κατά τη διάρκεια της συζήτησης, δίνοντας έτσι άλλη τροπή στην όλη υπόθεση (βλ. σχετ. "www.anikoulouli.gr" 11-05-2005).

Αφού εξετάστηκαν συνολικά 105 μάρτυρες, πραγματοποιήθηκαν κατ'οικον έρευνες, κατασχέθηκαν αντικείμενα σχετιζόμενα με την υπόθεση, ελήφθησαν και εστάλησαν δείγματα βιολογικού υλικού (DNA), ερευνήθηκαν δασικές περιοχές του Βερμίου και των Πιερίων, παρόχθιες του ποταμού Αλιάκμονα καθώς επίσης και η ευρύτερη δασική και αγροτική περιοχή του νομού Βέροιας, οι Αρχές οδηγήθηκαν στην σύλληψη του και τον ανάγκασαν να ομολογήσει το αποτρόπαιο έγκλημα του, υποδεικνύοντας τους το ακριβές σημείο στο οποίο έθαψε την άτυχη κοπέλα.

Το πτώμα της κοπέλας βρέθηκε σε κατάσταση πλήρους αποσύνθεσης. Να σημειωθεί ότι τα ρούχα και η τσάντα της βρέθηκαν σε άλλο σημείο της περιοχής, μετά από υπόδειξη επίσης του δράστη. Στις έρευνες ενεπλάκη κλιμάκιο της Ασφάλειας Θεσσαλονίκης, το οποίο σε συνεργασία με την Αστυνομική Διεύθυνση Ημαθίας εξιχνίασαν το έγκλημα.

Αυτή τη στιγμή ο δολοφόνος κρατείται στις φυλακές Διαβατών, όπου εκτίει ποινή ισόβιας κάθειρξης (βλ. σχετ. “www.milkoiki.gr” 25-09-2005).

δ. Η δολοφονία της Άννας Νικολάου

Το πρωινό της 17ης Οκτωβρίου του 2005 η 22χρονη Άννα Νικολάου είπε να πάει για ένα καφέ μαζί με την αδερφή της. Σε διπλανό τραπέζι κάθονταν δύο φαντάροι. Η άτυχη κοπέλα κάποια στιγμή θέλησε να πάει στην τουαλέτα. Ο ένας εκ των δύο γυρεύοντας μια εφήμερη σχέση (ίσως να ήταν και ψυχικά ανώμαλος) την ακολούθησε στην τουαλέτα. Της μίλησε, η κοπέλα τον απέρριψε και εκείνος δεν δίστασε να την χτυπήσει θανάσιμα στο κεφάλι της. Ήταν τόσο το μίσος του, που χτύπαγε το κεφάλι της κοπέλας στα πλακάκια. Της συνέτριψε το κεφάλι. Δεν αρκέστηκε όμως μόνο σε αυτό. Της πάτησε το πρόσωπο με την αρβύλα του και έμεινε το αποτύπωμα της στα μάγουλα της κοπέλας (βλ.σχετ. “Η Καθημερινή” της 18-10-2005).

Από τις μαρτυρίες των θαμώνων ο φαντάρος (ο οποίος επέστρεψε στην μονάδα του σαν να μην έγινε ποτέ τίποτα) συνελήφθη. Παραπέμφθηκε στην Δικαιοσύνη και καταδικάστηκε σε ισόβια κάθειρξη (βλ. σχετ. “Η Καθημερινή” της 25-10-2005). Ως και σήμερα εκτίει την ποινή του στις φυλακές του Αυλώνα. Πρόσφατα ακούστηκε ότι ζήτησε να μειωθεί η ποινή του επικαλούμενος ψυχολογικά προβλήματα. Στο άκουσμα της είδησης αυτής, η οικογένεια της άτυχης κοπέλας εξαγριώθηκε και ζητούσε απο την Δικαιοσύνη να μην δείξει καμμία επιείκεια, λέγοντας τους ότι το άτομο αυτό είναι άκρως επικίνδυνο (βλ. σχετ. “Η Καθημερινή” της 5-03-2009).

Ενώ έχουν ήδη περάσει τέσσερα χρόνια, η μητέρα της άτυχης νέας μιλώντας στην τηλεόραση αναφερόταν με λυγμούς στο τραγικό γεγονός, λέγοντας ότι δεν θα ξεχάσει ποτέ την αρβύλα ζωγραφισμένη πάνω στο πρόσωπο του παιδιού της.

Η αγριότητα του εγκλήματος αυτού συζητήθηκε για αρκετό καιρό και άφησε σε όλους μας δυσάρεστα συναισθήματα. Μια εικοσάχρονη κοπέλα δολοφονήθηκε με τόση αγριότητα απο κάποιον που δεν γνώριζε, δεν είχε ξαναδεί ποτέ, επειδή δεν ανταποκρίθηκε ούτε για μια στιγμή στα πειράγματα ενός ατόμου που αποδείχτηκε τελικά ότι ήταν ψυχικά ανώμαλος. Τόσο απλά . . .

ε. Η υπόθεση με τον μητροπολίτη Αττικής Παντελεήμονα

Ένα έγκλημα που τάραξε την Εκκλησία και σκανδάλισε τους πιστούς, ήταν η υπόθεση του αμαρτωλού πρώην μητροπολίτη Αττικής Παντελεήμονα, η οποία έκανε άνω – κάτω την Αρχιεπισκοπή καθώς και το σύνολο των μητροπόλεων.

Ο εν λόγω μητροπολίτης, πέρα από τα τρυφερά ομοφυλοφιλικά τετ α τετ που κατέγραψαν κρυφές κάμερες και τις τηλεφωνικές υποκλοπές που απασχόλησαν ουκ ολίγες εκπομπές, κατηγορήθηκε ότι εκβίαζε τις μονάχες του Οσίου Εφραϊμ να του καταβάλλουν τα έσοδα της Μονής τα οποία με τη σειρά του, αντί να τα διαθέτει για φιλανθρωπικούς σκοπούς, τα κατέθετε στον προσωπικό του λογαριασμό, ο οποίος, όπως αποκαλύφθηκε, κατείχε το υπέρογκο ποσό του 1,500,000 ευρώ για τα γεγονότα αυτά. Εγινε η σχετική καταγγελία και η υπόθεση έφτασε στα δικαστήρια.

Η πολυπόθητη κάθαρση που είχαν ευαγγελιστεί οι ιεράρχες επι των ημερών του μακαριστού Χριστοδούλου, έμοιαζε με κακόγουστο αστείο. Ροζ γαργαλιστικές ιστορίες με ξανθές κυρίες, ομοφυλοφυλικές σχέσεις, δωροδοκίες κλυδώνιζαν ακόμα μια φορά και σε μεγάλο βαθμό τα θεμέλια της Εκκλησίας και εξέθεταν ανεπανόρθωτα τους κατά τα άλλα αγίους Πατέρες (βλ. σχετ. “Press Time” της 25-06-2006).

Το δικαστήριο αποφάσισε για την υπεξαίρεση των χρημάτων της Μονής, ότι ο πρώην μητροπολίτης είναι ένοχος και τον καταδίκασε σε κάθειρξη 6 ετών. Ο πρώην μητροπολίτης Παντελεήμων οδηγήθηκε στις φυλακές Κορυδαλλού όπου και εκτίει ως και σήμερα κανονικά την ποινή του (βλ. σχετ. “Press Time” της 15-07-2006).

Σάλος προκλήθηκε τον τελευταίο καιρό στην κοινή γνώμη από την απόφαση της Ιεράς Συνόδου να δώσει άφεση αμαρτιών στον μητροπολίτη. Τη στιγμή που η Εκκλησία διασύρεται και το “απόστημα” της βγαίνει στην επιφάνεια, τα μεγαλεπήβολα σχέδια της Ιεράς Συνόδου να απαλλαγεί από το αμαρτωλό παρελθόν της με τα οικονομικά και σεξουαλικά σκάνδαλα, έχουν παραπεμφθεί στους καλένδες. Επικαλούμενοι ότι κάποιες υποθέσεις αφορούν αυστηρά προσωπικά δεδομένα και δεν πρέπει να τα “αγγίζουν” εκείνοι, έκρυψαν κάτω από το χαλί

παλιές “βρώμικες” ιστορίες και αποφάσισαν ομόφωνα να αθώσουν τον Παντελεήμονα. Άλλοι πάλι κατακρίνουν τη μέχρι στιγμής στάση της Ιεράς Συνόδου λέγοντας χαρακτηριστικά : “Αν ο Παντελεήμων ήταν ιερέας της γειτονιάς και είχε πράξει όσα εκείνος, θα τον είχαν ξυρίσει χωρίς δεύτερη σκέψη”.

Υπό την πίεση των ντροπιαστικών γεγονότων που είδαν το φως της δημοσιότητας, ο σημερινός Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και Πάσης Ελλάδος κ.κ. Ιερώνυμος συναντήθηκε με τον Υπουργό Δικαιοσύνης κ. Δένδια, ενώ προγράμματισε και συναντήσεις με τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας κ. Κάρολο Παπούλια και με τον Πρόεδρο του Αρείου Πάγου κ. Γιώργο Σανιδά. Οι υποστηρικτές του έστειλαν επιστολές στην Ιεραρχία της Εκκλησίας ακόμα και στον ίδιο τον Οικουμενικό Πατριάρχη Βαρθολομαίο, καρφώνοντας επιλεκτικά τους μητροπολίτες οι οποίοι τάχθηκαν κατά του Παντελεήμονα (βλ. σχετ. “Press Time” της 10-02-2009).

Όμως εν τέλει η όλη προσπάθεια να μην “πληρώσει” για τίποτα ο έγκλειστος στις φυλακές Κορυδαλλού μητροπολίτης, οδηγήθηκε σε πλήρη ανατροπή. Ο Άρειος Πάγος “άδειασε” την Διαρκή Ιερά Σύνοδο, απορρίπτοντας την αίτηση του μητροπολίτη, να αναιρεθεί δηλαδή η απόφαση του Πενταμελούς Εφετείου Αθηνών, η οποία και τον καταδίκασε σε κάθειρξη 6 ετών για υπεξαίρεση χρημάτων απο τη Μονή του Οσίου Εφραίμ (το ποσό άγγιζε τις 150.000 ευρώ περίπου). Αυτό πρακτικά σήμαινε πως η Ιερά Σύνοδος από δω και πέρα όφειλε να αλλάξει γραμμή και να προχωρήσει άμεσα στην επιβολή στον Παντελεήμονα της εσχάτης των εκκλησιαστικών ποινών, που είναι η καθαίρεση και η επαναφορά του στην τάξη των μοναχών. Έτσι και έγινε και αξίζει να σημειωθεί οτι αυτή είναι η πρώτη καθαίρεση μητροπολίτη που λαμβάνει χώρα στην ιστορία της Ορθόδοξης Ελληνικής Εκκλησίας (βλ. σχετ. “Press Time” της 21-03-2009).

στ. Υπόθεση Ιωάννη Βάκρινου

Ένα έγκλημα που επίσης συζητήθηκε αρκετά ήταν η δολοφονία του 22χρονου Θεόδωρου Παναγούλια στο Διακοφτό στις 31 Ιουλίου του 2006. Το παιδί βρέθηκε δολοφονημένο στις γραμμές του τρένου. Ολοι μιλούσαν για σκηνοθετημένο γεγονός. Το παιδί είπε να πάει για ενα καφέ στο μπαρ του Γιάννη Βάκρινου (άτομο γνωστό στο ευρύ κοινό απο τη συμμετοχή του στο ριάλιτι “Φάρμα” του Μεγάλου Καναλιού). Κανείς δεν κατάλαβε τι έγινε, κανείς δεν άκουσε φασαρίες και μετά απο λίγες ώρες ο 22χρονος βρέθηκε πεταμένος στις γραμμές του τρένου, βαριά χτυπημένος, όμως χωρίς να υπαρχει κάποιο αποδεικτικό στοιχείο που να δείχνει ότι εκεί έγινε το έγκλημα και ποιος ήταν πίσω από αυτή την αποτρόπαια ενέργεια.

Εγιναν πολλές συζητήσεις στα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης για τον τρόπο δολοφονίας του νεαρού. Οι γονείς του και οι αδερφές του, ύστερα απο κάποιες καταγγελίες, κατηγορήσαν τον Γιάννη Βάκρινο και τον γιο του Θανάση θεωρώντας τους υπεύθυνους γαι το έγκλημα. Υποστήριζαν πως δικός τους άνθρωπος κάτι είδε εκείνη τη μέρα στο συγκεκριμένο μπαρ και για να μην εκτεθούν (οι Βάκρινοι) θεώρησαν καλό να τον βγάλουν από τη μέση.

Η Αστυνομία διενεργούσε έρευνες σε όλο το φάσμα της περιοχής, πολλοί μιλούσαν για ολιγορία των αρχών, για λάθη και παραλείψεις στις καταθέσεις, με αποτέλεσμα να χάνεται πολύτιμος χρόνος. Μια μαρτυρία όμως από έναν Αλβανό έδωσε άλλη τροπή στην όλη υπόθεση. Ανέφερε πως οι Βάκρινοι κάτι φόρτωσαν σε μεγάλες σακούλες σκουπιδιών και το μετέφεραν λίγο παρακάτω απο το μπαρ. Αμέσως οι Αρχές, χωρίς χάσιμο χρόνου, πήγαν και συνέλαβαν τον Γιάννη Βάκρινο και τον γιο του.

Την επόμενη κιόλας μέρα άρχισαν καταθέσεις, μαρτυρίες, η οικογένεια μίλησε για εκβιασμούς, η αδερφή άλλα κατέθετε τη μια άλλα την άλλη, πολλοί μιλούσαν για αλλαγή της στάσης της μετά απο οικονομική συναλλαγή με τους Βάκρινους. Τελικά οι Βάκρινοι προφυλακίστηκαν. Οι ίδιοι και οι συγγενείς τους φώναζαν ότι είναι αθώοι, ότι πήγαν στο συγκεκριμένο σημείο που ήταν ο νεκρός

απλά για να βοηθήσουν, τα ΜΜΕ συνέχιζαν να ασχολούνται με το θέμα και το έγκλημα συνέχιζε να παραμένει ανεξιχνίαστο. Πού και ποιος σκότωσε τον άτυχο νεαρό Παναγούλια και ποιος / ποιοι τον μετέφεραν στις γραμμές του τρένου για να θολώσουν τα νερά; (βλ. σχετ. “skaipatras.gr” 2-08-2006)

Η συνέχεια δόθηκε στο Μικτό Ορκωτό Δικαστήριο της Πάτρας. Η ατμόσφαιρα (για όσο κράτησε η υπόθεση) ήταν συνεχώς ηλεκτρισμένη. Μετά από αρκετές μέρες το δικαστήριο αποφάσισε με ψήφους 5 – 2 να απαλλάξει τους κατηγορούμενους, λόγω αμφιβολιών. Ακολούθησαν δευτερόλεπτα σιωπής μέχρι να συνειδητοποιήσουν όλοι την απόφαση και αμέσως μετά πανδαιμόνιο. Από τη μια, οι Βάκρινοι ξεσπούσαν σε λυγμούς χαράς, οι συγγενείς τους έτρεχαν να τους αγκαλιάσουν και τα χειροκροτήματα έδιναν και έπαιρναν. Περιχαρής ο πατέρας του Γιάννη δήλωνε μπροστά στις κάμερες : “Είμαι απόλυτα ευχαριστημένος απο την απόφαση του Δικαστηρίου. Περάσαμε πολλά, αλλά δικαιωθήκαμε. Δόξα το Θεό η αλήθεια έλαμψε. Δεν έχω γεννήσει παιδιά – εγκληματίες. Εύχομαι όποιος το έκανε, να βρεθεί και να τιμωρηθεί παραδειγματικά. Λυπάμαι για την οικογένεια και θα είμαι πάντα κοντά τους όποτε θέλουν. Λυπάμαι, αλλά όχι να την πληρώσουν τα δικά μου τα παιδιά”.

Από την άλλη, η οικογένεια του άτυχου νεαρού, δεν μπορούσε να πιστέψει στα αυτιά της. Απαρηγόρητη η μάνα φώναζε “Είναι δολοφόνοι, είναι δολοφόνοι. Κάνετε λάθος. Αυτός σκότωσε το μονάκριβο παιδάκι μου”. Μάλιστα η ίδια μαζί με άλλα οικεία προς αυτήν πρόσωπα, βλέποντας τον Γιάννη Βάκρινο, προσπάθησαν να τον λιντσάρουν. Τα αίματα άναψαν. Απειλήθηκαν επεισόδια, τα οποία ευτυχώς δεν επεκτάθηκαν περαιτέρω, χάρις στην παρέμβαση των ψυχραιμοτέρων και των αστυνομικών που βρίσκονταν εκεί. Ο ίδιος, για να μην δημιουργηθούν περαιτέρω φασαρίες, φυγαδεύτηκε απο την δικαστική αίθουσα και οδηγήθηκε στο μεταγωγών, για να πάρει το αποφυλακιστήριο του (βλ. σχετ. “skaipatras.gr” 19-07-2007).

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

Με βάση τα όσα αναφέραμε, γίνεται σαφές σε όλους μας ότι το φαινόμενο της εγκληματικότητας ήταν, είναι και θα είναι ένα κοινωνικό πρόβλημα το οποίο πάντα θα μας απασχολεί και θα “ταράζει” την εύρυθμη λειτουργία της χώρας μας. Είναι λοιπόν αναγκαίο για την αντιμετώπιση όλων αυτών των προβλημάτων, η Πολιτεία να χαράξει μια μακροπρόθεσμη προληπτική και κατασταλτική πολιτική κατά του εγκλήματος, πράγμα το οποίο έχει αρχίσει να συμβαίνει πρόσφατα. Κατά τη γνώμη μου, χρειάζεται, πέρα από την ενδυνάμωση της νομοθεσίας απέναντι σε νέες μορφές εγκληματικότητας και τη σύσφιξη της συνεργασίας με άλλες χώρες, η ορθολογική και συστηματική αντιπαράθεση του Κράτους με τους παράγοντες εκείνους, που, όπως επισημάνθηκε ήδη, ευνοούν ή διευκολύνουν την ανάπτυξη της εγκληματικότητας (Κουράκης, 2005:210).

Βεβαίως, δεν είναι καθόλου εύκολο να αντιμετωπισθούν οι δομικοί παράγοντες και, δη, η συσσώρευση μεγάλων τμημάτων του πληθυσμού στα αστικά κέντρα. Μπορούν, όμως, να γίνουν σημαντικά βήματα ως προς το τρόπο χειρισμού του θέματος των οικονομικών λαθρομεταναστών, ώστε οι άνθρωποι αυτοί και τα παιδιά τους, μέσα στο πλαίσιο μιας κοινής ευρωπαϊκής πολιτικής, από πηγή εγκληματικότητας να αποτελέσουν κομμάτι της ελληνικής κοινωνίας και θετικό στοιχείο ανάπτυξης της οικονομίας της, ιδίως σε εργασιακούς τομείς όπου υπάρχει απροθυμία των Ελλήνων να απασχοληθούν (Κουράκης, 2005:210). Επίσης, πολλά μπορούν να γίνουν στο θέμα των ναρκωτικών, μέσω κατάλληλης ενημέρωσης των μαθητών και του κοινού, καθώς και στο θέμα της τηλεόρασης, μέσω μιας αυστηρότερης εφαρμογής των σχετικών διεθνών κανόνων που προβλέπουν περιορισμούς στην προβολή ειδήσεων ή ταινιών “άσκοπης βίας” (Κουράκης, 2005:210). Περαιτέρω, μπορεί να βελτιωθεί σημαντικά το επίπεδο των κρατικών υπηρεσιών που είναι επιφορτισμένες με την καταπολέμηση του εγκλήματος, μέσα από τη λήψη θεσμικών μέτρων που θα μπορούσαν να αποσυμφορήσουν το έργο των δικαστικών λειτουργιών. Οι κρατικές αυτές υπηρεσίες αντιμετώπισης του εγκλήματος θα μπορούσαν να λειτουργήσουν αποτελεσματικότερα,

εφόσον εφοδιασθούν με σύγχρονο τεχνολογικό εξοπλισμό, καθώς και εφόσον υπάρξει αύξηση, μισθολογική εξύψωση και εξειδίκευση του προσωπικού τους (Κουράκης, 2005:211).

Η αντεγκληματική πολιτική αφορά το σύνολο των προληπτικών και κατασταλτικών μέτρων που θα πρέπει να ληφθούν από την Πολιτεία και τους πολίτες με σκοπό τον περιορισμό του αριθμού των εγκλημάτων που διαπράττονται. Τα μέτρα που θα λάβει η Πολιτεία θα πρέπει να αφορούν, κατά κύριο λόγο, την εύρυθμη λειτουργία του συστήματος της Ποινικής Δικαιοσύνης και θα πρέπει να αποβλέπουν στην τόνωση του αισθήματος ασφαλείας των πολιτών. Τα μέτρα που θα λάβουν οι πολίτες θα πρέπει να είναι κυρίως προληπτικά και να σχετίζονται με την προσωπική τους ασφάλεια (Τσουραμάνης, 2003:148).

Βασικά σημεία της αντεγκληματικής πολιτικής της Πολιτείας και των πολιτών, είναι υποχρεωμένη να τα χαράζει η πρώτη. Εφόσον μάλιστα γίνεται δεκτό ότι η ολοσχερής εξάλειψη του εγκληματικού φαινομένου αποτελεί ουτοπία, τα συγκεκριμένα μέτρα θα πρέπει να αποβλέπουν στον όσο το δυνατό μεγαλύτερο περιορισμό του. Ακόμα θα πρέπει να λαμβάνουν υπόψη τους την προστασία των ατομικών δικαιωμάτων των πολιτών. Υπερβολικές και ανεξέλεγκτες π.χ. εξουσίες της αστυνομίας, είναι δυνατό να οδηγήσουν στα αντίθετα από τα επιδιωκόμενα αποτελέσματα. Από την άλλη πλευρά όμως και η υπερβολική προστασία των δικαιωμάτων εκείνων που σε καμιά περίπτωση δεν έδειξαν να σέβονται τα αντίστοιχα των συνανθρώπων τους, όπως π.χ. των τρομοκρατών, ίσως και να αποτελεί μια από τις πιο σοβαρές αδυναμίες του δημοκρατικού πολιτεύματος μιας χώρας (Τσουραμάνης, 2003:149).

Κινούμενοι στο πλαίσιο αυτό, θα μπορούσαμε να πούμε πως η καλή λειτουργία του συστήματος της Ποινικής Δικαιοσύνης και επομένως μια αρκετά αποτελεσματική αντεγκληματική πολιτική μπορεί να εξασφαλισθεί : 1) με την επαρκή αστυνόμευση εγκληματογόνων περιοχών, τη διεθνή αστυνομική συνεργασία, τη σωστή επιλογή και εκπαίδευση των αστυνομικών

και τη χρήση από την αστυνομία σύγχρονης τεχνολογίας, 2) την απονομή ουσιαστικής και όχι τυπικής δικαιοσύνης από τα δικαστήρια. Αδέκαστοι και υψηλού μορφωτικού επιπέδου δικαστές και εισαγγελείς, οι οποίοι δε θα επιβαρύνονται με υπερβολικό φόρτο εργασίας, αλλά και δε θα βρίσκονται μακριά από τα όσα συμβαίνουν στο περιβάλλον τους μπορούν να παράσχουν τα εχέγγυα για την ορθή απονομή της δικαιοσύνης και 3) σύγχρονα σωφρονιστικά καταστήματα τα οποία θα πάψουν να είναι τα σχολεία όπου διδάσκεται το έγκλημα και θα εκπληρώσουν τη σωφρονιστική τους αποστολή που συνίσταται στην αποτροπή της υποτροπής των τροφίμων τους. Για το λόγο αυτό, θα πρέπει να είναι στελεχωμένα με το κατάλληλο επιστημονικό και διοικητικό προσωπικό, που θα σέβεται τα ατομικά δικαιώματα των κρατουμένων, ενώ παράλληλα θα πρέπει να στεγάζονται σε σύγχρονα κτίρια που θα πληρούν τις απαιτούμενες συνθήκες ασφαλείας και θα διασφαλίζουν την ανθρώπινη διαβίωση τους (Τσουραμάνης, 2003:149).

Σύμφωνα με τον καθηγητή Νέστορα Κουράκη, η κύρια αντιμετώπιση της εγκληματικότητας θα πρέπει να γίνει σε επίπεδο πρόληψης, με τη χάραξη μιας ολοκληρωμένης πολιτικής, έπειτα από επιστημονική μελέτη των σχετικών προβλημάτων. Ο σχεδιασμός μιας τέτοιας αντεγκληματικής πολιτικής, θα μπορούσε να γίνει με ένα διϋπουργικό όργανο, το οποίο να ενημερώνει το κοινό υπεύθυνα για το πρόβλημα της εγκληματικότητας, να συντονίζει επιστημονικές έρευνες για τα κρίσιμα προβλήματα και να συνεργάζεται με ομόλογους φορείς του εξωτερικού προτείνοντας στη συνέχεια νομοθετικά ή άλλα μέτρα για την αντιμετώπιση των εν λόγω προβλημάτων (Κουράκης, 2005:212).

Σημαντικό ρόλο στην πρόληψη της εγκληματικότητας μπορεί να διαδραματίσει η Τοπική Αυτοδιοίκηση α) συμμετέχοντας στις πιο πάνω δραστηριότητες (π.χ. ενημέρωση του κοινού με πληροφοριακό υλικό), β) δημιουργώντας κέντρα αθλητισμού και πολιτιστικών ή ψυχαγωγικών εκδηλώσεων για τους νέους (και ιδίως για όσους από αυτούς έχουν προβλήματα μοναξιάς και απομόνωσης),

γ) διοργανώνοντας σεμινάρια για γονείς ως προς θέματα ανατροφής των παιδιών τους ή στελεχώνοντας τα σχολεία με συμβούλους για τους μαθητές, δ) βοηθώντας τους νέους (αλλά και τους μεγαλύτερους σε ηλικία) στην εξεύρεση εργασίας, ε) παρέχοντας νομική βοήθεια στα θύματα εγκλημάτων, στ) δημιουργώντας ομάδες πολιτών για την περιφρούρηση των σχολείων (π.χ. από διακινητές ναρκωτικών) και για την προστασία δασών και αρχαιολογικών χώρων και συμβάλλοντας, τέλος, στη συγκρότηση ομάδων πολιτών για συμπαράσταση σε άτομα “κοινωνικά αποκλεισμένα”, όπως ιδίως σε “παιδιά των δρόμων”, αρρώστους, φυλακισμένους ή αποφυλακισμένους, λαθρομετανάστες, άνεργους ή άστεγους (Κουράκης, 2005:212).

Ωστόσο τα προληπτικά αυτά μέτρα θα αποδειχθούν ατελέσφορα εάν δε γίνει από όλους μας αντιληπτό ότι, ανεξάρτητα από το πώς θα δράσει η Πολιτεία, ο περιορισμός της εγκληματικότητας είναι κατά βάση έργο γενικότερο, που μας αφορά όλους και σε όλα τα επίπεδα της δραστηριότητας μας, από την οικογένεια και το σχολείο, όπου μπαίνουν οι πρώτες βάσεις της κοινωνικοποίησης, έως την ευρύτερη επαγγελματική και κοινωνική μας ζωή (Κουράκης, 2005:213).

Ειδικότερα, πολλά μπορούν να γίνουν από τον κάθε ευαισθητοποιημένο πολίτη σε επίπεδο οικογένειας : η κατανόηση που θα δείξουμε στα προβλήματα των παιδιών μας, ο χρόνος που θα διαθέσουμε για να “επικοινωνήσουμε” με αυτά, το λελογισμένο ενδιαφέρον που θα δείξουμε για τους φίλους και τις παρέες τους, το παράδειγμα και η ανατροφή που θα δώσουμε σε αυτά και η εποικοδομητική συνεργασία με τους δασκάλους ή τους καθηγητές στο σχολείο, είναι ασφαλώς ο ακρογωνιαίος λίθος για την εξασφάλιση της ψυχικής τους ηρεμίας και την ομαλή ένταξη τους στο κοινωνικό σύνολο. Αντίθετα, ολέθριο θα ήταν να απορροφάται κανείς από τις επαγγελματικές ή προσωπικές του υποθέσεις και να αφήνει τη διαπαιδαγώγηση των παιδιών του ανεξέλεγκτα στην τηλεόραση, αφού τα μηνύματα βίας, καταναλωτισμού και δήθεν ψυχαγωγίας που συνήθως αυτή εκπέμπει στις ώρες υψηλής τηλεθέασης (απόγευμα και βράδυ) κάθε άλλο παρά συμβάλλουν στη διάπλαση μιας ολοκληρωμένης ηθικής και πνευματικής προσωπικότητας (Κουράκης, 2005:213).

Η κατανόηση, το ενδιαφέρον μας και η διάθεση για επικοινωνία θα πρέπει να επεκταθούν και προς το γενικότερο κοινωνικό μας περίγυρο, ιδίως όμως προς τους νέους ανθρώπους που διψούν για ελπίδα και καταξίωση, αλλά επίσης προς τους διάφορους “αποκλεισμένους” της κοινωνίας μας, που κινδυνεύουν άμεσα να υποπέσουν στο έγκλημα αν η κοινωνία, όλοι μας, δεν τους συμπαρασταθούμε με ενεργό τρόπο (Κουράκης, 2005:214).

Ο καθηγητής Χρήστος Τσουραμάνης αναφέρει μια σειρά από προληπτικά μέτρα, τα οποία αν τα εφαρμόσουμε, θα μπορούν να αποτρέψουν ενδεχόμενη θυματοποίηση μας. Τα μέτρα αυτά είναι : α) αποφυγή της κυκλοφορίας τις νυχτερινές κυρίως ώρες σε κακόφημες ή κακοφωτισμένες περιοχές και μάλιστα όταν κάποιος είναι μόνος του, μέτρο που μπορεί να αποτρέψει μια ληστεία, ένα βιασμό, μια ανθρωποκτονία. β) αποφυγή της μεταφοράς μεγάλων χρηματικών ποσών και αντικατάσταση τους με πιστωτικές κάρτες, μέτρο που μπορεί να αποτρέψει μια κλοπή ή μια ληστεία. γ) εξέταση κάθε αδικαιολόγητης και ιδιαίτερα μεγάλης προσφοράς αγαθών ή υπηρεσιών προερχόμενες από αγνώστους που μπορεί να αποτρέψει μια απάτη. δ) μη εγκατάλειψη περιουσιακών αγαθών και προσωπικών χώρων αφύλακτων όπως π.χ. ενός αυτοκινήτου με ξεκλειδωτες πόρτες και τα κλειδιά στη μηχανή, τσάντες στη θέση του συνοδηγού (κάτι το οποίο είναι πρόκληση), ξεκλειδωτες πόρτες σπιτιών και με τα παράθυρα ανοικτά ενώ απουσιάζουν οι ένοικοι, που μπορεί να αποτρέψει τη διάρρηξη τους. ε) εγκατάσταση συσκευών προειδοποίησης (συναγερμών, κλειδαριών ασφαλείας) που και αυτό μπορεί να αποτρέψει μια ενδεχόμενη κλοπή ή διάρρηξη (Τσουραμάνης, 2003:150).

Με τους παραπάνω τρόπους, ο ευαισθητοποιημένος πολίτης θα μπορέσει να προσεγγίσει τα πράγματα με μια πιο ανθρώπινη και ουσιαστική προοπτική, μέσα σε μια κοινωνία με θεσμούς και αξίες. Μπορεί να πρόκειται για ένα μακροπρόθεσμο και συνάμα απαιτητικό στόχο, αλλά αν όλοι μας επιδείξουμε την απαιτούμενη θέληση και προσοχή και συνεργαστούμε με γνώμονα το γενικό καλό, τότε το φαινόμενο της εγκληματικότητας θα μειωθεί σε σημαντικό βαθμό.

Με την λήψη μέτρων πρόληψης καθώς και με τη γενικότερη χάραξη μιας μακροπρόθεσμης αντεγκληματικής πολιτικής, ελπίζεται ότι ο πολίτης θα αποβάλλει το αίσθημα ανασφάλειας που ορισμένες φορές (για να μην πούμε πολλές) τον διακατέχει (ιδίως τα τελευταία χρόνια) και ότι θα υπάρξει επιτέλους καταπολέμηση του φαινομένου σε σταθερή και μόνιμη βάση.

ΠΗΓΕΣ

ΒΙΒΛΙΑ

- Αλεξιάδης Σ., (1996), Εγχειρίδιο Εγκληματολογίας, Θεσσαλονίκη, Αφοί Κυριακίδη.
- Κουράκης Ν., (1991), Εγκληματολογικοί Ορίζοντες, Α' Και Β', Αθήνα – Κομοτηνή, Σάκκουλας.
- Κουράκης Ν., (2005), Εγκληματολογικοί Ορίζοντες – Επανέκδοση Β' Τόμου, Αθήνα – Κομοτηνή, Σάκκουλας.
- Ματακιάς Α., (1993), Λεξικό Εννοιών, Αθήνα, Πελεκάνος.
- Τσουραμάνης Χρ., (1990), Ανάλυση Εγκλημάτων – Εγκληματολογική Προσέγγιση, Αθήνα – Κομοτηνή, Σάκκουλας.
- Τσουραμάνης Χρ., (2003), Σύγχρονα Κοινωνικά Προβλήματα – Η Ελληνική Πραγματικότητα, Αθήνα, Παπαζήσης.

ΤΥΠΟΣ

- “ΤΑ ΝΕΑ” : 28-09-1998
- “Η Καθημερινή” : 18-04-2009, 5-03-2009, 12-07-2008, 11-07-2008, 25-10-2005, 18-10-2005.
- “Το Βήμα Της Κυριακής” : 1997
- “Ο Τύπος Της Κυριακής” : 29-06-2000
- “Press Time” : 21-03-2009, 10-02-2009, 15-07-2006, 25-06-2006.

ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΕΣ

<http://www.aniloulouli.gr/>

<http://www.astynomia.gr/>

<http://www.in.gr/ειδήσεις>

<http://www.skai.gr/>